4 (34)
Nisan 1977

SEÇİMLERDE CHP'YE OY VERECEĞİZ

DİSK

TÜRKİYE
DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI
KONFEDERASYONU
AYLIK YAYINI

OKURLARIMIZA

DISK Dergisi'ne her geçen gün yeni istekler geliyor. Derginin tirajı durmaksızın artıyor. Elinizde bulunan Nisan sayısı, geçen yılın aynı ayına oranla yüzde 100'lük bir artışla, 27.500 adet basıldı. Bu sayı, Ekim 1975'e göre 5,5 misli fazladır. Öte yandan, yaptığımız araştırmalara göre, DİSK Dergisi'nin okunmadığı il yoktur. En düşük talep, 9 dergi ile Hakkari ilimizdir. Dergi okurlarımızın yüzde 65'ini işçiler, geri kalan kısmını ise öğretmenler, parlamenterler, bilim adamları, teknik elemanlar, yazarlar, sanatçılar gibi çeşitli meslekten olanlar ve bu arada memur statüsünde bırakılan emekçiler teşkil ediyor.

DİSK Dergisi'ne her ay - ortalama olarak - 500 yeni istek geliyor. Ve biz, hem bu istekleri karşılamak aynı anda da daha doygun bir dergiyi sizlere ulaştırmak için var gücümüzle çalışıyoruz. Basın yayın çalışmalarında ulaşılan başarılara gereken değeri vermekle beraber, olanca dikkatimizi çözümlenmemiş sorunlar ve yetersizlikler üzerinde topluyoruz. Bu yoldaki çabalarımız, üyelerimizin ve diğer okurlarımızın artan ilgi ve katkıları ile birleşiyor, yeni başarılara doğru ilerliyor.

DİSK Dergisi, sürekli olarak okurlarına başvuruyor, önerilerin sürekli olarak dergiye iletilmesindeki yararlar üzerinde duruyor. Öte yandan büyük ölçülere varan giderlerimize, ölçüleri oranında katkıda bulunmaları gereğine, bunun bir görev olarak kabul edilmesi zorunluğuna dikkatleri çekiyor.

Bütün bu nedenlerle, DİSK Dergisi, bir bağış ve abone kampanyasını başlatmış bulunuyor. Bununla ilgili olarak bastırılan afişlerimiz tüm sendikalarımıza ve onların mahalli örgütlerine, bu arada çeşitli işyerlerine yollanıyor. Bu kampanyayı başarıya ulaştırmak, ilk adımda okur sayımızı 50 bine çıkartmak hepimizin önünde duran bir görevi oluşturuyor.

Asgari 50 liralık bir bağış karşılığında, derginin 1 yıl süre ile size ulaştırılacağını duyuruyor, abone süresi dolmuş bulunan her okurumuzun abonesini yenilemesini ve en az 1 yeni okur bularak kampanyamıza katkıda bulunmasını rica ediyoruz.

Bağışlarınızı posta havalesi ile yapabileceğiniz gibi, 96814 no'lu posta çeki ile de gönderebilirsiniz. Adresimiz: DİSK DERGİSİ, Merter Sitesi, Bayrampaşa - İSTANBUL.

Dostça selâmlarımızla.

4 (34)
Nisan 1977

DİSK

İÇİNDEKİLER — SAYFA

Sahibi: Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu adına, Genel Başkan: KEMAL TÜRKLER ● Yazı İşleri Müdürü: Hüsnü DİLLİ ● İdare Yeri: DİSK, Merter Sitesi, Sendikalar Binası, Aksaray/İSTANBUL ● Telefon: 25 89 68 Bağışlar için posta çeki No: 96 814 ● Dizgi: Kent Basımevi Piyerloti Caddesi Öztürk Han No: 26 - 28/1 ● Baskı: YENİ OFSET / Film ve Montaj: Tab Grafik ● Baskı tarihi: 11-5 - 1977

DİSK'İN 1977 GENEL DESTEKLEME GEREKÇESİ NEDENLERİ

● 21 Şubat 1977 tarihli ortak toplantılarda DİSK Genel Yönetim Kurulu ile Başkanlar Konseyi DİSK'in 1977 Genel Seçimlerinde CHP'nin desteklenmesini ve bu kararın nedenlerini ve gerekçesini bir raporla kamuoyuna duyurmayı kararlaştırdı. Bu karar gereğince hazırlanan raporu DİSK üyeleri ile kamuoyunun bilgilerine sunuyoruz.

DİSK'in 1977 Genel Seçimlerine ilişkin kararı Konfederasyonumuzun ısrarla izlediği demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ile demokrasi ve toplumsal ilerleme için verdiği savaşımın günümüz koşullarındaki en doğal bir gereğidir.

DİSK'in en birinci görevi içinde yaşadığımız kapitalist toplumda sermaye sınıfının gittikçe arttırmaya çalıştığı sömürüyü sınırlamak, böylece işçi sı-

SEÇİMLERİNDE CHP'Yİ KARARININ VE

nıfının daha ileri ekonomik ve toplumsal haklara kavuşmasını sağlamaktır. Ancak, ekonomik savaşımla sağlanan haklar özellikle tekelci işverenlerin aşırı kâr hırsının doğurduğu aşırı fiyat, vergi ve enflasyon artışı karşısında anlamını yitirmektedir. Ekonomik çıkarları uzlaşmaz olan sınıflar arasında barış veya işbirliğini kesinlikle reddeden DİSK, bu nedenle sömürüyü sınırlama savaşımını sömürüyü ortadan kaldırma savaşımı doğrultusunda yürütür. DİSK'e göre kapitalizm ile sosyalizm arasında üçüncü bir toplumsal düzen yoktur; sadece sosyalizme varmak için her ülkenin koşullarına göre değişik özellikler gösteren aşamalar vardır.

Sömürünün ortadan kaldırılması ancak işçi sınıfının diğer emekçi kitlelerle birlikte siyasal iktidar olmalarıyla olanaklıdır. Bazı aşamaların yapılmasını gerektiren bu uzun yol üzerinde atılan her adım özünde siyasal bir anlam taşır. Örneğin, ülkemizde büyük sermaye sahipleri siyasal iktidarları aracılığıyla emekçilerin ücret artışı, daha kısa çalışma süresi, kıdem tazminatı artışı gibi en önemli ekonomik istemlerini geriletmek üzere yeni yeni yasalar çıkartmak istiyorlar. Ayrıca emekçiler yararına kazanılmış bazı yasaları değiştirmek istiyorlar. Ya da Devlet Güvenlik Mahkemeleri gibi yasa tasarıları hazırlayarak ileri-ci işçi ve halk hareketini ezmek için faşist girişimlerde bulunuyorlar. Bu arada, iktidarda olmanın sağladığı güçle emekçiler üzerinde sömürüyü şiddetlendirmek ve kârlarını arttırmak üzere devlet olanaklarını yağmalıyorlar. Siyasal iktidarın büyük sermaye adına sürdürdüğü siyaset birbirine bağlı iki amaca yöneliktir.

a) İşçi sınıfının örgütlü gücü sayesinde ve uzun savaşımlar sonucunda kazanılmış demokratik hak ve özgürlükleri iyice kısıtlayarak baskı altına almak, giderek askıya almak; sömürü, kâr ve baskı düzenini değiştirmeye yönelik işçi sınıfı hareketinin gelişmesini engellemek;

b) Böylece, büyük sermayenin sömürü oranını arttırmak.

Bu nedenle işçi sınıfının, diğer emekçi kitlelerle birlikte sermaye sınıfına karşı yürüttüğü ekonomik savaşım, genel demokrasi savaşımı ve siyasal iktidar savaşımı bir bütündür. İşçi sınıfı, ekonomik istemlerini elde etmek ve korumak için, demokratik hak ve özgürlükleri korumak ve genişletmek zorundadır. Faşist bir düzenin yerleşmesi halinde emekçilerin satın alma gücü daha da düşerken, sömürü iyice azgınlaşacak, buna karşılık örneğin işçilerin ücret artışı için girişecekleri en küçük grevler bile «ulusal güvenlik» yutturmacasıyla yasaklanacaktır. Geçen sıkıyönetim dönemlerinde bu gerçek çok duru bir şekilde yaşanmıştır. Demokrasi savaşımı özünde siyasal savaşımdır. Ve demokrasinin en başta olan savunucusu, tekelci sermayenin baş düşmanı olan bilimsel işçi hareketidir. DİSK bu anlayış içinde, örneğin Eylül 1975 tarihinde demokratik hak ve özgürlükler için mücadele mitinglerini yapmış, yine aynı nedenden dolayı DGM'lere karşı çıkmıştır. DİSK'in sürdürdüğü daha ileri ekonomik, toplumsal ve demokratik haklar savaşımı, her zaman, MC'nin demokratik yoldan düşürülmesi ve sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzenin kurulması hedefiyle bütünleşmiştir.

Geniş işçi ve emekçi kitlelerin toplumsal, demokratik, siyasal hak ve özgürlüklerinin korunup genişletilmesi DİSK'in en ön saflarında yer aldığı ve işçi sınıfımızın başını çektiği sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzen savaşımında önemli kazanımlardır. Bu nedenle DİSK, hem demokratik bir ortamdan yana, hem de hükümeti kurmaya en yakın parti olduğu için 1977 Genel Seçimlerinde CHP'yi destekleme kararı almıştır.

DİSK, seçimlere ilişkin kararını, örgütsel bağımsızlığı içinde, yani:

a) Kendi ilkeleri içinde,

b) Kendi tabanının ve örgüt organlarının denetimi altında ve Genel Kurulunun saptadığı genel politika doğrultusunda,

c) Seçilmiş organlarının bir araya gelmesiyle,

d) Örgüt dışı hiç bir yerden emir ve buyruk almadan,

e) Demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ile işçi sınıfının devrimci bilimi doğrultusunda ilerleyen bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımdan en küçük bir taviz vermeden almıştır.

İşçi sınıfımızın seçimlerde temsil edilmediği günümüz koşullarında DİSK'in CHP'yi desteklemesi somut nedenlere dayanmaktadır. Bu somut nedenlerin DİSK'in sendikal temsilciliğini yaptığı işçi sınıfının hak ve çıkarlarıyla çok yakından ilgisi vardır.

Tekrar ediyoruz: Sömürüyü ortadan kaldırma doğrultusunda savaşım veren işçi sınıfımızın ve emekçi kitlelerin ekonomik çıkarlarının korunup genişletilmesi, demokratik, siyasal hak ve özgürlüklerin korunmasına, geliştirilip genişletilmesine bağlıdır. MC'nin varlığı ve tekelci sermayenin daha güçlü ve uyum halinde bir iktidar arayışı bu hakların, çıkar ve özgürlüklerin, bırakalım genişletilmesini, korumasını bile artık zorlaştırmaktadır. Tekelci sermaye, 12 Mart açık baskı ve kanlı terör döneminde faşizan bir niteliğe büründüğü siyasal-hukuksal yapının da dışına çıkmış ve böylece kendi yasalarını bile çiğnemiştir.

DİSK'in 1977 Genel Seçimlerine ilişkin tavrıyla işçilerin, emekçilerin hak ve çıkarları arasındaki bağ işte bu temel gerekçeye dayanmaktadır. Bu bağ DİSK'in başından beri savunduğu ve CHP'nin Kasım 1976 tarihli Kurultayı'nda programına aldığı bir dizi ortak demokratik ve toplumsal istemle somutlanmaktadır. Özellikle V. Genel Kurulundan bu yana DİSK'in ileri demokratik bir düzen hedefine yönelik ekonomik-demokratik savaşımı bu istemlerin ve DİSK'in eylem programı içinde yer alan diğer istemlerin geniş kitleler tarafından benimsenmesini sağlamıştır.

Bu istemlerin en başta gelenleri şunlardır:

1) Düşünce, örgütlenme, inanç ve anlatım özgürlüğü. Tüm Avrupa'da düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün sınırlandığı tek ülke Türkiye'dir. DİSK bu özgürlüğün tam anlamıyla tanınmasını, yerleşmesini savunmakta ve bir an önce işçi sınıfının kendi devrimci bilimi doğrultusunda bilinçlenmesini baltalayan 142. madde ile yine işçi sınıfının serbestçe örgütlenmesini engelleyen 141. maddenin kaldırılmasını istemektedir. CHP Genel Başkanı da çeşitli zaman ve yerlerde yaptığı konuşmalarda bu maddelerin kaldırılmasından yana olduklarını belirtmişlerdir.

2) İşçilerin istedikleri sendikayı serbestçe seçme hakkı olan referandum.

3) Lokavtın yasadan çıkarılması.

4) İşçi-memur ayrımına son verilerek tüm çalışanlara toplu sözleşme, grev ve sendikalaşma hakkı.

5) Hangi görevde veya meslekte bulunursa bulunsun 18 yaşını doldurmuş herkese ve yurt dışındaki Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına oy hakkı.

6) İşsizlik sigortası.

7) Kadın işçiler için ücret ve hak eşitliği ile analık haklarının genişletilmesi ve işyerlerinin bu konudaki yükümlülüklerini yerine getirmelerini sağlamak üzere önlemlerin alınması.

8) Tüm çalışanların toplumsal güvenliğe kavuşturulması.

9) İşçi, memur ve tüm çalışanların yararına bir vergi sistemi. Asgari geçim indiriminin yükseltilmesi ve asgari ücretten vergi alınmaması.

10) Çalışamayacak durumdaki ve toplumsal güvenliği olmayan tüm yaşlılara ve sakatlara yeterli aylık; işçilerin ve memurların emekli dul ve yetim aylıklarının ücret ve maaş artışı oranında arttırılması.

11) Yurt dışındaki işçilerimiz. Yurt dışındaki emeklilik ve diğer sosyal güvenlik haklarının Türkiye'deki ile birleştirilmesi, gerek işçimizin gerekse işverenin ödediği primlerin Türkiye'deki SSK'na aktarılması ve işçimizin emeklilik hak ve aylığı ile diğer sosyal güvenlik haklarının bu istemler göz önünde bulundurularak SSK yasalarına göre hesaplanması için gerekli yasal düzenlemeler yapılmalıdır. DİSK yurt dışındaki işçilerimizin en acil toplumsal ve demokratik istemlerini şu şekilde somutlamaktadır:

— İş garantisi için yurt dışındaki işçilerimize, buhran dönemi dahil çalışma, oturma ve sosyal güvenlik hakkının tanınması;

— Eşit mesleki eğitim ve mesleki ilerleme hakkının tanınması;

— İnsana yaraşır konutlarda oturma ve çocukları için demokratik okul eğitimi olanaklarının sağlanması;

— İşçilerimizin demokratik ve sendikal hak ve özgürlüklerine saygı gösterilmesi;

— Yurt dışındaki işçilerimizin bulunduğu ülkeden sınır dışı edilmesinin önlenmesi;

— İşçilerimizin bulundukları ülkelerdeki komando örgütlenmesi ve hareketlerinin önlenmesi için,

gerekli önlemler alınmalı ve

hak eşitliğini sağlamak üzere ikili sosyal güvenlik ve işgücü anlaşmaları gözden geçirilmelidir. Bütün bu girişim ve çalışmalara sendikal konfederasyonlar eşit söz ve karar sahibi olarak katılmalıdır.

12) TRT'nin tam bir özerkliğe kavuşturulması ve sinemadan sansürün kalkması.

13) DGM'ler gibi olağanüstü baskı mahkemelerinin kurulmasına yol açan yasal düzenlemelerin kaldırılması.

14) Sıkıyönetim yasasının demokratikleştirilmesi.

15) Anayasal ve demokratik işçi haklarının kullanılmasını ve işçi örgütlerinin etkinliğini sınırlayan yasaların değiştirilmesi. Geniş ve genel kapsamlı olan bu formülü DİSK şu istemlerle somutlamaktadır:

— Genel Grev ve Dayanışma Grevi haklarının tanınması, yani sınırsız grev hakkı;

— Grev hakkının toplu sözleşme düzenine bağlı olmaktan kurtarılması için yasalardaki tüm kısıtlamaların kaldırılması;

— İş Yasasının demokratikleştirilmesi ve tüm işyerlerinde işçileri ilgilendiren tüm konularda işçi sendikalarının söz ve karar sahibi olmalarını sağlamak için gerekli yasa değişikliklerinin yapılması;

— Asgari geçim indiriminin asgari ücret düzeyi olarak saptanması ve bundan vergi alınmaması;

— 1 Mayıs'ın yasalarda da işçi bayramı olarak yer almasını sağlamak için gerekli düzenlemelerin yapılması...

16) Belediyelerin, başta idari olmak üzere, gelir artışı ile fiyat denetimine ve kentleşmeye ilişkin yetkilerinin genişletilmesi ve daha etkin bir şekilde görev yapabilmesinin sağlanması.

17)Demokratik hak ve özgürlüklerin her türlü yasal sınırlamadan kurtarılması.

DİSK 12 Mart döneminde Anayasa'da ve diğer yasalarda yapılan anti-demokratik değişikliklerin iptal edilmesini, faşist örgütlenmelerin yasaklanmasını ve siyasal cinayetlerin suçlularının bulunarak cezalandırılmasını istemektedir.

Sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzen doğrultusunda bu acil istemlerin hayata geçirilmesi, her şeyden önce:

a) Parlamento içi ve dışı demokrasi ve ilerlemeden yana olan tüm örgüt, güç ve kişilerin eylem birliği ile dayanışmasına,

b) Başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm emekçi kitlelerin bu eylem birliği ve dayanışmanın oluşmasını önlemeye çalışan her türlü eğilime karşı uyanık olmasına ve etkin ve sürekli savaşım vermesine bağlıdır. DİSK bu istemlerin hayata geçirilmesi için atılan tüm adımları destekleyecektir.

Bu istemler ve dayanışma gerçekleştiği ölçüde siyasal güçler dengesi demokrasi ve ilerleme cephesinden yana değişecek, gerici-faşist güçlerin komploları önlenebilecek ve ileri demokratik bir düzen doğrultusunda kalıcı kazanımlar elde edilecektir. DİSK, işçi sınıfından ve onun biliminden aldığı güçle bu gelişimi önlemek isteyen tüm gerici güçlere karşı etkin savaşımını sürdürecektir.

DİSK, parlamento içi ve dışı demokrasi ve ilerlemeden yana olan tüm örgüt, güç ve kişilerin eylem birliği ve dayanışmasının gelişip güçlenmesi için tüm çabayı harcarken:

— NATO'dan ve CENTO'dan çıkılması, ikili kölelik anlaşmalarının yırtılıp atılması, askeri üs ve tesisleriyle birlikte tüm yabancı askerlerin ülkemizden çıkartılması ve genel olarak ulusal bağımsızlığımız için,

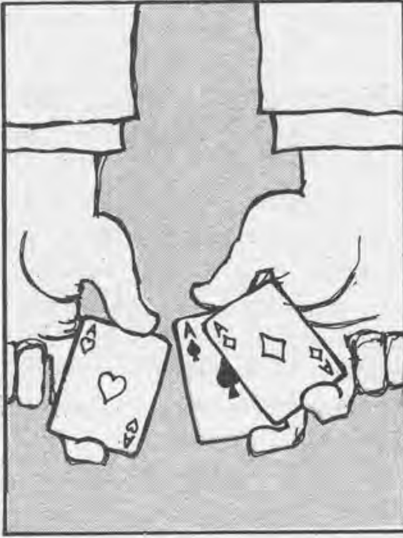
— Faşizmin maddi temeli ve kaynağı olan emperyalist ve işbirlikçi tekellerin egemenliğinin engellediği ve gerçekleşmesi için köklü dönüşümleri gerektiren toplumsal kurtuluş ve ilerleme ile ulusal kalkınma için,

— Tüm askeri blokların kaldırılmasını, nükleer ve diğer kitle imha silâhlarının yasaklanması ile genel silâhsızlanmayı, Helsinki Sonuç Belgesi kararlarının uygulanmasını, siyasal yumuşamanın askeri yumuşama ile bütünleştirilmesini ve komşularımızla saldırmazlık anlaşmaları yapılmasını, çok yönlü ilişkilerin geliştirilmesini içeren kalıcı, adil ve sürekli bir dünya barışı için,

verilen uzun süreli savaşımın ilerleyerek hedefine varması için bu hedefte birleşen tüm güçlerle birlikte savaşımını sürdürecektir.

DİSK, bu raporda açıklanan gerekçe ve nedenler doğrultusunda tüm üyelerini, DİSK'in sendikal anlayışını ve ilkelerini benimseyen tüm emekçileri 1977 Genel Seçimlerinde CHP'yi desteklemeye çağırır.

İşçileri şerefsizlikle, yurtseverleri vatan hainliğiyle damgalayan, faşist canilere kanat geren, Cumhuriyetçi kuşakları namussuzlukla suçlayan, ulusal zenginliklerimizi, ulusal onurumuzu emperyalist güçlere peşkeş çeken ve emekçi halkımızın çıkarlarını, hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alan büyük sermayenin gerici ve faşist siyasal temsilcilerine, MC partilerine verilecek bir tek oyumuz yoktur.

tekellerin "grup sözleşmesi" istekleri karlarını artırmaya yöneliktir...

KURULUŞ yılı olan 1967 yılından bu yana DİSK, giderek geliştirdiği sınıf ve kitle sendikacılığının gereklerinin hayata geçirilmesi savaşımında dev adımlar attı. Örgüt yaşamında çok kısa bir süre sayılacak bu 10 yıl içinde DİSK sendikacılık anlayışının temel ilkesi olarak kabul ettiği işçi sınıfının dünya görüşünden ve prensiplerinden ödün vermeme konusunda sınıfsal bir kararlılık gösterdi. Bu kararlılık, DİSK'in her geçen gün artan sayıda kitlelerle kucaklaşmasına; kitlelerle beraber olmanın verdiği güç ise, kabul ettiği sınıfsal görüşleri, daha bir kararlılıkla savunması sonucunu getirdi.

Üyelerinin ve yöneticilerinin tek bir vücut olarak inançlı ve büyük bir özveri ile gerçekleştirdiği bu savaşım sonucunda DİSK, artık bugün düşmanlarının bile yadsıyamıyacağı bir gerçek olarak ortada. **Türkiye işçi sınıfının ve çalışanlarının sendikal alanda tek güvencesi, tek örgütlü olma yolunda, geriye döndürülmesi olanaksız, hızlı bir akışla ilerliyor.**

V. GENEL KURUL DİSK'İN YAŞAMINDA GURURLU BİR SAYFADIR

DİSK'in bu övünç verici gelişiminde, 5. Genel Kurulunda aldığı kararların etkisi yadsınamaz. Türkiye'de sendikal hareketin gelişim çizgsini tam bir doğrulukla saptayan, aldığı 33 kararla işçi sınıfının ekonomik-demokratik hareketinin talep düzeyini dile getiren 5.nci Genel Kurul, DİSK'in yaşamında gururlu bir sayfadır.

Ülkemizdeki zulüm, sömürü ve yoksulluğun nedeni olan tekelci sermayenin hazmedemediği, DİSK'in bu onurlu çizgisidir. Onların kabul etmeye yanaşmadığı konular, DİSK'in özellikle 5nci Genel Kurulunda aldığı kararlardır.

Tekeller, sömürüyü daha da yoğunlaştırmak için, giriştikleri savaşta, karşılarındaki engellerden en önemlisinin, DİSK'in sınıf ve kitle sendikacılık anlayışının olduğunu açık olarak görüyor ve bu çizginin gelişmemesi, duraksaması, için, bütün güçlerini seferber ediyor. DİSK'in barış, bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerlemeden yana olan tavır ve kararlılığına; savaş kışkırtıcılığı, faşist darbe girişimleri ve daha yoğun sömürü politikasıyla cevap veriyorlar.

5nci Genel Kurulun 33 kararına karşı, zaman zaman yürürlükteki yasaların gerici özüne sımsıkı sarılan, zaman zaman bunları da yeterli görmeyerek, yasaların dışında kalan uygulamaları zorla kabul ettirme politikası güdüyorlar.

Bu, tekellerin ileri sayılabilecek her harekete, her adıma düşmanca tavır beslemelerindendir. Bu, toplumsal gelişmede ileri atılacak her adımın, tekellerin sömürü alanını daraltacağını bildiklerindendir. Sarı sendikalara karşın, sınıf ve kitle sendikacılığının gelişimini engelliyemiyen, grev düzeninin çağdışı özüne karşın sınıf ve kitle sendikalarının tekellere ağır darbeler vurmasının önüne geçemeyen tekeller, şimdi, eskimiş yeni bir oyunu sahnelemek istiyorlar.

Bu yeni oyunlarının adı «grup sözleşmeleri» ve giderek «işkolu sözleşmeleri»dir. Hedefleri ise açıktır. Sınıf ve kitle

sendikacılığı gelişiminin durdurulması, geriletilmesi ve güdümlü bir sendikacılık anlayışı.

TEKELCİ SERMAYE NEYİ SAĞLAMAK İSTİYOR?

SERMAYE var olduğu günden, özellikle tekelleşmeye başladığı günden bu yana, yukardaki soruya «kâr, daha fazla kâr» yanıtını verdi. Daha fazla kâr, daha çok sermaye birikimi, daha yoğun sömürüdür. Her ne pahasına olursa olsun tekeller için bu, kendi açılarından vazgeçilmez bir zorululuktur.

Bu amaçlarına ulaşmada tekeller için değişmeyen şey baskı, zulüm ve terör politikasıdır. Değişmiyen şey; aşırı kârlarını engelleme yolunda atılan adımları kırmak, yok etmek hevesleridir. Değişen şey; daha yoğun sömürü değil, bunu sağlamada izlenen taktikler, önerilen formüllerdir. Değişen şey; Dünya'da ve Türkiye'de var olan sınıfsal güçler dengesinin durumuna göre girdikleri kılıktır. Güçler dengesinin açıkça kendilerinden yana ağır bastığı dönemlerde, acımasız saldırıya geçen tekeller, işçi sınıfı hareketinin geliştiği-güçlendiği devrelerde de azgın sömürü heveslerini zaman zaman içlerinde bastırarak, geri adım atmasını biliyorlar. Her geri adım atışta daha da saldırganlaşan tekelci sermaye için, bu dönemler, daha yoğun sömürü politikasını unuttukları, bundan vazgeçtikleri anlamına gelmiyor.

TEKELCİ SERMAYENİN YENİ TERTİPLERİ

DAHA dün gibi bir tarihte; işbirlikçi-tekelci sermaye; güçlenen sınıf ve kitle sendikacılığını yok etmek, DİSK'i ortadan kaldırmak için, 1317 sayılı yasa değişikliği ile boy gösterdi. Türkiye işçi sınıfının ve DİSK'in yiğit militanlarının 1970'in 15-16 Haziranında gösterdiği sınıfsal ve örgütlü kararlılık, tekelci sermayenin suratında bir şamar gibi patladı. Ve o tarihte tekelci sermaye açıkça gördü ki, işçi sınıfının kazanımlarının tümüyle ve bir çırpıda ortadan kaldırılabilme olanağı yoktur.

Daha yoğun sömürü amacına ulaşma yolunda 12 Mart faşizmini, DGM yasa tasarısını tezgahlayan işbirlikçi-tekeller, şimdilerde, bir yandan faşist tırmanışa hız verirlerken, aynı anda da sömürüyü artırmanın yeni yöntem ve biçimlerini planlıyorlar.

Ücret ve maaş artışlarının sınırlandırılması ile ilgili 1974 yılında Dünya Bankasının, 1975 yılında Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü'nün, 1976 yılı başında Uluslararası Para Fonu'nun, yani emperyalizmin çeşitli uluslararası ekonomik örgütlerinin talimat niteliğindeki önerilerini, doğrudan gerçekleştirme olanağı bulamıyan tekelci sermaye, şimdi yine aynı anlamda, aynı amaca yönelik bir öneri ile mücadelesinin araçlarını, yöntemini ve alanını genişleterek sahnede boy gösteriyor.

Tekeller için daha yoğun sömürü yolunda araçlar ve yöntem değişebilir. Değişmiyen, sattıkları işgücünün karşılığında aldıkları ücretten buşka geliri olmıyan işçilerin, bu gelirlerine bile göz dikilmesidir. Değişmiyen işçi sınıfı için sofradaki ekmek, çorbadaki tuz demek olan bu gelirin, yani ücretin tekeller için bir iştah şurubu olmasıdır.

O halde, «tekeller ne sağlamak istiyor» sorusuna, diğer bir anlatımla şu yanıtı verebiliriz: «Bu şurubu kendilerine ikram edecek güdümlü bir sendikacılık.»

Parababalarının tek amacı vardır, o da kârlarını artırmaktır. Fakat sayıları çok azdır. Onların kârlarının artması, ancak milyonlarca emekçinin gelirinin azalmasıyla mümkündür. Hem tekellerin kârlarının, hem de çalışanların gelirlerinin birlikte artması mümkün olamaz. Birincinin artması ancak ikincinin azalmasıyla sağlanır. Bu, kapitalist bölüşümün ve sermaye birikiminin temel kanunudur.

Bunun sağlanması için de milyonlarca insanın aldatılması, gerçeklerin tersyüz edilmesi gerekmektedir. Milyonlarca emekçi kendi ceplerinden eksilen her kuruşun, tekellerin kâr hanesine yazıldığını kavrarsa, bir avuç sömürücü, bu milyonların karşısında nasıl ayakta durabilir? Bu yüzden işbirlikçi tekelci sermayenin her türlü aracı kullanarak sürdürdüğü propaganda, gerçekleri saklamaya, halkı uyutmaya yöneliktir. Bunun için her türlü yalan söylenmekte, ince oyunlarla kafalar bulandırılmaya çalışılmaktadır.

Burjuva propagandasının başlıca konularından biri de, bu bozuk düzenin sorumlusu olarak işçi sınıfını göstermektir.

TEKELLER AÇISINDAN NEDEN ÜCRETLER DONDURULMALIDIR

TÜRKİYE'de tekelci sermaye işbirlikçicidir. Emperyalizme, uluslararası tekellere bağımlıdır. Bu niteliğiyle emperyalizmin güdümündeki ekonomik bir sistemi Türkiye halkına zorla kabul ettirmiştir. İşbirlikçi nite-

liği ile hammadde fiatlarını dış kredi faizlerini, enerji fiatlarını ve hatta yatırım alanlarını saptama, denetleme olanağı yoktur. Bir tek şey dışında; işçi ücretleri, memur maaşları, ücretlerin sınırlandırılması, dondurulması ya da denetim altına alınması. Bu, iktidarlarında kalan tek konu olmaktadır. Bu konu ile ilgili istemlerini, siyasal iktidarlar aracılığıyla, kararname, yasa ya da benzeri yolla giderilemiyeceğini, geçmiş deneylerine dayanarak bilen tekelci sermaye, bu amaç için şimdi; grup sözleşmeleri ve giderek işkolu düzeyinde sözleşme düzenini öneriyor ya da zorla kabul ettirmeye uğraşıyor. Ve sözde bilimsel gerekçeler ileri sürüyor.

- Türkiye'de sendika bolluğu vardır. Bunun nedeni işyeri düzeyinde toplu sözleşmelerdir.
- Sendika bolluğunun olduğu bir ortamda, işyeri düzeyinde toplu sözleşme, sendikal rekabeti kızıştırmaktır.
- Sendikal rekabet işyerleri düzeyinde ölçüsüz ücret artış taleplerini getirmektedir.
- Ölçüsüz ücret artış taleplerini karşılamayan işyerleri kapanmaktadır.
- Bu ücret artışlarını karşılayanlar ise yaşamak için mamûllerinin fiyatını yükseltmekte, bu da enflasyonu, hayat pahalılığını hızlandırmaktadır.
- Ücret artışlarının yükselttiği maliyetleri düşürmek için işyerleri otomasyona gitmekte, bu da işsizliği artırmaktadır.

Özet olarak şunu söylemek istiyorlar.

«Fabrikalar kapanıyorsa, bu işçi ücretlerinin ölçüsüz artışındandır.»

«Hayat pahalılığı yükseliyorsa, enflasyon hızlanmışsa, bunun suçlusu çok yüksek ücret zammı alan sendikalar ve bu sendikalarda birleşen, bütünleşen işçilerdir.»

Bütün bu söyledikleriyle vardıkları sonuç ise şudur:

«İşsizlere iş bulmak gerek, yaşamı ucuzlatmak, ülke ekonomisini hızla geliştirmek gerek. Ancak, bunun ön koşulu tekellerin daha fazla yatırım yapması, daha büyümesidir. Bu nedenle de işçilerin ücretleri, tekellerin dediği gibi olmalıdır. Bunun yolu ise işyeri düzeyinde sözleşmeler bu açıdan kötü sonuç verdiği için, işkolu düzeyinde sözleşme yapmaktır.»

Bütün bu savlar yalandır, gerçek dışıdır. Şimdi bunları tek tek ele alalım ve bakalım işin aslı neymiş, görelim!

BOL OLAN İŞÇİ SENDİKASI DEĞİL, SARI SENDİKADIR

TEKELCİ sermaye sözcüleri sıksık sendika çokluğundan şikayet ediyorlar. Sendika sayısının çok olmasının sorumlusu işçiler midir? Yoksa heryerde sarı sendikaları kuran, besleyip, destekleyen işverenler mi? Sayısı çok olan gerçek işçi sendikaları mıdır, yoksa işverenlere bağlı sarı sendikalar mıdır? **DİSK'e bağlı 27 sendika vardır ve bunlar hızla 16 işkolu esasına göre birleşmekte ve her iş kolunda DİSK'e bağlı tek sen-**

TEKELLERİ DİZE GETİRMEYE GÜCÜMÜZ YETECEKTİR.

dika durumuna gelmektedirler. Geri kalan yüzlerce sendikanın büyük çoğunluğu sarı sendikadır. İşveren sınıfı ve gerici iktidarlar sarı sendikalara destek olmaktan vazgeçsinler, bunlar sınıf sendikacılığı karşısında erir gider. Sayın işverenler, sendika çokluğundan gerçekten şikayetçiyseniz, sarı sendikaları desteklemekten vazgeçiniz. Ama bunu yapamazsınız, çünkü sendika sayısının çok olması işinize geliyor. Böl ve yönet politikası her zaman sizin ilkeniz olmuştur.

ÜCRET ARTIŞLARI «SENDİKAL REKABET»İN DEĞİL, SINIF SENDİKACILIĞININ SONUCUDUR

TEKELCİ sermayenin sözcüleri ücretlerin «sendikal rekabet» sonucunda arttığını ileri sürüyor. Sözde, sendikalar işçilere daha fazla hak almak için birbiriyle yarışıyorlar ve böylece de ücretler artıyormuş. Bu açıkça yalandır. Ülkede sözkonusu olan sendikalar arası rekabet değil, işveren sınıfının kâr artırma aracı olan sarı sendikacılıkla işçilerin çıkarlarını savunan sınıf sendikacılığı arasındaki mücadeledir. **Bu zorlu mücadele hiç de doğrudan ücretlerin artmasına yol açmamaktadır. Tersine gerçek sendikalar zamanlarının, güçlerinin ve kaynaklarının büyük bir kısmını bu mücadeleye ayırmak zorunda kalıyorlar. Bu ise, DİSK'e bağlı sendikaların çok daha iyi ücret artışları sağlamasını zorlaştırıyor. Şurası açıktır ki, sarı sendika engeli aşılıp da işçi sınıfının birliği sağlandığında çok daha iyi ücret artışları sağlanacaktır. Kaldı ki, bugünkü ücret artışları da doğrudan DİSK'in mücadelesinin bir sonucudur. DİSK kurulmadan önceki dönemlerin ücret artışlarıyla, 1967 sonrasının artışları karşılaştırıldığında bu gerçek açıkça görülmektedir.** Tekelci sermayenin sendikal «rekabet»ten yakınması aldatmacadır, onun asıl şikayetçi olduğu DİSK'tir, uzlaşmaz sınıf sendikacılığıdır.

İŞVERENLER NE HAKLA ÜCRET ARTIŞLARINA KARŞI ÇIKIYORLAR?

TEKELCİ sermaye ücret artışlarından yakınıyor. Peki, işçiler niçin ücretlerini artırmak istiyorlar? Bütün ihtiyaçları karşılanıyor da, açgözlülük edip daha fazla mı istiyorlar? Bunu söylemek mümkün mü? Üstelik ücretler istediği kadar artsın, bu düzende sırf ücret artışları ile konut, sağlık, eğitim, ulaştırma, can ve işgüvenliği gibi emekçi sorunlarının çözülmesi mümkün mü?

Sayın büyük sermaye sahipleri, «yaşadığımız hayattan hoşnutuz, hiçbir eksiğimiz yok, bu düzen hep böyle gitsin, hiçbir isteğimiz yok» diyen tek bir işçi bile gösterebilir misiniz? Yoksa sizler kanaatkar insanlarsınız da, milyonlarca işçinin, emekçinin hepsi açgözlü mü? Ne dersiniz?

O zaman ne hakla ücret artışlarına karşı çıkıyorsunuz? Emekçilerin, ki herşeyi yaratan, yapan onlardır, **karınlarını doyurmamalarını, ihtiyaçlarını karşılamamalarını nasıl isteyebiliyorsunuz? Milyonlarca insan, sırf sizler istiyorsunuz diye, niçin yokluk ve yoksulluk içinde yaşasın?**

İşçiler işverenler gibi, «fazla, hep daha fazla» düşüncesinde oldukları için değil, tersine çok basit bir nedenden, şimdi aldıkları ücretle en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamadıkları için, daha fazla ücret istiyorlar.

FİAT ARTIŞININ NEDENİ KÂR ARTIŞLARIDIR!

SAYIN sermaye sahipleri, Fabrikaların, üretim araçlarının sahibi sizler olduğu-

nuz için, buralarda yapılan malları satma hakkı da sizlerin elinde. O zaman mallara istediğiniz fiyatı, tekelciliğin rakipsizliğin verdiği olanaklardan da yararlanarak koyabiliyorsunuz. Malların satışından elde ettiğiniz gelirin bir kısmını, biliyorsunuz, işçilere ücret olarak veriyorsunuz. Geri kalan büyük kısmı ise sizlerin kârı oluyor. Ve günümüz Türkiyesinde, gene biliyorsunuz, çalıştırdığınız her işçinin sırtından ona verdiğiniz ücretin 3-4 katı kadar bir kâr elde ediyorsunuz. Fiyatlar sürekli artıyor. Ücretler de artıyor. Eğer fiyatlarla ücretler aynı oranda artsaydı, o zaman sizin savınız doğru olabilirdi. «Ücretler arttığı için malların fiyatları artıyor ve işverenlerin kârı aynı kalıyor,» denilebilirdi. Peki ama gerçek ne durumda? Ne yazık ki, görüşünüzü ispatlamanız mümkün değil, çünkü istatistikler (hem de sizin kendi hazırlattıklarınız bile) bunun tersini gösteriyor. Fiyatlar ücretlerden daha hızlı ve daha çok artıyor. Aradaki fark da sizin artan kârınız oluyor. Demek ki, fiyatları arttıran sizsiniz. Kârınız artsın diye bunu yapıyorsunuz. Bunu yapmak zorundasınız, çünkü kâr etmek için işyerini açtınız, başka amacınız yoktu. Ve ancak kârınızı arttırabildiğiniz sürece diğer işverenlerin rekabetine dayanabilirsiniz. Peki o zaman suçu niçin işçi sınıfına yıkmaya çalışıyorsunuz? Üstelik fiyat artışları ücret artışlarından daha hızlı ilerlediği için, işçi ücretleri gerçekte artmıyor, tam tersine azalıyor. Çünkü işçiler de yaşamak için sizin yaptığınız malları almak zorundalar. Siz mallara daha fazla zam yaptıkça aslında işçilerin ücretini azaltmış oluyorsunuz, yani «gerçek ücret»leri düşürüyorsunuz. Bunun ispatı da kolay:

Bugün düne oranla ihtiyaçlarımızı daha az karşılıyabiliyoruz. Ama sizler düne oranla daha çok kâr ediyorsunuz. 12 Mart döneminde elimiz kolumuz bağlandı, ücretlerimizi çok az arttırabildik, ama hem sizin kârlarınızın hem de fiyatların artma hızı hiç yavaşlamadı. Üstelik sizler malların fiyatlarını kolaylıkla, iki kalem oynatmayla, bir telefonla arttırabiliyorsunuz. Halbuki işçiler, en ufak bir ücret artışı için bile mücadele etmek, fedakârlığı göze almak zorundalar. Sadece bu olgu bile, fiyat artışlarının sorumlusunun işveren sınıfı olduğunu göstermeye yeter.

Ama bütün bu gerçeğe rağmen, bile bile, fiyatlar ücretler yüzünden artıyor diyebiliyorsunuz. Amacınız ortada: köylülere, memurlara, diğer emekçilere hayat pahalılığının suçlusu olarak bizleri, işçileri göstermek. Emekçileri birbirine düşman etmeğe çalışmak.

Ama olmuyor. Tüm emekçiler, işçi sınıfımız öncülüğünde, sizlere karşı, sizin iktidarlarınıza karşı mücadeleye girişiyorlar. Ve sizler, giderek, sırtınızın duvara dayandığını hissediyor, korkuyorsunuz...

ÜLKEYİ YÖNETEN İŞVEREN SINIFIDIR. BÜTÜN SIKINTILARIN SORUMLUSU DA SADECE ODUR.

HAYAT pahalılığından, işsizlikten, enflâsyondan dış borçların artmasından şikâyet ediliyor. Peki, bu ekonomiyi kim yönetiyor? Devletin mali politikasını, ithalât ve ihracatı, kredi mekanizmasını kim yönetiyor? Ekonominin bütün bu alanlarında yapılanlar, alınan kararlar kimin isteklerine göre oluyor? İşçilere, sendikalara bu konularda tek bir şey soruluyor mu, söz hakkı veriliyor mu? İktidarda hangi sınıfın temsilcileri var? Kısaca, memleketi yıllardır her alanda yöneten işbirlikçi tekelci sermayedir.

Bütün kararları alıp uygulayan sizlersiniz? Nasıl oluyor da şimdi bu bozuk düzenin sorumlusu olarak işçi sınıfını gösteriyorsunuz? İktidarda olan, egemen olan işçi sınıfı mı? Üstelik siz, bu memleketi yarın mutlaka yönetecek olan işçi sınıfımızın örgütlü mücadelesini, güçlenmesini ve bilinçlenmesini 141 ve 142 nci maddelerle yasaklıyorsunuz. Evet, korkuyorsunuz...

HANGİ İŞYERLERİ KAPANIYOR?

TEKELCİ sermaye sözcüleri ücret artışları yüzünden birçok işyerinin kapandığını ileri sürüyorlar. 500'ün üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinden kapanan bir tane bile var mıdır? İsim ve zaman verebilir misiniz? Üstelik işçi sınıfı en yüksek ücret artışlarını büyük işyerlerinde sağlıyor. Ama bunlar hiç de kapanmıyor. Tersine her geçen gün sayıları artıyor. Yeni yeni holding kuruluşları boy atıyor. Tekelci sermayenin elindeki işyerlerinden kapananı hiç yok.

Kapanan işyerleri hep orta sermayenin elindeki işyerleri. Bunların çoğunda sendika ve toplu sözleşme uygulaması bile yok. Bunlar ücret artışlarından falan değil, doğrudan tekelci sermayenin azgın rekabetine, dayattığı şartlara karşı koyamadıkları için iflas ediyorlar. Tekelci sermaye kendi suçunu gene işçi sınıfının üzeri-

ne atmaya çalışıyor. Fakat güneş balçıkla sıvanmaz.

Hele hele hileli iflaslardan, tasfiye ve sözleşmeden kaçma için girişilen sahte kapatmalardan hiç söz edilmiyor. Bu gibi kapanmalardan yarar sağlayan kim acaba? İşsiz kalan işçiler mi? Tekrarlıyoruz: Lamı cimi yok! Yalan söylüyorsunuz.. Televizyonda, radyoda, gazetelerinizde, yüzünüz kızarmadan yalan söylüyorsunuz. Bütün kötülüklerin sorumlusu olan düzeniniz devam etsin istiyorsunuz...

MEMLEKETTE DURUMU BOZULAN KİM?

MEMLEKETTE ekonomik durumu gittikçe bozulan kim? Tekeller mi, yoksa yoksullaşan halk mı? Holding kuruluşlarının, yeni işyerlerinin sayısı her gün artıyor. Özel sektör birçok yatırım yapıyor. Kârlar artmıyor ise, bunlar nasıl gerçekleştiriliyor? Yoksa tüketim harcamalarınızdan, boğazınızdan mı kısıyorsunuz? Daha az lüks yaşamaya mı başladınız? Dişinizden tırnağınızdan tasarruf edip, yatırım mı yapıyorsunuz? Yoksa beslediğiniz gerici partilerin, faşist çetelerin, cebine harçlık koyduüunuz hizmetkârlarınızın masrafları mı azaldı? Bunlara yaptığınız ödemelerde bir düşme mi oldu?

Gerçek şu ki tekelci sermaye her geçen gün daha zenginleşiyor. Sokaktaki adam bile bunun farkında. Elindeki üretim araçlarının miktarı artıyor, daha lüks, daha müsrifçe, daha bolluk içinde yaşıyor. Yönetimini sürdürmek için kullandığı her tür ve renkten kapıkulunun masrafı ve sayısı artıyor. Bütün bunlar kimin sırtından sağlanıyor?

KÂRLAR ARTINCA YATIRIMLAR ARTACAK, İŞSİZLİK AZALACAK MI?

DENİYOR ki ücretler dondurulsun, kârlar artsın, yeni yatırımlar yapalım, işsizlere iş bulalım, memleket de böyle kalkınsın.

Sizin kârlarınız şimdiye kaar hep arttı, sayın işverenler, kârlarınızı hep yeni yatırımlara mı aktardınız? Memlekette sizin açtığınız fabrikaların sayısı mı daha çok artıyor, yoksa yalnız sizlerin kullandığı son model lüks arabaların, yalnız sizlerin yaşayabildiği lüks ev ve villaların, yalnız sizlerin gittiği pahalı gazino ve kulüplerin sayısı mı daha çok artıyor? Ne dersiniz? Kârların artış hızı ile yatırımların artış hızı aynı mı? İkisi arasındaki büyük fark nereye gidiyor? Üstelik yatırımların en az % 43'ü devlet tarafından yani bizlerden kesilen vergilerden yapılıyor. Üstelik karlarınızı nasıl kullanacağınıza kimse karışamıyor.

Demek ki kârların artması aynı ölçüde yatırımları arttırmıyor. Demek ki sizin kârlarınızın artması sadece sizin lüks ve ihtişam içindeki kişisel hayatınızın rahatını arttırıyor! Bunun için, sadece bunun için milyonlarca emekçinin gelirlerinin azalmasını nasıl isteyebiliyorsunuz?

Yaptığınız yatırımlara gelince. Bunların işsizliği azalttığına siz kendiniz inanıyor musunuz? Daha az işçi çalıştırmak için sürekli yeni makineler alan sizler değil misiniz? Yatırım dediğiniz şey çoğu zaman, eski işyerlerinizin makinelerini daha da modernleştirmekten ve böylece işçilere yol vermekten ibaret olmuyor mu? Yatırımlarınızın yüzde kaçı yeni açtığınız işyerlerine gidiyor, yüzde kaçını eski işyerlerinin otomasyonuna ayırıyorsunuz?

Rakam verebilir misiniz? Ve vereceğiniz rakamları denetlememize izin verebilir misiniz?

«Bugün bizim kârımız artsın, böylece yarın işsiz sayısı azalır», **diyorsunuz.** Peki siz dün de kâr ediyordunuz. Sizin dünkü kârlarınız bugünkü işsizliği azalttı mı? Demek ki bugünkü işsiz sayısının böylesi çok olması doğrudan sizin dünkü kârlarınızın bir sonucu. Kârlarınız artmaya ve bu düzen sürmeye devam ettikçe yarın işsiz sayısı daha da artacaktır.

İşte, takke düştü kel göründü! Yalanlarınız ortaya saçıldı...

PARABABALARININ KALKINMASI MEMLEKETİN KALKINMASI DEMEK DEĞİLDİR!

BU yalanlarla emekçi halkı uyutmak artık zorlaşıyor. Bütün bu boş lâf yığınının altında işbirlikçi tekelci sermayenin çıkarlarının yattığı her geçen gün daha çok emekçi tarafından görülüyor. Tekelci sermayenin kalkınması ile memleketin kalkınmasının, onların çıkarlarıyla halkın çıkarlarının aynı şey olmadığı da apaçık ortaya çıkıyor.Tekelci burjuvazinin kendi dar zümre çıkarlarını bütün ulusun çıkarı imiş gibi gösterme çabaları boşa çıkıyor. «Bu bozuk düzenin suçlusu kimdir», sorusuna her geçen gün daha çok emekçi, «işbirlikçi tekelci sermayedir» cevabını veriyor. Ve emekçi halk sadece cevabı bulmakla yetinmiyor, yeni bir dünya kurma mücadelesine, yığınlar halinde giriyor.

yurt-dışındaki işçilerin birliği güçleniyor

● Federal Almanya'da çalışan ve 1 milyona yaklaşan Türkiyeli işçilerin düzenledikleri BÜYÜK İŞÇİ KURULTAYI ile ilgili bilgileri, dergimizin geçen sayısında yayınlamıştık. Kurultaya katılan Genel Sekreterimiz Mehmet KARACA, Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF)'in kuruluşu ve yurt dışındaki işçilerimizle düzenlediği toplantı sonuçlarını, şöyle anlatıyor:

TÜRKİYE'deki işçilerimiz zor yaşam koşullarının getirdiği ekonomik darlığı giderebilmek için başta Federal Almanya olmak üzere yurt dışını bir umut kapısı olarak görmüşlerdir. Ancak bu ülkemizin ekonomik, siyasal sorunundan ayrı bir sorun değildir. İşçilerimiz yurt dışında birçok sorunlarla karşı karşıya kalırken, mevcut iktidarlar işçilerimizin bu sorunlarını halletmek yerine onların getirecekleri dövizleri hesaplamışlardır. Onları sadece döviz getiren bir araç olarak görmüşlerdir. Yurt dışındaki işçilerimiz kendi sorunlarına çeşitli yöntemlerle çıkış yolları aramışlardır ve gittikleri ülkelerde kendilerinin oluşturdukları birliklerle sorunlarını dile getirmek istemişlerdir. Bu nedenle başta Federal Almanya olmak üzere, Almanya'nın muhtelif kentlerinde, muhtelif bölgelerinde işçi dernekleri kurulmuştur. Bu dernekler yoluyla sorunlarını dile getirmişlerdir. Bu derneklerin ayrı ayrı verdikleri yığınsal mücadeleyi daha iyi pekiştirmek için de 26-27 Şubat 1977 tarihlerinde Düsseldorf'ta tüm dernekler biraraya gelerek bir federasyon çatısı altında birleşmişlerdir.

KURULTAYDA ÖNERİLEN ÇÖZÜMLER VE ALINAN SOMUT ÖNLEMLER

Federal Almanya'nın muhtelif bölgelerinde ayrı ayrı oluşan işçi derneklerinin biraraya gelmesiyle bir federasyon oluşturuldu. Kurultayda ismi de FİDEF (Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu) oldu. Kurultay bir üst federasyon oluşturmakla birlikte kurultaya sunulan program taslağında sorunlar dile getirildi. Yabancılar hukuku **ve politik haklar, sosyal güvenlik hakları, çocuklarımızın, gençlerimizin ve yetişkinlerimizin eğitim ve öğretim sorunları, aile, kadın, çocuk ve ailenin birliği, konut sorunu, sağlık sorunu, boş zamanların değerlendirilmesi, kültürel, sportif faaliyetler, sendikalar ve yabancı işçiler sorunu, ırkçı, faşist ve düşmanca eylemlere karşı mücadele ve Türkiye'ye ilişkin sorunlar ve talepler bu kurultayda tartışıldı. Kurultayda bunlar dile getirilirken çeşitli yöntemlerle, çeşitli yollardan öneriler de dile getirildi. Bunların başında hak eşitliğinin uygulanması vardı. Türk işçilerine yapılan ayırımcılığın kaldırılması vardı, bu ayırımcılığın kaldırılmasında mevcut iktidarla ilgili ülkeler iktidarlaarasında yapılan görüşmelerde genellikle Türkiye'den sendikal konfederasyon olarak DİSK'in de katılması talebi vardı.**

Eğitim konusunda yine, Federal Almanya'ya gönderilecek eğitim uzmanlarının tespitinde, Türkiye'den TÖB-DER ve DİSK'in de bu konuda seçme hakkı olması isteniyordu. Ayrıca Federal Almanya'daki işçi-

lerin sendikal birliği olan DGB'nin DİSK'le ilişki kurması ve yurt dışındaki Türk işçilerinin sorunlarına Türkiye'de DİSK'in çözümleyici olarak katılması isteniyordu.

DGB'nin TUTUMU

DGB bu kurultaya katılmamıştır. DGB'nin içersindeki Türk işçileriyle ilgili bir büroda Türkiye'den Türk-İş'in bir temsilcisi vardır. Yurt dışındaki işçilerimiz DİSK'e gönül vermiş işçilerdir. Bu kurultaya katılanların hepsi DİSK'e büyük sempati duyan, hattâ bir kısmı Türkiye'de çalışırken DİSK'e üye olan işçilerdir.

Türk-İş'in Federal Almanyada işçilerimizin sorunlarına çözüm getirmeyişi, Federal Almanya'daki işçilerimizin oluşturdukları bu derneklerin kendi sorunlarına kendilerinin doğrudan çözümler arayışı bunu göstermektedir. Türk-İş'le Federal Almanya'daki işçiler arasında iyi bir diyalog kurulamamıştır. Ve Türk-İş'in oradaki işçilere bakış açısı da yanlıştır. Bu kurultayda DGB'de bu derneklerin oluşturdukları bu Federasyondan rahatsız görünmüştür. DGB yanlış bir değerlendirme yapmaktadır. Federal Almanya'daki yabancı işçilerin kendi aralarında oluşturmakta oldukları bu birliklerin, giderek yabancı işçileri örgütleyen bir sendikanın oluşturulması bazı çevrelerce Federal Almanya'da körüklenmektedir. DİSK buna kesinlikle karşıdır. Yapılan tüm toplantılarda ve görüşmelerde Türk işçilerinin DGB içindeki sendikalarda örgütlenmeleri istendi ve işçilerin kanısı da budur. Derneklerin giderek bir sendika oluşturması yolunda Türk işçilerinin hiç bir girişimi, atılımı yoktur, ancak bunu maksatlı bazı çevreler böyle yansıtmak istemekteler. Düsseldorf'taki «İşçi Kurultayı»na DGB katılmamıştır ama Federal Almanya'dan başta SDP (Sosyal - Demokrat Parti)nin mesajları gelmiştir. Başkan Schimdt'in mesajı gelmiştir, diğer siyasi partilerin mesajları gelmiştir. Avrupa'nın muhtelif ülkelerdeki sendikaların, başta Fransa'daki, Belçika'daki, İsviçre'deki sendikaların kurultaya başarı dileyen mesajları gelmiştir.

Federal Almanya'daki tüm dernekleri çatısı altında toplayarak bir federasyon (FİDEF) oluşturulmuştur. Kurultay'da Avrupa'nın diğer ülkelerinden gelen Türk işçi derneklerinin temsilcileri de vardı. Bu temsilcilerle de yapılan görüşmelerde şöyle bir örgütlenme yöntemine gidiliyor: Federal Almanya'da bu federasyon oluşturulduktan sonra Avrupa'nın diğer ülkelerindeki Türk işçilerinin de kurdukları dernekler, o ülkelerde de birer federasyon oluşturacak, giderek bütün bu federasyonlar bir konfederasyonu ortaya çıkaracaktır. Başta Federal Almanya, Hollanda, Belçika, İsviçre, İsveç, Danimarka ve Fransa'daki Türk işçilerinin oluşturacakları federasyonlar Avrupa'da bir Türk İşçileri Konfederasyonu ortaya çıkartacaktır.

KURULTAY SONRASI

26-27 tarihlerindeki Kurultay sonrası, Kurultaya muhtelif kentlerden katılan derneklerin yaptıkları çağrı üzerine Genel Sekreterimiz Mehmet KARACA bir hafta Federal Almanya'da kaldı ve muhtelif bölgeleri ziyaret etti. Bu bölgelerde Türk işçileriyle toplantılar yaptı ve bu toplantılarda bugün ülkemizin ekonomik, siyasal yapısını dile getirdi. Bu ekonomik, siyasal yapı içerisinde demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü olan DİSK'in durumunu dile getirdi, DİSK'in demokratik savaşımdaki yerini, bu savaşım içerisinde yurt dışındaki işçilerimizin sorunlarına DİSK'in bakışını dile getirdi. Bu toplantıları Federal Almanya'.nın 7 bölgesinde (Ruhr bölgesinde, Essen'de, Hamburg'da, Batı Berlin'de ve Frankfurt'ta) yaptı. Bu toplantılarda işçilerimizin yönelttikleri soruların başında DİSK'in seçimlerde CHP'yi desteklemesine ilişkin sorular vardı, DİSK'in demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışının açılması istendi ve yine bu toplantılarda DİSK'in yurt dışındaki işçilerimizin sorunların bakış açısı değerlendirilerek duyulan memnuniyet belirtildi. Ayrıca DİSK-KENT meselesi hakkında da çeşitli sorular yöneltildi, karşılıklı bilgilenme sağlandı.

BÖLÜCÜ ÇABALARI MC YARATIYOR

Ülkemizde halkımızı, ırkçı-şoven duygularla kamplara bölen MC, yurt dışındaki işçilerimiz arasında da aynı bölücülüğü, aynı ırkçı-şoven duyguları yaratmak için birtakım çalışmalar yapmaktadır.

MC'nin Çalışma Bakanı 1976 senesinin son aylarında Federal Almanya'ya yaptığı bir ziyarette, Türk işçileriyle yaptığı bir toplantıda, emeklilik konusunda konuşuluyor ve işçilerin Çalışma Bakanından bazı talepleri oluyor. Yurt içindeki diğer işçiler gibi 60 yaşındaki emeklilik hakkının da kendilerine tanınmasını istiyorlar. Ne

acıdır ki MC'nin Çalışma Bakanı işçilerimize «Efendim, bizim atalarımız 70 yaşında Viyana kapılarında savaşırken, siz 60 yaşında emeklilik talep ediyorsunuz» diyor ve «böyle bir şey olmaz» diye ekliyor. MC'nin yurt içindeki tutumu, yurt dışına da maalesef böylece yansımış oluyor.

SÖMÜRÜYE KARŞI ORTAK SAVAŞIM

Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının yerleşmiş bir ilkesi vardır: «Hak verilmez alınır». Bugün işçi sınıfı kapitalist ülkelerde daha iyi kazanımlar elde etmek için demokratik savaşım vermektedir. Yurt dışındaki işçilerimizi, onların ekonomik ve sosyal taleplerini hiç dikkate almamaktadırlar. Ancak işçiler kendi aralarında örgütlenip mevcut iktidarlar üzerinde demokratik yollarla baskı unsuru oldukları sürece ekonomik, demokratik, sosyal haklarını alabilmektedirler.

İşçilerimiz bu bilinç içindedirler. İşte bu nedenledir ki Federal Almanya'daki tüm işçi dernekleri biraraya gelerek bir federasyon çatısı altında toplanmışlardır, bu federasyon çatısı altında ekonomik, demokratik taleplerini daha yığınsal bir biçimde dile getireceklerdir ve ülkedeki iktidar üzerinde daha etkili bir baskı unsuru olarak savaşımlarını sürdüreceklerdir. Kurultay sonrası muhtelif bölgelerde ve kentlerde bu açık olarak görülmektedir.

Yurt dışındaki işçilerimizin DİSK'ten bir çok talepleri vardır.

DİSK herşeyden evvel bir ekonomik, demokratik, sınıf ve kitle sendikal örgütü olarak kendisinin yapabileceklerini yurt dışındaki işçilerimizden esirgemeyecektir. DİSK'in, yurt dışındaki işçilerimizin sorunlarına ilişkin görüşleri açıktır. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, DİSK herşeyden evvel bir sendikal örgüt, bir ekonomik kitle örgütüdür, birçok taleplerini dikkate alırken kendisinin bu konumundan çıkarak bu sorunlara çözüm getirmeye çalışacaktır.

çektir. 26/27 Şubat 1977 tarihlerinde Düsseldorf şehrinde, doğrudan doğruya işçilerimiz ve dernekleri tarafından yürütülen Büyük İşçi Kurultayı'nın muhteşem bir başarı ile sona erdiği ve hiçbir olay çıkmaksızın neticeye vardırıldığı ayrı bir gerçektir. Yabancı işçilerin böylesi bir eylemi, elle tutulur, gözle görülür bir program çerçevesinde, yirmi yıldan beri ilk defa gerçekleştirmenin biz işçilerimize nasip olduğu diğer bir gerçektir.

Gerçek olan diğer bir olay ise, Büyük İşçi Kurultayı'nın Federal Alman ve dünya basın, yayın, radyo, televizyonlarında, siyasi partiler ve diğer yerli yabancı kuruluşlar nezdinde saygınlık uyandırdığı, Avrupa çapında eşine rastlanmaz bir olay olduğudur. Kurultay sonunda Federal Almanya ve Batı Berlin'de işçilerimizin en güçlü birlik örgütü, onbinlerce işçimizi bağrında barındıran FİDEF'in doğduğu, bu gerçeklerin en çok ümit vereni, kıvanç yaratanıdır. Tüm işçilerimiz FİDEF'le ne kadar övünseler o kadar haklıdırlar.

FİDEF'in hamurunda, dünyanın en şerefli insanı İŞÇİNİN MAYASI vardır. Bunun için FİDEF güçlüdür. Bu güç, görülüyor ki, kimi çevreleri hırçınlaştırmış ve şaşkına çevirmiştir. Bu sağlı, «sol»lu çevreler yeni doğmuş olan FİDEF'i daha kundağında boğmak ve hançerlemek istiyor.

AMAÇ; işçiyi hor görmek, ona düşünmeyi yasak etmektir.

FEDERAL ALMANYA — BASIN BİLDİRİSİ

"FİDEF, BÜYÜK İŞÇİ KURULTAY'ININ KENDİSİNE YÜKLEDİĞİ BU KUTSAL ve GURUR VERİCİ GÖREVİN ÜSTESİNDEN GELECEKTİR"

MUHTEŞEM BİR DAYANIŞMANIN VE BİRLİĞİN SONUCU OLARAK KURULAN VE FEDERAL ALMANYA'DA ÇALIŞAN ONBİNLERCE TÜRKİYELİ İŞÇİYİ ÇATISI ALTINDA TOPLAYAN FİDEF, YAYINLADIĞI BİLDİRİDE ELEŞTİRİ VE SÖYLENTİLERİ CEVABLADI.

Federal Almanya ve Türkiye kamuoyuna, Tüm İşçi Derneklerine ve işçilerimize.

Federal Almanya son yirmi yıldır sürekli olarak yabancı işçi çalıştırmaktadır. Tüm yabancı işçilerin, özellikle yurdumuzdan gelen bizlerin ikinci sınıf insan muamelesi gördükleri artık inkâr edilmez bir ger-

AMAÇ; işçilerimizin birlik ve beraberliğini bozmak için FİDEF'e kara çalmak ve lekelemektir.

AMAÇ; tüm mızrak ve nam-

FEDERAL ALMANYA'DA ÇALIŞMAKTA OLAN TÜRKİYELİ İŞÇİLERİN DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTÜ FİDEF, KARARLI YIĞINSAL SAVAŞIMLARIN İÇİNDE DOĞDU.

luları işçilerimize, FİDEF'e yöneltmek, işçi sınıfımızın meşru savaşımını törpülemek, kendi kişisel çıkarları için kullanmaktır.

AMAÇ; özgürlükçü demokrasi prensibini ayaklar altına almak, FİDEF'i 141, 142 ve 146 gibi Anayasa dışı kanun maddelerinin karanlık dehlizlerine çekmek, işçilerimizi orda tuşa getirmektir.

Bu nedenle, karanlıklarda sürtüşmek isteyenleri işçilerimizin önünde, onların yönetimi ve denetimi altındaki en demokratik ortamda tüm meselelerimizi tartışmak, işçilerimize hesap vermeye çağırıyoruz. FİDEF nedir? diyenlere cevabımız şudur:

1— FİDEF adı ve şanı ne olursa olsun hiçbir siyasî partiye bağlı değildir. Ancak bu FİDEF'in «partilerüstü» bir tavrı benimsediği anlamına gelmez. FİDEF taraf tutar, işçilerimizin tarafını tutar. Herhangi bir işçimizin nerede bir derdi varsa, FİDEF orada olacak. Ona nerede bir haksızlık yapılırsa, FİDEF orada bu haksızlığa karşı çıkacak. FİDEF'in yüreği işçilerimizin yüreği ile birlikte atacak, bileği işçilerimizin bileği ile çalışacak, kafası işçilerimizin kafası ile düşünecek, iyi gününde de, kara gününde de işçilerimizle kader birliği edecek. FİDEF elbette ki biz işçilerin çıkarları doğrultusunda atılacak her olumlu adımı destekleyecektir. Bu adım herhangi bir siyasî parti tarafından atılsa da. Büyük işçi kurultayının almış olduğu CHP'yi destekleme kararı ve bu kararın olayca hayata geçirilmesi bu anlayışın ışığı altında değerlendirilir.

2— FİDEF adı ve şanı ne olursa olsun PARTİZANLIĞA kesinlikle karşıdır. Kaynağı nereden gelirse gelsin, işçilerimizin birlik ve beraberliğini bozacak, işçilerimizin birlik örgütü olan FİDEF'e yönelik tüm yeni federasyon kuruculuğuna kesinlikle karşı çıkacak, onların asıl niyetlerini işçilerimizin gözü önüne serecek, kısmetlerini ellerine verecektir.

3— FİDEF fikir, düşünce TEKELCİLİĞİNE kesinkes karşıdır. FİDEF özgürlükçü demokrasiden yana olduğunu Büyük İşçi Kurultayı'nda açıkça göstermiştir. Yurdumuzdaki anlayışın tam tersine, yurtdışında özgürlükçü demokrasi yandaşlığının patenti ve mühürünün kendilerinde olduğunu sananlar, kendileri dışında herkesi, özellikle biz işçileri töhmet altında bırakmak isteyenlerin çabaları kime yarıyor? Sürdürdükleri sosyal demogoji ile sosyal yıkıma yol açmak, kendileri dışında herkesi demokrasi düşmanı ilan ederek bölücülük, ayırımcılık yapmak.

Federal Almanya ve Batı Berlin toprağında patent ve mühür meraklıları ister istemez en gerici çevrelerle aynı silahları işçi sınıfımıza yönelttiklerinin bilincinde midirler? Bu tutumları ile özgürlükçü demokrasinin ana prensiplerine ters düştüklerinin farkında mıdırlar? Özgürlükçü demokrasinin en büyük güvencesinin çalışan insanlarımız olduğunu bilmiyorlar mı? Özgürlükçü demokrasi mücadelesinin son beş on yıl değil, elli yıldan beri bizzat işçi sınıfımızca yürütüldüğünü kime unutturmak istiyorlar?

4— FİDEF'in komünist bir örgüt olmadığını sağır sultan bile duydu. Bu düzmecelerin en gerici çevrelerce planlı bir şekilde tezgahlandığı, bu oyunların acı bir şekilde fiyasko ile neticelendiği apaçık ortadadır. FİDEF'in işçilerimizin özgürlükçü demokrasiden yana, sosyal-kültürel nitelikte yığınsal bir örgüt olduğu artık yüzbinlerce işçimiz tarafından biliniyor. FİDEF'in sendika düşmanlarına, bölücüler, işçilerimize karşı şiddet hareketi kulananlara karşı olduğunu artık yüzbinlerce işçimiz biliyor. Öyleyse bu suçlamalar, töhmetler neden? Sağ kanatta olanlar işçilerimizin birlik ve beraberlik örgütü FİDEF'ten korktuklarından. «Sol» kanatta olan birkaç kişi, kendi mevki hırslarından, kariyerlerinin tehlikeye düştüğünü gördüklerinden. Tüm bu binbir çeşit zehire karşı, FİDEF'in bir panzehir olduğunu bildiklerinden.

5— FİDEF ne bir sendikadır, ne de sendikal görevleri üstlenecek bir federasyondur. Dolayısiyle FİDEF ekonomik mücadele yürütmez. Ancak DGB saflarında ekonomik mücadeleyi destekler. Ekonomik mücadeleye karşı akımlarla mücadele eder. İşçilerimizi Federal Almanya ve Batı Berlin'de DGB sendikalarında örgütlenmeye, yurdumuzda DİSK ile dayanışmaya çağırır.

6— FİDEF hiçbir cinsiyet, ırk, dil ve politik inanç ayırımcılığı gütmeksizin tüm işçilerimizin ve derneklerinin büyük bir kesimini çatısı altında toplamış bulunuyor.

FİDEF kurulmuştur. Ancak bu kuruluşun tamamlanmış olduğu anlamına gelmez. FİDEF'in kapıları her zaman tüm işçi derneklerine açıktır. FİDEF bu zihniyetle hareket edecektir. Partizancılığa, fikir tekelciliğine, sendika düşmanlığına, bölücülüğe karşı çıkarak Büyük İşçi Kurultayı'nın kendisine yüklediği bu kutsal ve gurur verici görevin üstesinden gelmesini bilecektir.

YURT DIŞINDAKİ İŞÇİLERİMİZİN BASKIYA, TERÖRE, AYRIMCILIĞA VE HAKSIZLIKLARA VE EŞİTSİZLİKLERE KARŞI MÜCADELELERİNDEN GÖRÜNTÜLER...

1 Mayıs'a doğru...

Türkiye işçi sınıfı bu yıl da DİSK'in öncülüğünde işçi sınıfının uluslararası birlik - mücadele - dayanışma günü olan 1 MAYIS'ı kutlamaya hazırlanıyor. 51 yıl süreyle halka «Bahar ve Çiçek Bayramı» diye yutturulmak istenen 1 Mayıs, 1976'da ilk kez yığınsal olarak işçi bayramı adı altında kutlandı. DİSK'in gerçekleştirdiği bu tarihsel başarı, işçi sınıfının gücünü dosta düşmana bir kere daha gösterdi.

1977 1 Mayıs'ını karşılamaya hazırlanırken, DİSK Dergisi olarak, 1976 1 Mayıs gösterilerine katılan işçilerle bir röportaj yapmayı düşündük. 1 Mayıs'ın önemini en iyi böyle olağanüstü bir güne ilk kez katılan işçilerin ağızından dile getirebileceğimizi düşündük. Aşağıda okuyacağınız röportaj bunda haklı olduğumuzu gösterdi.

«1 Mayıs 1976 gösterileri» röportajımıza dört işçi arkadaşımız katıldı. Maden-İş Sendikamıza üye bir metal işçisi, Hasan Kuru; Tekstil üyesi bir bayan arkadaş, Nilgün Güler; Bank-Sen üyesi banka işçisi bir arkadaş, Hilmi Gençoğlu ve Mersin'de kurulu bir traktör fabrikasından bir işçi arkadaş, Hikmet Güngören, sorularımızı cevaplandırdılar.

DİSK DERGİSİ: 1 Mayıs 1976 gösterilerine katıldınız. Neler hissettiniz o gün?

Hasan Kuru: 1 Mayıs'ı anlatmak için 1886'lardan başlamak gerek. O dönemde burjuvazi işçileri, emekçileri 10-12 saat çalıştırıyordu. Buna karşı 8 saatlik işgünü için bir mücadele verildi. Bu mücadele bütün dünyaya yayıldı. Bunun sonunda işçi sınıfının 1 Mayıs gösterileri doğdu. 1 Mayıs'ı burjuvazi Türkiye'de Bahar Bayramı diye yutturmak istedi. Halbuki biz daha 1920'lerde Ulusal Kurtuluş Savaşı verilirken bu bayramı kutlamıştık. Daha sonra burjuvazi bunu kaldırmış rafa koymuş. 1976'da biz 1 Mayıs'ı kutladık. Çok mutluyduk. 1977'de gene kutlayacağız 1 Mayıs herşeyden önce işçi sınıfının bayramı olduğu için çok mutluyuz, çok kıvançlıyız. 1 Mayıs'ın bizim en büyük bayramımız olduğuna inanıyoruz. Bunu en iyi şekilde kutlayacağız.

DİSK DERGİSİ: 1 Mayıs gösterilerine katılmak için o sabah evden çıktığında maden işçisi Hasan Kuru'ydun. Akşam eve döndüğünde gene maden işçisi Hasan'dın. Ama sabahki işçi Hasan'la, akşamki Hasan aynı mıydı? Sende o gün değişen birşeyler oldu mu?

H. Kuru: Elbette aynı işçi değildim döndüğümde. Senelerden beri yasaklanmış kendi bayramımızı kutlamıştık ilk defa. Bunun için çok mutluyduk. İşçilerin birleştiğini, alanlara sığmadığını gördüm o gün. Geceli gündüzlü çalışmıştık bayrama hazırlanırken. O gün Saraçhane'den Taksim'e yürürken özgürdük, mutluyduk. İki haftanın yorgunluğunu bir anda sırtımızdan kaldırıp atmıştık. Geceli gündüzlü çalışmıştık, bildiri dağıtımı olsun, afişleme olsun, hattâ çoğu gece yatmamıştık. Alandan eve dönerken dinç ve gençtik. Yeniden doğduk o gün. Ben 1955'den beri işçiyim. O gün Türkiye işçi sınıfının gerçekten meydanlara sığmadığını görünce bir işçi olarak kıvanç duyaum.

DİSK DERGİSİ: Hilmi arkadaş, siz bir bankada çalışıyorsunuz. Sizin izlenimleriniz nasıl oldu 1 Mayıs'da?

Hilmi Gençoğlu: Biz geçen yıl 1 Mayıs'a katıldığımızda DİSK'e bağlı değildik. İşkoluna

açılmamış bir işyeri sendikasıydık. Sendikamız Yapı-Sen daha sonra DİSK'e katıldı ve ismi Bank-Sen oldu. Bugün DİSK saflarındayız. DİSK'in 1976'da 1 Mayıs bayramını düzenlemesi, böyle bir kitle hareketini geliştirmesi, bizim için bulunmaz bir fırsattı. Banka işçileri olarak işçi sınıfının içinde yer alma, diğer işkollarındaki kardeşlerimizle kaynaşma imkânını ilk defa bu 1 Mayıs'da bulduk. DİSK'in düzenlediği 1 Mayıs'a katılma talebi tabandan geldi. Yöneticilerimiz de istiyormuş zaten. Böylece katıldık. 1000 kişi kadardık.

1 Mayıs 1976 sabahı hergün işe gider gibi kalkmadık, başka türlüydü herşey o sabah. Bütün arkadaşlarım böyleydi. Aynı şeyleri söylüyorlardı: «Bugün bir başka türlü kalktık, bir mutluluk, bir kıvanç var,» herkes böyle diyordu. Çünkü Türkiye işçi sınıfı ilk defa kendi bayramını kutlamaktadır. Burjuvazinin yutturmacısı olan Bahar Bayramı artık tarihini doldurmuş, artık işçi sınıfının uyutulmasına son verilmiş, aslında işçi sınıfı bu uyutmaya kendisi son vermiş, 1 Mayıs işçi bayramı olarak kutlanacaktır demiş. Kesinkes DİSK'in önderliğinde bu yapılacaktır demiş. Biz de buna mutlulukla cevap verdik. Tüm işçi sınıfıyla birlikte, dayanışma içinde kutlanan bir bayram, bütün ülkelerin işçilerinin kutladığı bir bayram, bunun mutluluğunu hiç bir şekilde başka birşey veremez işçi sınıfına. Bizim, Türkiye işçilerinin bu büyük bayramı kutlaması, elbette ki burjuvaziye, elbetteki tüm tekelci kapitalistlere bir darbe oldu. Bunlar bu bayramı bugüne kadar kutlatmamışlardı işçi sınıfına. 1976' da da kutlatmamak istiyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki, işçiler yürürken sermaye birşey kaybediyor. Fakat güçleri yetmedi. Bir sürü söylenti çıkardılar. «İşçiler çapulcudur» dediler, «her yeri yağma edecekler» dediler, işçileri kamuoyuna kötü göstermeye çalıştılar. Aslında işçi sınıfı, tüm ülkelerin işçi sınıfı, o ülkelerin en büyük kitlesidir, en asil kitleleridir. İşçiler geçen 1 Mayıs'da bunun doğruluğunu ispat ettiler. 1 Mayıs 1976 da Türkiye'de kutlanırken ilk defa böyle büyük bir kitle toplanmış, ilk defa böyle coşku içinde bir bayram kutlanmış, gerçekten bu sırada tüm sermaye bunun önüne geçemiyeceğini anlamıştı. 1 Mayıs'ın düzenlenmesi harikaydı, çok güzeldi. Güzelliğini anlatmak için kelime bulunmaz herhalde. Tüm işçiler yürürken hepsi tek bir yürek gibi atıyordu. Aynı çevrelere karşı mücadele ediyorlardı. Bizler de bunun coşkusu içinde saatlerce beklerken, yorulmamız gerekirken, daha da dinçleştik, daha da gençleştik. Çünkü işçi sınıfı bayramına kavuşmuş, bunu başarmıştı.

DİSK DERGİSİ: Nilgün arkadaş, siz neler hissettiniz?

Nilgün Güler: Sendikaya 1 Mayıs öncesinde yeni girmiştim. Daha önce sendikalı değildim. Buna rağmen 1 Mayıs'a katıldım. Şubeye gittik sabahtan söyleyerek sevinçle Şişli'den Beşiktaş'a geldik. Sabah evden çıkarken içimde bir korku vardı. Acaba işçiler birleşebilecek mi, hepsi gelecek mi diye. Çok heyecanlıydım. Ama şubemizde toplanıp da Beşiktaş'a yola çıkınca bu korkum tamamen silinmişti. Taksim'e doğru yürüyüşe geçerken Akaretler'deki Askerlik Şubelerinin pencerelerinden askerler bize el sallıyorlardı. Çok heyecanlandım.

Tekstil işkolu, kadınların çoğunlukta olduğu bir işkolu ve geri bir işkolu olmasına rağmen, sendikamız 1 Mayıs'a çok yığınsal bir şekilde katıldı. Alana geldiğimizde hiçbir korkum kalmamıştı. İşçi sınıfı birleşmişti. Hepsi tek bir yumruk gibiydi. Çok sevinçliydim. İlk defa böyle bir gösteriye katılıyordum. O güne kadar 1 Mayıslarda hep bahar bayramı diye pikniğe giderdik. Bu sefer ise işçinin bayramı olduğunu, bütün ülkelerde kutlandığını bilerek, sevinerek kutladık. Genel Başkanımızın konuşması çok güzeldi. İşçilerin birliği, oradaki bayram sevinci... Anlatacak kelime bulamıyorum aslında.

DİSK DERGİSİ: 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak 50 yıldır niye yasaklamışlar? Ne dersin? Niçin istemiyorlar?

N. Güler: İşçilerin birlik olmasını istemiyorlar. Taksim'de en az 300 bin kişi bir araya geldi, birlik olduğunu haykırdı. Onları korkutuyor. Sermayeyi korkutan bir şey işçilerin birlik olması. Krallıklarının sona ereceğini biliyorlar çünkü. Toplandık. O gün bütün ülkelerde aynı bayram kutlanıyordu. Onlarla beraber kutlamak aslında en güzeliydi. «Bütün ülkelerin işçileri birleşin» sloganı çok güzel bir slogan. Esas korktukları bütün ülkelerin işçilerinin birlik olması. Aynı saatlerde başka başka memleketlerde, başka başka dillerde işçiler, hepimiz, aynı şeyi söylüyorduk. İşçi sınıfının birliğini, başka birşey söylemiyorduk o anda.

Disiplinli bir şekilde yaptık gösterilerimizi, onlara fırsat vermedik, güçlüydük. Dağıldığımızda flamalarımız ellerimizde dönerken şöyle birşey oldu: Yaşlı bir hanım yanıma geldi, «Aferin çocuğum, bu günleri siz getireceksiniz ilerde» dedi

ve koluma vurdu. Benim gözlerim yaşardı, bunu hiç unutmayacağım. Bu sene 1 Mayıs'a daha coşkuyla katılacağımıza inanıyorum.

DİSK DERGİSİ: Hikmet arkadaş, siz geçen yıl 1 Mayıs'a katılmak için Mersin'den geldiniz. İzlenimlerinizi anlatır mısınız?

H. Güngören: İlk defa böyle bir eyleme katıldık. Önceden bölgemizde 1 Mayıs için afişleme yaptık. Bölgemizin şartlarına göre böyle bir kitlesel eylem ilk defa oluyordu. Sonra İstanbul'a geldik, bayramımıza katılmaya. Çok heyecanlıydım. O sabah Beşiktaş'ta kalabalık işçi kitlesi yolları doldurmuştu. Biz de bir fabrikanın işçilerinin arasına katıldık. Böyle bir kalabalığı ilk defa görüyordum. Taksim alanı işçileri almıyordu. Yollar tıkanmıştı. İlk defa gördüm, bu kadar fazla işçinin birleştiğini.

1 Mayıs gösterisi sırasında dikkatimi çeken birşey oldu. Olay çıkartmak isteyenler oldu. Maocu, goşist dediklerimiz. Bilhassa yakınımdaydı bunlar. Ne zaman birisi kürsüye çıkıp, işçi sınıfına birşey anlatacağı zaman, bunlar sloganlar atıyorlardı. «İşçiler sendika yönetimine» diye bağırıyorlardı. Slogan atanlara bakıyordum. Hiç bir tanesi işçi değildi. Özellikle bu dikkatimi çekti. İşçiler sendika yönetimine diye bağıranların hiç biri işçi değildi. Devamlı bozgunculuk yapmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kürsüde kimse konuşmazken susuyorlardı, birisi çıkıp konuşmaya başlayınca susturmak için bağırıyorlardı. Olay çıkartmamak için elimizden geleni yaptık. Yanlarına gittik, konuştuk, yapmamaları gerektiğini söyledik. Amaçları olay çıkartmaktı, belki de mitingi dağıtmaktı. Sonunda güçsüz olduklarını anlayınca, susmak zorunda kaldılar, görevli arkadaşların akıllı davranışı onları etkisizleştirdi.

Bu sene Mersin'den gene geleceğiz. Hem de bir kaç otobüs. Hazırlıklara başladık, komiteler kurduk, afişleme yapacağız, bildiri dağıtacağız. Elimizden geldiği kadar fazla arkadaşı katmaya çalışacağız. Önümüzdeki yıllarda bunun Türkiye'nin her tarafına yayılması gerekir. Çünkü 1 Mayıs işçi sınıfının bayramı, Türkiyenin her yanında işçi var. Herkesin kutlaması gereken bir bayram. 67 ilin 67 meydanında bu iş olursa, o zaman diğerlerine kaçmak düşecektir.

DİSK DERGİSİ: DİSK'in 1 Mayıs 1977 özel bildirisinde şöyle bir ifade yer alıyor. «1 Mayıs işçi sınıfının geleneğidir, 1 Mayıs işçi sınıfının mücadelesidir, 1 Mayıs işçi sınıfının zaferidir, 1 Mayıs Emeğin Bayram günüdür», bu sözler size ne anlatıyor?

H. Kuru: 1 Mayıs bizim için bir gelenektir. Çeşitli ülkelerde 1890'dan beri kutlanıyor bu gün işçiler ve sendikalar tarafından. Türkiye'de de 1920-21'de kutlanmış hep. Sonra, biliyorsunuz bunu unutturmak istediler bize. Ama biz geleneğimize sahip çıktık. Gene başladık yığınsal olarak kutlamaya geçen yıl. DİSK başardı bunu. Hem eskiler anlatırdı bize hep, 1930'larda 1940'larda, daha sonraları da, işçiler kutlarmış gene 1 Mayıs'ı. Unutulmamış hiç. Ama tabii küçük gruplar halinde, gizli gizli. Bizim fabrikada yaşlı bir ustabaşı var, o anlatır hep.

H. Gençoğlu: Geçen yıl Taksim'deki bayram bir mücadeleydi aynı zamanda. Sömürüye karşı çıktık orada, baskıya, zulme. Alana gelene kadar 1 Mayıs'ın o öğlen saatlerine gelene kadar, çok engel aşmak zorunda kaldık. Mücadeleyle geldik oraya, mücadele içinde birleştik. Sınıf mücadelesi bu, boru değil. 1 Mayıs bize çok şey öğretiyor. Birliği, dayanışmayı, tek başına birşey yapılamayacağını gösteriyor.

N. Güler: 1 Mayıs işçi sınıfının zaferidir. 8 saatlik işgününü burjuvaziye bu sayede kabul ettirdik. Onun istememesine rağmen biz o gün alanlarda toplanıyoruz, güçleniyoruz.

H. Güngören: Ben de şunu ekliyeyim: 1 Mayıs Emeğin Bayram günüdür. Çünkü işçi sınıfı bundan sonra daha birçok zaferler kazanacaktır, birçok 1 Mayıslar kutlayacaktır. Sömürüyü ortadan kaldırdığında işçi sınıfı, tüm emekçiler Mayıslar gibi çok bayramlar kutlayacaklar.

DİSK DERGİSİ: Sağolun, hepinize teşekkür ederiz.

TÜRKİYE'Yİ TEMSİLEN DİSK'İN KATILDIĞI

2. AVRUPA SENDİKALAR KONFERANSI YAPILDI

tartışılan temel konu: sendikal eğitim sorunları

5-6 Mart 1977 tarihlerinde Cenevre'de 2 nci Avrupa Sendikalar Konferansı toplandı. Toplantıya, 28 Avrupa ülkesindeki sendikalardan 140'ı aşkın delege katıldı.

1 nci Avrupa Sendikalar Konferansı 1975'te toplanmıştı.

Bu konferanslar, Avrupa sendikal hareketinin birliği yolunda adım atılmasına yardım ediyor. Bilindiği gibi, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde varolan sendikalar ayrı ayrı uluslararası örgütlerle bağlı durumda. Çoğunluğu DÜNYA SENDİKALAR FEDERASYONU (DSF)'ye üye. İngiltere, Federal Almanya, İskandinavya ülkelerindeki sendikalar ULUSLARARASI HÜR SENDİKALAR KONFEDERASYONU (UHSK)'ya üye. Bazıları DÜNYA EMEK KONFEDERASYONU (DEK)'te toplanmış. Bazıları ise bağlantısız.

DSF, ayrı görüşlere de sahip olsalar, hepsinin anlaşabileceği ortak noktalar üzerinde, ortak calısmalar yapılması gerektiğini eskiden beri öneriyor. Sınıf uzlaşmacılığını sürdüren bazı sendikal örgütler ise, böylesi olumlu girişimleri çelmelemeye çalışıyorlar. Her türlü engele rağmen ortak noktalar üzerinde birlik olma eğilimi gelişiyor.

1 nci ve 2 nci Avrupa Sendikalar Konferansı, (Türkiye'den Türk-İş, Fransa'dan FO gibi koyu Amerikan sendikacılığını izleyen sendikalar dışında) tüm Avrupa sendikal örgütlerini bir araya getirmeyi başardı.

1 nci Konferansta, «işyeri çalışma koşullarının iyileştirilmesi» tartışıldı. 2 nci Konferansta konu «sendikal eğitim» di.

İki konferansta da, delegeler kendi ülkelerindeki deneyimleri anlattılar ve önerilerde bulundular. Son derece olumlu bir hava içinde geçen 2. konferans sonunda, oybirliğiyle kabul edilen belgede, ortak toplantıların başarılı sonuçları üstünde duruldu.

Belgede: **«Toplumsal sistemler ve ideolojik görüşler arasındaki farkların varlığını kabul etmekle birlikte, Avrupa sendikaları arasındaki işbirliği ve bu tür deney alış-verişini geliştirmenin, ülkeler-arası kültürel ve ekonomik ilişkilerin bugünkü gelişimine uygun olduğu»** belirtiliyor.

Çalışmaların sürdürülmesi ve 3 ncü Konferansın 1979 yılı başında toplanması kararlaştırıldı.

İki konferansta da ülkemiz işçi sınıfını ve emekçilerini DİSK temsil etti. 2 nci konferansa DİSK adına Genel Başkan Vekili ve DİSK Eğitim Dairesi Başkanı Rıza GÜVEN ve Daire Müdürü Nejat FİRUZ katıldılar.

Rıza GÜVEN, ilgiyle karşılanan konuşmasında şunları söyledi:

«Sayın Başkan
Değerli Arkadaşlar,

Sözlerime başlarken örgütümüz aracılığıyla, büyük depremden ülkemizde zarar görenlere yardımlarını esirgemeyen sendikal merkezlere teşekkür ederim.

Birincisi gibi bu ikinci konferans da Avrupa sendikalarının, emekçilerin daha iyi bir yaşama kavuşması yolunda, etkin işbirliği yolunda önemli bir aşamadır.

Bu kıt'adaki sendikal örgütlerin arasındaki işbirliği elbette eskilere dayanır. Fakat somut olarak daha büyük adımlar atmamız gerektiği de açıktır. Bu tür uluslararası görüşmelerin anlamını bizler iyi değerlendirmek durumundayız.

1971'den 1973'e kadar, yani ülkemizde ağır baskıların egemen olduğu dönemde, böylesi toplantılara katılmak için temsilcilerimize pasaport bile ve-

rilmezdi. Bu dönemde grevler ile birlikte sendikal eğitimlerimiz de yasaklanmıştı. Emekçilerin satın alma gücü % 10,4 oranında düşmüştü. Evet, 70 yıllarının bir Avrupa ülkesinde faşist bir rejimden söz ediyorum.

O zamandan bu yana Avrupa sendikal hareketi önemli adımlar attı. Uluslararası sendikal hareket ilerledi. Bizde de öyle oldu. Bugün burada 600 bin üyesi ve etkinliği ile Türkiye işçi sınıfını temsil eden, genç **TÜRKİYE DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU (DİSK)** 1967'de kurulduğunda sadece 30.000 üyeye sahipti.

Hak verilmez, savaşımla alınır. Bütün kapitalist ülkelerde genel bir kuraldır bu. Türkiye-de daha çok geçerli bir kuraldır bu.

Öyle bir Avrupa ülkesidir ki Türkiye genel grev, dayanışma grevi yasaktır. Devlet memurları ve öğretmenlerin sendika kurma hakları bile yoktur. Bu haklar 1971 rejiminde, faşistlerin yaptıkları Anayasa değişiklikleri ile ellerinden alınmıştır. Sağlık hizmetlerinde, su, elektrik, gaz üretimi ve dağıtımı yapan işçilerin grev hakları yoktur.

Mussolini'nin ceza yasasından alınmış olan ve işçi sınıfının siyasal düşünce ve örgütlenme özgürlüklerini sınırlayan yasalar 1936'dan beri yürürlüktedir.

3 milyona yakın açık işsizin bulunduğu bir ülkede iş güvencesinden söz edebilir misiniz? Enflâsyon hızı ve fiatlar durmadan artıyor. Türk Lirasının son devalüasyonu birkaç gün önce bir kez daha yapıldı. Son iki yıl içinde TL.nin değeri % 27 oranında düşürüldü.

Uluslarüstü şirketlere sıkıca bağlı büyük sermaye ve MC diye adlandırılan bir siyasal iktidar bu gerçekleri, şoven duyguları ve ırkçı kampanyaları körükleyerek saklamağa çalışıyor. Bu davranışları, imzalamış oldukları Helsinki Konferansı Nihai Belgesi ile açıkça çelişiyor.

Son bütçenin Millî Savunmaya ayrılan bölümü % 40'ı aşmaktadır.

Bununla birlikte DİSK, sürekli bir barış ve genel bir silâhsızlanmadan yana olduğunu bir kez daha açıklar. Kıbrıs sorunu halâ bağımsızlık ve egemenlik ilkesi temelinde doğru bir çözüme kavuşmadıysa, bu doğu Akdeniz'i bir savaş alanına çevirmek isteyen emperyalist, gerici ve militarist güçler yüzündendir.

Tekelci devlet kapitalizminin uluslararası buhranı ile yakından ilgili bulunan bu ulusal durum, ülkemiz sendikal hareketine önemli sorumluluklar yüklemektedir.

Bu çetin sınıf savaşımında etkinlik, bilinçli ve kararlı sendika kadroları gerektirmektedir. Sadece kadrolar değil, aynı zamanda işçi kitleleri de bu faşist tırmanış hakkında açık bir görüşe sahip olmalıdırlar.

Bu nedenledir ki, son Genel Kurulumuz, bir sınıf sendikal eğitiminin gerekliliğini vurgulamıştır. Bu eğitim yaygın olarak sürdürülmekte ve her hafta 300'ü aşkın işçi temel eğitimden geçmektedir. Kitle eğitimleri de seminer ve konferanslarla sürdürülmektedir.

Bizim eğitim programlarımız, içinde yaşadığımız sosyal ve ekonomik düzenin sadece sonuçlarıyla ilgilenmemekte, bu sorunların temelindeki derin nedenleri göstermeye çalışmaktadır.

Her ülkede sınıf savaşımının vardığı aşama, demokratik sınıf ve kitle sendikalarının yaptığı eğitimin içeriğini belirler.

Türkiye'de varolan hak ve özgürlükler sürekli tehdit altındadır. Kaldı ki, varolanlar bile uluslararası anlaşmalara uygun değildir.

Böylesi bir durumda demokratik istemler için, faşizme karşı savaş, sendikaların baş görevi olmaktadır. Geçen yıl MC iktidarı D.G.M.lerini kurmak için bir yasa tasarısını gündeme getirdi.

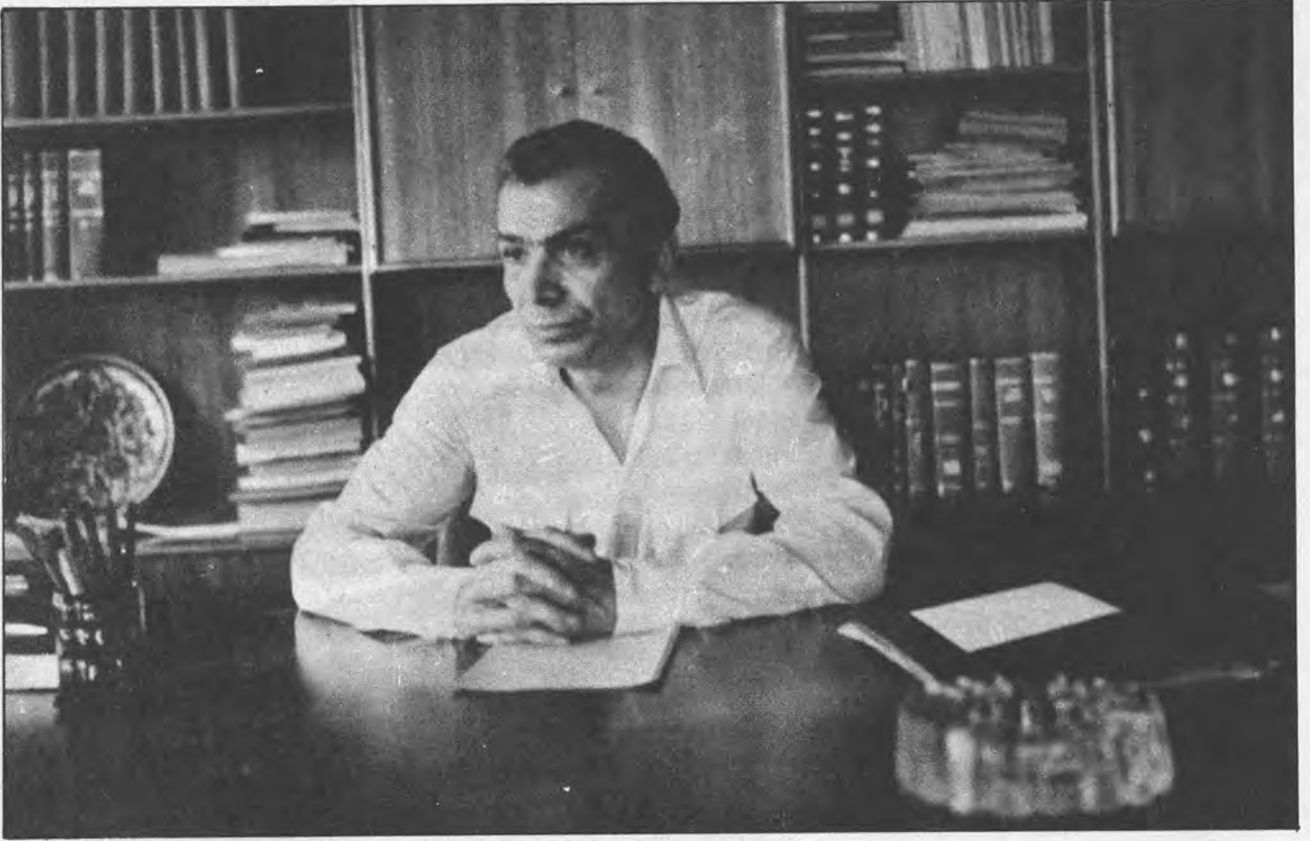
Yeni faşist tipte bu askeri ve olağanüstü mahkemeler, tüm sendikal hareketi, demokrasi ve toplumsal ilerleme için savaşanları hedef alıyordu. Karşı çıktık, 16 Eylül'de 400.000'i aşkın işçi bu yasanın çıkması için üretimi 5 gün durdurdu. Türkiye işçi sınıfı bu çetin savaşı kazandı. Ama, 3000 kurban işten atılarak kara listeye alındı. Bu militanlara DİSK her ay, 6.000.000 TL. işsizlik yardımı yapmak zorunda kaldı.

İşte günümüz Türkiye'sinin genel görünümü budur. Bu koşullar bizim sendikal eğitim çalışmalarımızı da belirlemektedir.

1 MAYIS'ın işçi bayramı olarak tanınmadığı ülkeden geliyoruz. Uluslararası Çalışma Örgütü İLO'da temsil edilmesi bile iktidar tarafından engellenen DİSK, Avrupa Sendikalar Konferansının, çalışmalarını daha da geliştirmesi gerektiği inancındadır.

Üçüncü konferansın konusu sendikal hak ve özgürlükler olmalıdır.

Bu bizi çok yakından ilgilendirir. Çünkü sendikal eğitimin temeli sendikal hak ve özgürlüklere dayanır.»

GENEL SEKRETERİMİZ İ.GÜZELCE'Yİ 1.ÖLÜM YILDÖNÜMÜNDE ANIYORUZ...

İşçi sınıfımızın yiğit evladı, Türkiye sendikal hareketinin önde gelen devrimci önderlerinden, kuruluşunda ve V. Genel Kurul ile 11 Nisan tarihleri arasında DİSK'in Genel Sekreterliğini yapan İbrahim GÜZELCE'yi ölümünün birinci yılında saygıyla andık. 11 Nisan 1976 tarihinde aramızdan ayrılan GÜZELCE arkasında onurlu bir yaşam ve her anı işçi sınıfının savaşımıyla dolu verimli bir geçmiş bıraktı. Ölümünden üç gün sonra düzenlenen cenaze törenine katılan onbinlerce işçinin «GÜZELCELER ÖLMEZ» haykırışı aynı canlılığını korumakta devam ediyor. Sosyalist insan, örgüt adamı ve arkadaşımız GÜZELCE'nin mücadeleci yaşamı tüm varlığını işçi sınıfının kurtuluş savaşımına adamış olan işçi sınıfı devrimcilerinin yolunu aydınlatıyor.

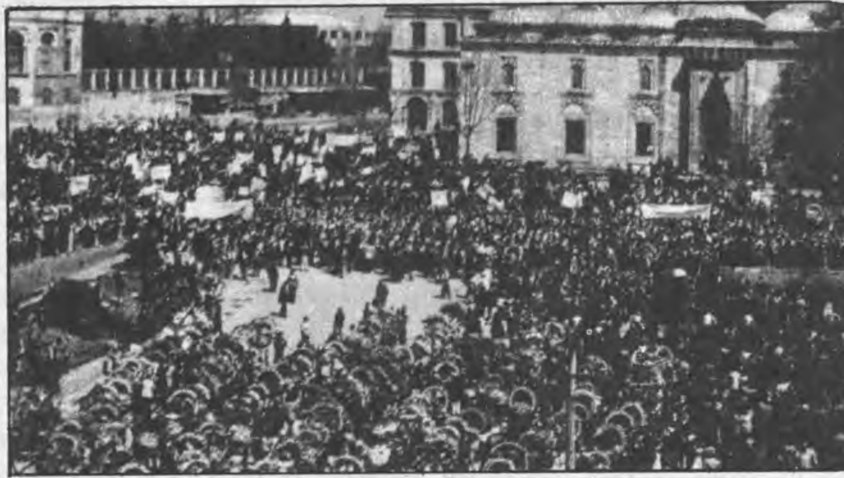
Ölümünün birinci yılında DİSK'e bağlı sendikaların yöneticilerinin katıldığı bir törenle anılan GÜZELCE'nin mezarı başında DİSK Genel Başkanı bu örnek insanın anısını şu sözlerle dile getirdi:

Bugün burada, işçi sınıfımızın yaşam dolu-kavga dolu neferi İbrahim GÜZELCE'nin aramızdan ayrılışının birinci yıldönümü nedeniyle toplandık.

Bugün milyonlarca işçi ve emekçi, bugün milyonlarca insan, O'nun yürüdüğü yolda buluşuyor. Dost GÜZELCE'nin, büyük insan GÜZELCE'nin anısını yükseklerde tutuyor.

DİSK, onunla birlikte doğdu. Kavga arkadaşımız GÜZELCE, tüm ömrü boyunca, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın,

sermayenin sömürüsünden ve baskısından kurtulması, ülkemizin bağımsızlığına kavuşması, demokratik bir düzen için yılmadan, yorulmadan savaşmıştır.

7 Eylül 1922'de İstanbul'da doğan GÜZELCE, 1940 yılında, bir basın işçisi olarak, sendikal eylemlere, İstanbul Basın Teknisyenleri Sendikası'nın üyesi olarak katılmış, 1948'de bu sendikanın Genel Sekreterliğine getirilmiştir. 1963-1967 yılları arasında BASIN-İŞ Sendikamızın Genel Başkanlığı görevini yerine getirmiştir. 1961 yılında kurulan ve 12 Mart baskı ve zulüm döneminde kapatılan Türkiye İşçi Partisi'nin kurucuları arasında yer almıştır. 13 Şubat 1967 günü, sendikası Basın-İş adına, Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)in kurucuları arasında yer almış ve ilk Genel Sekreteri olmuştur. Daha sonra gittiği Almanya'da, Federal Almanya Sendikalar Birliğinde çeşitli görevlerde bulunmuş, Konfederasyonumuzun Mayıs 1975 tarihinde yapılan 5 nci Genel Kurulunda yeniden Genel Sekreterlik görevine getirilmiştir.

Genel Sekreterimiz GÜZELCE, Türkiye ve dünya işçi sınıfının sermayenin egemenliğinden kurtuluşu için verilen savaşıma inançlı bir devrimci olarak katılmış ve 11 Nisan 1976 Pazar günü aramızdan ayrılmıştır. GÜZELCE genç bir yaşta, enerji, birikmiş deney dolu bir çağında, sınıf sendikacılığının hızla güçlendiği bir dönemde öldü.

Geçmiş yaşamında olduğu gibi V. Genel Kurulumuzda seçildiği Genel Sekreterlik görevini de başarıyla yürüten İbrahim GÜZELCE, DİSK'in tüm düşünsel ve pratik çalışmalarının örgütlenmesine, hayata konmasına aktif olarak katılmıştır. Bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımında yer alan arkadaşımız GÜZELCE' nin sağlam kişiliği, insancıl ilişkileri ve kararlı, bilinçli, örgütçü tutumu unutulmayacak ve bundan sonra da örnek olacaktır.

dünya barışı emperyalizme ve faşizme karşı savaşımla sağlanır

Önümüzdeki Mayıs ayında Varşova'da yapılacak olan Dünya Barış Kurucuları toplantısına hazırlık olmak üzere Dünya Barış Konseyi Sofya'da uluslararası üç toplantı düzenledi. Birinci toplantıda: «Dünya Kamuoyu ve Helsinki Sonuç Belgesi» adlı bir duyuru hazırlandı ve ulusal barış komitelerinin Varşova toplantısı için yaptıkları çalışmalar tartışıldı. İkincisinde: Avrupa Barış Hareketleri temsilcilerinin hazırladığı duyuru DBK Prezidyumu tarafından onaylandı ve DBK'nın en büyük ödülü olan Jolyo Küri madalyası Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Todor Jivkov'a verildi. Üçüncü toplantıda ise Varşova toplantısı çalışmalarını yürüten uluslararası hazırlık komitesinin önerileri, çalışmaları değerlendirildi.

Bulgaristan Vatan Cephesi Lideri Bubadinski'nin, Todor Jivkov'un Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi, Devlet Konseyi, Hükümeti ve Bulgar halkı adına toplantılara katılanları ve DBK Prezidyumunu selâmlayan mesajını okumasıyla açılan toplantılara, 70'e yakın 200'ün üzerinde barış hareketi temsilcisi ile çeşitli uluslararası örgütler katıldılar. Dünya Sendikalar Federasyonu, Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu, Dünya Demokratik Gençlik Örgütü, Afrika Örgütü, Uluslararası Demokratik Hukukçular Örgütü gibi kuruluşların temsilcilerinin yanısıra çeşitli din adamlarının da konuşmalar yaptığı toplantılar, toplumsal sistemleri ve siyasal görüşleri farklı, olan ama hepsi kalıcı, adil ve sürekli bir dünya barışı için güçlerini birleştiren örgüt ve kişileri biraraya getirdi.

Sofya toplantılarına DİSK, Yürütme Kurulu üyesi ve Genel Başkan Vekili Rıza Güven'in başkanlığında, Basın - İş Sendikası Genel Başkanı Burhan Şahin ile DİSK Basın Yayın ve Tanıtma Dairesi Müdürü Hüsnü Dilli'den oluşan bir heyetle katıldı. DİSK heyeti adına konuşan Rıza Güven Türkiye'deki MC'nin desteklediği faşist cinayet ve saldırıların, silahlanma yarışının Helsinki Sonuç Belgesi kararlarına aykırı olduğunu ve dünya kamuoyunun Türkiye'deki demokrasi savaşımına destek olması gerektiğini belirttikten sonra şu görüşlere yer verdi: «Türkiye ilerici ve demokratik güçleri ve Konfederasyonumuz Sonuç Belgesini dünya barışçı, anti-emperyalist ve ilerlemeden yana olan güçlerinin bir zaferi olarak değerlendirmektedir. Bu belgeyle barış içinde yanyana yaşama politikası uluslararası ilişkilere yön veren ilke olarak kabul edilmiştir. Sonuç Belgesi imzalanmıştır. Fakat, Romes Şandra arkadaşın da belirttiği gibi dünya emperyalist ve gerici güçleri bu belge hükümlerinin uygulanmaması, yayılmaması için tüm olanaklarını seferber etmektedir.»

Dünya Barış Konseyi'nin bu toplantıları gerek Varşova toplantısı, gerekse Haziran ayında Belgrad'da Sonuç Belgesini imzalayan ülkelerin Dışişleri Bakanlarını biraraya getirecek toplantının sonuçları açısından son derece önemlidir. Söz alan tüm konuşmacılar, dünya barışının ancak savaşları doğuran emperyalizme, sömürgeciliğe, ırkçılığa ve faşizme karşı etkin bir savaşımla sağlanabileceğini

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ MERKEZ BÜROSU SOFYA TOPLANTISI SIRASINDA BULGARİSTAN DEVLET KONSEYİ BAŞKANI TODOR JİVKOV'U ZİYARETİNDE...

belirttiler.
9 - 14 Şubat tarihinde Sofya'da uluslararası toplantılar düzenleyen DÜNYA BARIŞ KONSEYİ'nin dünya kamuoyuna çağrısı;

Çağrı

"ULUSLARARASI KAMUOYU VE HELSİNKİ SONUÇ BELGESİ"

Bütün eylemlerinde, Dünya Barış Konseyi uluslararası kamuoyunun kesin rolünü belirtmiş, onun oluşmasına, gelişmesine ve etkinliğinin arttırılmasına çalışmıştır. DBK, değişik kıt'alardan 125 ülkedeki barış komiteleri ve ulusal hareketler aracılığı ile, insan geleceğini güvenlik altına alma, silahsızlanma, yumuşama ve barış yolunda, uluslararası kamuoyunun ifadesi haline gelmiştir.
Dünya ülkeleri arasındaki, barış içinde yanyana yaşama ilkelerine yönelik uluslararası ilişkiler, yapıcı bir deneyim noktasına ulaşmıştır. Sosyal ve politik sistemleri ne olursa olsun, devletler arasındaki işbirliğe doğru, güvenliğin sağlamlaştırılmasına ve barışa doğru, tarihsel gelişim içinde, yeni bir mantığın doğuşuna katılıyoruz. Bu, insan bilincinin tarihî bir utkusudur.
Dünya ulusları arasındaki ilişkilerde, ancak yumuşama koşulları içinde gerçekleştirilebilecek olan çıkarların ve uluslararası temel hedeflerin, yeni boyutlara ulaştığını görüyoruz. Birinci temel hedef, şüphesiz insanlığı yeni bir dünya savaşı tehdidinden korumaktır. Yaşamın kendisi, gerçek bir silahsızlanmayı zorunlu kılmaktadır. Bu gerçekleştirildiğinde, aynı zamanda, tüm ülkelerin ekonomik ve sosyal aşamalarının hızlanması yolunda en uygun dış koşulların yaratılması, besin maddeleri üretimi, enerji ve hammadde sorunlarının çözümü, uluslararası ekonomik yeni bir düzenin kurulması mümkün olacaktır.
Barışa giden yolda ve yumuşama anlayışının hayata geçirilmesinde, Avrupa halklarının güvenliğini arttırmak ve Avrupa kıtası üzerindeki devletlerin işbirliğini geliştirmek kaçınılmazdır.

Helsinki'de imzalanan antlaşma ile, Avrupa, dünyanın diğer ülkelerine örnek olacak önemli

bir girişimde bulunmuştur. Avrupa ülkeleri arasındaki işbirliği ve güvenliği ile ilgili konferans sonuçları, geçmiş yaşantıların bilincinde olarak, İkinci Dünya Savaşı kalıntılarına, gerekli politik bir son vermiştir. Bu sonuçlar herkese uygun bir anlamda, devletler arasındaki ilişkilerin gelişmesine yeni boyutlar katmıştır. Uluslararası yeni tip ilişkilerin ve yeni yöntemlerin aranmasına ve işleme konulmasına olanak sağlamıştır. Böylece, konferans sayesinde, Avrupa, yüksek düzeyde işbirliği ve güvenliği sağlama yoluna girmiştir.

Helsinki'de antlaşma, bazı ülkelerin, diğerlerine görüşlerini zorla kabul ettirmesi sonucu değil, herkesin görüş ve çıkarları doğrultusunda, genel antlaşma sonucu imzalanmıştır. Bu nedenle, uluslararası barışçıl ilişkilerin bölünmez ve birlikçi yasasını oluşturan esas sözleşmenin bütün maddelerinin, Helsinki Konferansı bildirisine ve anlamına uygun olarak, uygulama alanına geçirilmesine büyük dikkat ve özen göstermek gerekir. Şimdiden ulusal, iki taraflı ve çok taraflı olmak üzere değişik düzeylerde ve değişik alanlarda, Helsinki Sonuç Belgesinin hayata geçirilmeye başlandığı bir gerçektir.

Helsinki konferansının başarılı sonucuna, olumlu havayı getiren, büyük ölçüde dünya barış hareketi olmuştur. Barış güçleri, yumuşama tomurcuklarının gelişip, güçlü bir barış ağacı olması için büyük çaba sarfetmişlerdir.

Ama barış güçleri, bu çaba içinde, Avrupa'da nükleer silahlar da dahil olmak üzere birçok askerî gücün, hâlâ yoğun halde varolduğunu da bilmektedirler.

Bunun yanısıra son zamanlarda, uluslararasındaki yumuşamayı torpillemek için, karşı görüşteki güçlerin giriştikleri tehlikeli eylemlere, dünya halk oyunun dikkatini çekmek gerekir.

Barışın ve halklar arasındaki işbirliğinin düşmanları, çeşitli ülkelerdeki savaş sanayi şirketlerinin temsilcileri, tutucu ve gerici güçler özellikle iki yönde saldırmak istiyorlar. Bunlardan biri «Sovyetler Birliği askerî tehlikesi» diye ortaya atılmak istenen kışkırtıcı ve gürültücü kampanyadır.

Bu kampanyanın amacı, zaten çok yüksek olan askerî bütçelerin varlığını haklı göstermek ve askerî üretimi arttırmaktır. Fakat halklar, kendilerinin aldatılmasına, daha yüksek bütçeli ve daha tehlikeli silahlanma yarışına, «Soğuk Savaş»ı hazırlayıcı nitelikte olan oyunlara müsaade etmeyeceklerdir. Dünya Halkları çok iyi bilmektedirler ki, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler her zaman silahlanmanın sınırlanması ve kalıcı gerçek bir barışın sağlanması için güç sarfetmişlerdir.

Önemli bir patlamanın çekirdeğini oluşturabilecek psikolojik savaş durumundan tamamen uzak bir şekilde, sadece düşünce değişimine ve savaşımına olanak tanıyan Helsinki kararlarını bozmak için kışkırtıcılar, ülkelerin iç işlerine burunlarını sokmak istemektedirler.

Bu çabaları, Helsinki'de alınmış kararları geliştirmek ve sağlamlaştırmak amacı ile, yapılacak olan Avrupa ülkeleri toplantısının arifesinde daha da zarar verici nitelikte olmaktadır. Onlar halkların güvenliğini, karşılıklı anlayışın geliştirilmesini içeren sorunları ikinci plana atmaya ve politik ilişkileri bozmaya çalışmaktadırlar.

Bugün, ama konu, politik yumuşamayı da zenginleştirici ve tamamlayıcı nitelikte olan, askerî yumuşama alanındaki silahsızlanma ile ilgili önemli kararların, gözle görülür bir şekilde hayata geçirilmesidir. Yeni Stockholm çağrısında belirtildiği gibi, silahlanma yarışını durdurmak ve silahsızlanma yoluna gitmek gerekir.

Bu konuda zaman kaybetmemek gerek. Barış güçleri, dünya için önemi büyük olan, stratejik silahlanmayı sınırlamak, yapılmış antlaşmaların uygulama alanına konulmasını ve yeni antlaşmaların imzalanmasını sağlamak ile yükümlüdür. Bu açıdan bakıldığında, Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler arasındaki «stratejik silahları kısıtlama antlaşması» ile ilgili görüşmeler, özel bir önem taşımaktadır. Silahlı güçlerin ve Orta Avrupadaki silahlanma girişimlerinin azaltılması sorunları ile ilgili olarak Viyana'da yapılan görüşmeler önemli bir aşamadır. Avrupa kamuoyu, kıtamız ve dünya barışı için çok önemli olan bu görüşmelerin sürüncemede bırakılmayıp hayata geçirilmesini istemektedir. Eğer Viyana'daki görüşmelere katılan tüm taraflar, tek yanlı çıkarları bir yana bırakıp, karşılıklı güven ilişkilerini geliştirmede eylem birliğine girerlerse, bunun sonuçları en kısa zamanda ortaya çıkmaya başlayacaktır.

Barış güçleri, Nato'ya bağlı ve Helsinki Sonuç Belgesi'ne imzasını atmış bir devletin, Kıbrıs'ın egemenliğine, toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına

karşı, Birleşmiş Milletlerin çağrısına karşın, sürdürdüğü girişimleri görmemezlikten gelemezler.

Yine bu güçler, Avrupa güvenliğini tehlikeye sokan ve Avrupa devletlerini endişeye iten diğer olaylara ilgisiz kalamazlar:

— Kuzey İrlanda'da insanın temel haklarının tanınmayışı;
— Öçalma duygularının ve neo-faşizmin ortaya çıkma tehlikesi, faşist girişimler;
— Doğu Berlin konusundaki dörtlü antlaşmaların tehlikeye sokulmak istenmesi;

Kamuoyunun, Helsinki antlaşmaları başarısında büyük payı vardır. Avrupa kamuoyu somut eylem programı altında, Avrupa birliği ve güvenliği yolundaki yeni antlaşmaların kaydedilmesi için, Belgrad görüşmelerinin başarılarına büyük ölçüde yardımcı olmaya çağırılmıştır.

Bununla ilişkili olarak, Dünya Barış Konseyi, Avrupa'nın ve dünyanın tüm kamuoyu güçlerini aşağıdaki maddelerin hayata getirilmesi konusunda dayanışmaya çağırmaktadır:

— Her alanda, Helsinki konferansı Sonuç Belgesini ve prensiplerini tam ve kesin olarak geliştirmek ve gerçekleştirmek;
— Uluslararası ilişkilerde, kaba kuvvete başvurmadan, nükleer silahsızlanmayı yasaklamak, silahlanma yarışına bir son vermek ve tam, genel bir silahsızlanmanın özellikle nükleer silahsızlanmanın gerçekleşmesini sağlamak;
— Askerî blokların kaldırılması hedefi doğrultusunda çalışmak;
— Uluslararası antlaşmalara saygı göstererek, sıkıca, nükleer silahlanmanın çoğalmasını ve nükleer silaha sahip olmayan ülkelere, bu silahların sokulmasını (barışçıl çabalar için kullanılan nükleer enerji çalışmaları dışında) önlemek.
— Helsinki konferansına katılmış ülkelerin, birbirlerine karşı, birinci ülke olarak, nükleer silahları kullanmamalarını sağlamak.
— Tüm kıtada çeşitli ülkeler arasındaki teknik, ekonomik ve bilimsel alandaki karşılıklı yarara dayalı işbirliğini geliştirmek; tüm halkların, politik, ekonomik ve sosyal çıkarlarını ilgilendiren, uluslararası birliği bozucu engelleri ortadan kaldırmak.
— Başka ulusların içişlerine karışmadan, karşılıklı güveni ve saygıyı sağlamlaştırmak, ülkeleri birbirlerine yaklaştırmak için bilgi alışverişini sağlamak, sanat, kültür alanlarında karşılıklı ilişkileri geliştirmek.
— İnsanın sosyal ve ekonomik haklarını, demokratik özgürlüklerini garantilemek.
— Silahsızlanma konusunda, dünya konferansına doğru bir adım oluşturacak, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun, silahsızlanma üzerine özel oturumu Birleşmiş Milletlerin denetiminde, Kıbrıs üzerine uluslararası bir konferansın hazırlanması.

«Akdenizde güvenliğin sağlanması» konulu bir konferansın düzenlenmesi gibi, uluslararası çeşitli girişimleri desteklemek.

Bu hedeflerin izlenmesi, sadece Avrupa'nın değil, Avrupa'nın ekonomik ve politik planda olduğu kadar kültürel ve sosyal planda da dayanışma içinde bulunduğu dünyanın geleceğini de ilgilendirmektedir.

Bu nedenle, Dünya Barış Konseyi Avrupa'nın politik ve sosyal tüm güçlerin birliğine, özellikle Avrupa İşbirliği ve Güvenliği Uluslararası Komitesine, bu geniş ve gelecek dolu eylem programının etkili ve sonuçlu gerçekleşmesi için çağrıda bulunmaktadır.

önemli bir aşama: BARIŞ DERNEĞİNİN KURULMASI GERÇEKLEŞTİ

Türkiye barışçı güçleri, Dünya Barış Konseyinin bu çağrısını tümüyle onaylıyor. Ülkemizde, barış sorunu, özellikle işçi sınıfımızın gündeminde baş sıraları tutuyor. Dünya çapında etkin bir savaşım alanı haline gelen barış sorununa emperyalist güçlerin saldırıları yoğunlaşıyor.

Haziran ayında Dışişleri Bakanları düzeyinde toplanacak

olan Belgrad Konferansı Sonuç Belgesine ilişkin son 1,5 yıllık gelişmeleri değerlendirerek bazı sonuçlara varacaktır. Konferansın DBK duyurusunda belirtilen bir başarıyla sonuçlanmasını önlemek üzere emperyalist merkezlerin başlattığı barış düşmanı saldırılar giderek yoğunlaşmaktadır. Türkiye'nin başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist ülkelerle gelişen ilişkilerini bozmak için yerli geleneksel antikomünist çevrelerin ve Maocu grupların yanında özellikle NATO'nun intikamcı güçleri sıklaşan girişim ve ziyaretlerde bulunmaktadırlar. Ülkemizin içişlerine doğrudan karışma anlamına gelen bu girişimlerin Belgrad Konferansını sabote etme planıyla yakından ilişkisi vardır. Öte yandan bir NATO ülkesi olan ülkemizin 1977 bütçesindeki arslan payı askerî harcamalara ayrılmıştır. Kıbrıs ve Ege sorunları ciddi gerilimlere gebedir. ABD askerî üs ve tesislerinin varlığı komşularımızla daha iyi ve güvenli ilişkiler kurmamızı önleyen, ulusal güvenliğimizi tehlikeye sokan bir başka faktördür. MC'nin varlığı ise Helsinki Konferansı Sonuç Belgesinin özellikle insan hak ve özgürlüklerine ilişkin bölümleriyle tam bir çelişki yaratmaktadır.

Ülkemizde, başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm emekçi halkımız ve ilerici kişi ve örgütler, bölgede, Avrupa'da ve dünyada kalıcı ve sürekli barış, özellikle komşularımızla güvenlik ve işbirliği içinde yaşamak istiyor. Önde duran görev, Belgrad Konferansı açısından büyük bir önem taşıyan Mayıs ayında Varşova'da yapılacak olan Dünya Barış Kurucuları Toplantısına Türkiye'nin bağımsızlık, demokrasi ve ilerleme güçlerinin, örgütlü olarak katılmasını sağlamaktır. İşçi sınıfımız ve DİSK, Helsinki Sonuç Belgesinin Türkiye'de geniş kitleler içinde yaygınlaşması ve belge hükümlerinin hükümetler tarafından uygulanması büyük ölçüde geniş bir tabana dayalı, tüm demokratik ve ilerici kuruluşların, barıştan yana tüm siyasal eğilimlerin desteğini alan bir Barış örgütünün kurulmasına bağlı olduğunu önemle vurgulamaktan geri durmamıştır.

Bu açıdan, İstanbul Barosu'nun çağrısı üzerine 3 Nisan tarihinde biraraya gelen çeşitli mesleklerden ve demokratik kuruluş temsilci ve üyelerinin aldığı karar son derece önemlidir.

BARIŞ DERNEĞİ KURULDU

İstanbul Barosu yaptığı çağrıda toplantının amacını şu şekilde belirlemiştir:

«Bilindiği gibi barış hareketi, hareketin ilkelerini, bu ilkelerden herhangi birini ve amaç ve hedeflerinden herhangi birini benimseyen herkesin, hiçbir ayırım ve dışlama olmadan hareket içindeki herkesle tam bir eşitlik içerisinde katılabileceği geniş bir harekettir. Eyleme yönelik bir yığın harekettir. Barış ve bağımsızlık savaşımına katılmak isteyen herkes her kuruluş ve dinsel, meslekî ve benzeri her türlü çevrenin temsilcileri bu hareket içinde ya da yanında yer alabilir ve herhangi bir kısıtlamaya bağlı olmaksızın barış sorunları üzerine görüşlerini açıklayabilir.

Böylece kurulacak bir barış örgütünün bu niteliği kazanabilmesini sağlayabilmek amacıyla yaygın ve yığınsal bir toplantının düzenlenmesinin gerekli ve yararlı olacağı sonucuna varılmıştır. Bu toplantının gerçekleştirilebilmesi, bu doğrultuda çalışmaların yürütülmesi için Baromuza Komitece (1 Eylül 1976 Dünya Barış Günü'nü Açık Hava Tiyatrosu'nda düzenleyen geçici barış komitesi) başvurulmuştur.

Baromuz, bu başvuru üzerine

BARIŞ DERNEĞİ'NİN KURULUŞ TOPLANTISINDAN BİR GÖRÜNÜŞ...

kendi içinde bir barış komisyonu oluşturmuş ve çalışmalara başlamıştır.

Bu çalışmaların sonucunda Baromuz, ülkemiz koşullarını, halkımızın çıkar ve arzularını gözeterek kalıcı ve adil bir barışın koşullarını araştıracak ve bu yönde çalışmalara yapacak barış hareketinin örgütsel birliğinin görüşülmesini sağlamak amacıyla bir toplantı düzenlenmesini kararlaştırmıştır.»

3 Nisan 1977 tarihinde toplantıya katılan barış ve ilerleme yanlısı bilim adamları, sendikacılar, gençlik hareketi, öğretmen ve kadın hareketi temsilcileri, üyeleri, yazarlar, gazeteciler, ilerici milletvekilleri, hukuk adamları, santçılar, öğretim üyelerinden oluşan bir kitle Barış Derneği'nin kurulması için bir müteşebbis heyeti görevlendirmiş ve «Kadın erkek tüm barıştan yana güçleri bu belgilerden güç ve hız alarak barışın kurulması, savunulması ve sürekli kılınması için seslerini yükseltmeye ve eylem birliğine» çağırmıştır.

Toplantıda bir konuşma yapan DİSK Genel Başkan Vekili ve Tekstil Sendikası Genel Başkanı Rıza Güven, DİSK'in barış konusuna önemle eğildiğini belirterek şunları söylemiştir:

türkiye'de kitlesel bir barış örgütünün kurulmasını destekliyoruz

DİSK BARIŞÇI GÜÇLERİN KOPMAZ PARÇASIDIR

«Değerli Arkadaşlar,

Çeşitli meslek gruplarından, farklı siyasal eğilimlerden, fakat tüm insanlığın geleceğini ilgilendiren yüce bir amaç için biraraya gelmesini bilen çeşitli kuruluş ve meslek gruplarından, farklı siyasal düşünceleri olan fakat barış için savaşımda birleşen dostlarla birarada olmaktan büyük bir mutluluk duyuyorum. Demokrasi savaşımının bu denli yükseldiği bir Türkiye'de barış hareketinin örgütsüz oluşu büyük bir eksikliktir. Hiç bir yurtsever halkımızın da içinde bulunduğu tüm insanlığın mutlu geleceğini ilgilendiren çağımızın bu en önemli sorunu karşısında kayıtsız kalamaz. Bu nedenle ülkemizde kitlesel bir barış örgü

BARIŞ DERNEĞİ'NİN KURULUŞ TOPLANTISINA KATILAN DİSK GENEL YÜRÜTME KURULU ÜYESİ RIZA GÜVEN KONUŞURKEN...

tünün kurulması için İstanbul Barosu'nun girişimini şahsım ve DİSK adına içtenlikle destekliyorum. Ayrıca bu girişimde önemli bir görevi yüklenen Sayın Orhan Apaydın'a da teşekkür etmek isterim.

Sürekli ve kalıcı bir dünya barışının sağlanması için savaşım günlük ekmeğimizi, ülkemizin özgür geleceğini ve hepimizin, özellikle çocuklarımızın mutlu yarınlarını çok yakından ilgilendirmektedir. Bu konuda bazı rakamlar vermek istiyorum: Son 1500 yıl içinde 14 bin savaş olmuş ve bu savaşlarda bugünkü dünya nüfusuna eşit sayıda insan, yani 3 milyar kişi hayatını yitirmiştir. Son iki dünya savaşında ise tam 64 milyon insan ölmüş ve maddî zarar 4338 milyar doları bulmuştur. Çağımızda savaşların bir tek sorumlusu ve suçlusu vardır. O da, dünyayı ele geçirme peşinde olan emperyalizmdir, emperyalist tekel ve devletlerdir. Emperyalizm egemenliklerine aldıkları ülkelerin zenginliklerini elden kaçırmamak için kendileriyle işbirliği halinde olan gerici ve faşist yönetimlerin işbaşına gelmesi için çaba harcarlar. Fazla uzağa gitmeyelim. Kendi ülkemizdeki MC'nin varlığı bize en yakın örnektir. Bu nedenle savaşa karşı barış savaşımının ilerlemesi ve zaferi, emperyalist yağmacılık ile saldırganlığın geriletilmesine ve bozguna uğratılmasına bağlıdır. Helsinki Sonuç Belgesi emperyalizmin gerilediği, barış ve ilerleme güçlerinin hızla ilerlediği bir dönemde elde edilmiş bir kazanımdır. Barış içinde birarada yaşama politikasını onaylayan Helsinki Sonuç Belgesi'nin ülkemizde yaygınlaştırılması ve uygulanması ancak örgütlü kitlesel savaşımla mümkündür. Bu açıdan kurmayı düşündüğümüz barış derneğine çok önemli görevler düşmektedir.

Öte yandan NATO ve CENTO'ya bağlılık, yabancı üslerin varlığı, ikili anlaşmalar ülkemizin güvenliğini, özgürlüğümüzü, bölgede barışın sağlanmasını ve komşularımızla daha iyi ve çok yönlü ilişkilerimizin geliştirilmesini tehdit etmektedir.

Barışçı güçlerin önünde duran görevlerden birisi de hiç kuşkusuz bu duruma son verilmesi ve ülkemizin bağımsızlığı için savaşım vermektir. Dünyadaki tüm askerî blokların kaldırılması, bölgesel ve uluslararası saldırmazlık ve ortak güvenlik anlaşmalarının yapılması, nükleer silâhlanma ile tüm kitle imha silâhlarının yasaklanması için savaşım ulusal çıkarlarımızın ve dünya barışının kaçınılmaz gerekleri arasındadır.

Şubatın ilk yarısında üç kişilik bir DİSK heyetiyle Dünya Barış Konseyi'nin Sofya'da uluslararası toplantılarına katıldım. İlk kez katıldığım bu toplantılar gerçekten çok öğretici oldu. Dünyanın dört bir yanından ve toplumsal sistemleri farklı ülkelerin barış hareketleri temsilcileri biraraya geldiler. Siyasal eğilimleri ile dinsel inançlarının farklılığına rağmen sürekli ve kalıcı bir dünya barışı için biraraya gelen bu insanların tümü barış için savaşımla emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve gericiliğe karşı savaşımın bir bütün oluşturduğunu vurguladılar. Hattâ bu insanların arasında katolik ve ortodoks kilisesinin temsilcileri de vardı. «Dünya kamuoyu ve Helsinki Sonuç Belgesi» adlı duyuru çeşitli meslek grupları ile farklı siyasal görüşteki bu insanların barış, yumuşama, güvenlik, silâhsızlanma ve işbirliği konusundaki ortak eğilimlerini tüm dünyaya duyurdu. Bu duyuru intikamcı ve militarist emperyalist merkezlerin sabote etmeye ve saptırmaya çalıştığı Helsinki Sonuç Belgesinin ancak barıştan yana olan dünya kamuoyunun etkin eylemleriyle uygulanabileceğini vurguladı.

Ülkemizde de bu Sonuç Belgesinin tam anlamıyla uygulanmasını isteyen, genel silâhsızlanma, siyasal yumuşamanın askerî yumuşama ile bütünleştirilmesinden, çok yönlü işbirliği ile barış içinde birarada yaşama politikasından yana olan geniş bir kamuoyu vardır. Bu kamuoyu aynı zamanda ülkemizin demokratik ve özgür geleceği için savaşım vermektedir. Önemli olan bu barış ve özgürlük hareketinin örgütlenmesi, geniş bir tabana oturması ve kitlelerin bu doğrultuda olan isteklerinin harekete geçirilmesidir. Sayın Orhan Apaydın'ın İstanbul Barosu adına yaptığı çağrıda «Barış hareketi halkların dünya çapına demokratik bir hareketidir» görüşünü biz bu şekilde değerlendiriyor ve destekliyoruz.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkan Vekili olarak ben yapılan çağrıya katılıyor ve örgütümle aynı doğrultuda ülkemizde barış hareketinin bir an önce ve özellikle Mayıs ayında Varşova'da yapılacak olan Dünya Barış Kurucuları Toplantısından önce örgütsel bir yapıya kavuşması için göreve hazır olduğumuzu bildiriyorum.

İstanbul Barosunu bu yöndeki kararlı girişimlerinden dola-

yı kutlar, toplantıya katılan barış ve özgürlükten yana olan tüm dostları içtenlikle ve saygıyla selâmlarım.»

İlk toplantısını 9 Nisan günü yapan müteşebbis heyet Türkiye'de BARIŞ DERNEĞİ'nin kurulması için gerekli konuları tartışmış ve bir Yönetim Kurulu seçmiştir. Başkanlığa emekli büyükelçilerden Mahmut Dikerdem'in getirildiği Barış Derneği Yönetim Kurulu üyeliklerine şu kişiler seçilmişlerdir: Enis Coşkun (Avukat), Bedir Aydemir (Öğretim üyesi), Reha İsvan, Ali Sirmen (Gazeteci) Bahtiyar Erkul (DİSK Genel Yönetim Kurulu üyesi ve Maden - İş Sendikası Genel Başkan Vekili), Dr. Erdal Atabek (Türk Tabibler Birliği Merkez Konseyi Başkanı), Cüneyt Başbuğ (İlerici Gençler Derneği), Zülal Kılıç (İlerici Kadınlar Derneği).

1950'den bu yana, ülkemizde barış hareketinin ancak 1977 yılında yeniden ve yığınsal olarak örgütlenmesi sorunu rasgele değildir. Ülkemizin dört bir yanında, fabrikalarda, tarlalarda giden amansız savaşım DİSK'in güçlenmesi, tüm ilerici güçlerin arasında artan güç ve eylem birliği eğilimi, işçi sınıfımızın toplumsal gelişmedeki öncülüğünü ve etkinliğini kanıtlıyor.

BARIŞ DERNEĞİ'nin kurulmasına yol açan 3 Nisan tarihli toplantıya katılanlar barışsever halkımıza şu çağrıyı yapmışlardır. Bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme için savaşım veren tüm kuruluş ve kişilerin bu çağrı doğrultusunda çaba göstermeleri yurtseverlik ve ilericiliğin en önde gelen görevleri arasındadır.

BARIŞIN KURULMASI VE KALICILIĞI İÇİN EYLEM BİRLİĞİ

«Türkiye'de barış hareketinin örgütsel birliğini sağlamayı amaçlıyan ve İstanbul Barosu'nun çağrısı ile 3 Nisan 1977 günü yapılan toplantıda BARIŞ DERNEĞİ'nin kurulması kararlaştırılmıştır.

Bu toplantıya katılan bizler; kadın, erkek tüm halkımızı, politik görüşleri ve inançları ne olursa olsun bir ayırım gözetmeksizin, yeryüzünde adil bir barışın kurulması ve kalıcı kılınması için dayanışmaya, eylem birliğine çağırıyoruz.

İnanıyoruz ki, insanların ölümü, acı çekmesi, tarih boyunca yarattıkları değerlerin yıkımı demek olan savaş yeryüzünden sökülüp atılabilir. Adil bir barış kurulabilir ve yaşatılabilir. İlerici insanlığın asırlar boyunca vermiş olduğu savaşımlar sonucu bunun ön koşulları bugün vardır: bugün barış pek çok ülkenin dış politikasının belirleyici ilkesidir; barış belgisi yığınların malı olmakta, uluslararası güçlü yığınsal hareketler ile dile getirilmektedir; sömürgecilik yeryüzünden silinmektedir; bunlara bağlı olarak Avrupa kıt'ası ilk defa bu yüzyılda 32 yıl süreyle barışa tanık olmaktadır. Helsinki antlaşması ile altı çizilen soğuk savaş döneminden çıkış süreci, uluslararası ilişkilere barıştan yana yeni bir içerik kazandırmaktadır. Bunlar önemli kazanımlardır. Dünyada ve ülkemizde barış hareketinin üzerinde yükseleceği sağlam dayanaklardır. Fakat hareketin önünde duran engeller de az değildir ve zorludur.

Dünyada savaş isteyen güçler vardır. Bunlar dar sınıf çıkarlarını zora başvurarak korumak isteyen, tarih sahnesinden silinip gitmelerini saldırgan bir politika izleyerek geciktirmeye çalışan emperyalistlerdir, gerici güçlerdir.

Bunların son 32 yılda neden olduğu 100'den fazla yerel savaşta milyonlarca insan ölmüştür.

Bunların işbaşına getirdiği faşist, ırkçı hükümetler insanlığa karşı suç işlemeyi sürdürmektedir.

Helsinki sonuç belgesi ile sağlanan uluslararası politik yumuşamanın askersel yumuşama ile tamamlanmasını engelleyen bunlardır.

Dünya nüfusunun % 40'ı açlık ve sefalet içinde yaşarken, doğanın ve insan aklının ve emeğinin ürünü olan zenginlikler bu emperyalist ve gerici güçlerin dayattığı silâhlanmaya harcanmaktadır.

İnsanlık halâ bir nükleer savaş tehdidi altında yaşamakta,

askeri blokların karşılıklı olarak kaldırılması gerçekleşmemektedir.

Kurtuluş Savaşının sonuna kadar sürüpgelen peşpeşe savaşlarda sayısız evlâdını kaybeden, yıkım gören halkımız barışın değerini iyi bilir. Ne var ki bugün ülkemiz askeri bir blokun üyesidir, topraklarında 101 yabancı askerî üssü barındırmaktadır. Kore, Küba, Ortadoğu, Kıbrıs savaş ve bunalımlarında halkımız dünya barışının kurulmasının önünde duran engelleri çok iyi tanımıştır; dünyada barışın kurulması için verilen uluslararası savaşımda kendine düşen ağır sorumluluk ve görevleri de çok iyi anlamıştır. BARIŞ DERNEĞİ'nin kuruluş kararı bu bilincinin bir sonucudur. Bu çağrı onun özlemlerini dünya kamuoyuna yükselten sesidir.

Dünyada kalıcı ve adil bir barış kurmak için:

— Nükleer silâhların yasaklanması; silâhlanmaya son verilmesi; tüm askeri ittifakların kaldırılması; yabancı üslerin kaldırılması; yabancı askeri birliklerin geri çekilmesi;

— Uluslararası ilişkilerde zor kullanım politikasına son verilmesi; sorunların karşılıklı görüşmeler yoluyla çözümlenmesi;

— Değişik politik sistemleri olan ülkelerin barış içinde bir arada yaşaması; başka ülkelerin iç işlerine karışılmaması; ülkelerin toprak bütünlüğüne, bağımsızlığına saygı gösterilmesi; ülkelerin eşitliği;

— Dostluk ve karşılıklı yarar ilkesi gözetilerek uluslararası ticaret ve kültürel ilişkilerin geliştirilmesi;

— Irkçılığa, sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe son verilmesi;

— Silâhlanma için kullanılan kaynakların sefalet ve hastalıkla savaşmak ve insanlara daha iyi eğitim sağlamak için kullanılması;

— İnsan haklarının korunması;

— Halkların kendi ülkelerinin kaynaklarına sahip olması ve denetliyebilmesi, toplumsal sosyo ve ekonomik reformları uygun gördükleri biçimde özgürce gerçekleştirmesi;

— Birleşmiş Milletler'in barış ve güvenlik için aldığı kararların uygulanması, halkların ve barışçıl güçlerin benimsediği yadsınmaz belgilerdir.

— Tüm zenginliklerin yaratıcısı emekçileri ülkemizin tüm aydınlarını bilim adamlarını ve sanatçılarını,

— Evlâtlarının geleceğini düşünen anne ve babaları,

— Geleceklerini sömürüsüz ve savaşsız bir dünyada gerçekleştirme özlemini taşıyan, bunun için çaba gösteren öğrencileri ve gençleri;

— Halkının esenliğini düşünen, onun için kaygu duyan devlet adamları ve politikacıları,

Partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütü yöneticilerini;

Kadın, erkek tüm barıştan yana güçleri bu belgelerden güç ve hız alarak barışın kurulması, savunulması ve sürekli kılınması için seslerini yükseltmeğe ve eylem birliğine çağırıyoruz.»

TOPLANTIYA KATILANLAR

Aytaç Arman — Aydın Engin — Aziz Nesin — Alaaddin Kılıç — Ayhan Dümen — Ahmet Erol — Ahmet Kardam — Ahmet İsvan — Ahmet M. Sökücü — Ağâh Uyanık — Ayşe Satış — Ali Rıza Koca — Ali Özgentürk — Ali Sirmen - Ataol Behramoğlu — Bahtiyar Erkul — Bahattin Seven — Bedir Aydemir — Beria Onger — Cüneyt Türel — Can Yücel — Cüneyt Başbuğ — Coşkun Özdemir — Doğan Görsev — Doğan Öztunç — Erol Z. Gürsoy — Erdal Atabek — Enis Coşkun — Esat Eşkazar — Erhan Gömüç — Fatma H. İşmen — Fakir Baykurt — Fevzi Tuna — Fevzi Şolt — Güner Eliçin — Gani Turanlı — Gürsel Apaydın — Gencay Gürsoy — Hüseyin Baş — Füsun Dilli — Hakan Balamir — Hasan Basri Akgiray — Hasan Gürkan — İsmail Kemal — İsmail Dinçe — Fikri İncecikoğlu — Işık Baykurt — Kemal Kumkumoğlu — Karabey Kalkan — Kadir İnanır — Mina Urgan — Mahmut Dikerdem — Metin Tüzün — Metin Özek — Mehmet Emin Sungur — Mehmet Ali Yalçın — Medet Serhat — Mustafa Gündoğdu — Mehmet Doğan — Müjgân Şerefhanoğlu — Melih Sezen — Nuri Karacan — Niyazi Duranay — Necati Deliorman — Nimet Alkan — Necdet Ökmen — Naran Özkay — Nevzat Üstün — Nadir Akgül — Nihat Dayı — Oya Baydar — Orhan Taylan — Özgül Erten — Ramis Doğan — Rıza Güven — Rasim Öz — Reha İsvan — Rasim Türkay — Suat Keskinoğlu — Solmaz Behlül — Sırrı Öztürk — Süheyla Baş — Süleyman Coşkun — Saadet Arıkan — Sadun Aren — Semra Özdamar — Şahika Yüksel — Orhan Apaydın — Turgut Kazan — Tülin Eroğlu — Talip Öztürk — Uğur Kökten — Vahit Çalın — Vahide Yılmaz — Vecdi Sayar — Vedat Günyol — Yüksel Selek — Yıldız Sey — Yavuz Bayülkem — Zülal Kılıç

birlik - mücadele - dayanışma

Şili

CUT örgütlenmesini geliştiriyor ve davranıyor...

Şili işçi sınıfının sendikal merkezi CUT, mücadelesini gizlilik koşullarında ve ağır baskılar altında sürdürüyor. 11 Eylül 1973 faşist darbesinden sonra, 24 Eylül 1973'de Cunta'nın 12 sayılı kararnamesiyle CUT yasaklanmış, liderleri tutuklanmış, işkencelerden geçirilmiş, öldürülmüştü. Aynı dönemde CUT'la birlikte Tarım İşçileri Sendikası da kapatılmıştı. Daha sonra tüm sendikalar cuntanın denetimine geçirilmiş ve CUT gizlilik şartlarında çalışmaya mecbur kalmıştır. 1975 başlarına kadar toparlanmaya ve pek çok liderini kaybetmekten ve yoğun baskılardan doğan yaralarını sarmaya başlayan CUT, yeniden güç kazanmayı başarmış ve gizlilik şartlarında çalışmasına rağmen, çeşitli eylemleriyle, yeni çıkarılmak istenen bir faşist iş yasasını engelleyebilmiştir.

Cunta'nın kurdurduğu faşist, sarı sendikalara Şili'li işçilerin itibar etmedikleri ve CUT'un giderek güçlendiği bildirilmektedir. Öte yandan çeşitli uluslararası sendikal merkezler Şili'nin tek sendikal merkezi olarak tanıdıkları CUT'la uluslararası dayanışmayı sürdürmektedirler.

DAC

DAC işçileri yeni çalışma yasasını tartışıyor

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde yeniden çalışma yasasının ilk hazırlıkları sona ermiş ve tasarı işçilerin tartışmasına sunulmuştur. Özellikle 9. Genel Kuruluna hazırlanan Özgür Alman Sendikalar Birliği'nin bu konuya eğildiği ve düzenlediği toplantılarda yeni yasa hakkında işçilerin görüşlerini anlatmalarını istediği öğrenilmiştir.

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin ilk çalışma yasası 1961 yılında kabul edilmişti. 1961'den bu yana ülkenin sosyalizm kuruluşu konusunda büyük adımlar atması nedeniyle, çalışma yasasının yeniden gözden geçirilmesi gerekmiştir.

Yeni yasada yer alan ana konular, aynen eski yasadan alınmıştır. Örneğin, «Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde siyasi iktidar emekçilere aittir», «ülkede üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyet hakimdir», «İşçi sınıfının iktidarı, Sosyalızmın en büyük amacı olan halkın refah düzeyini yükseltmektir» gibi maddeler aynen bırakılmıştır.

Yeni olarak sendikalara daha fazla haklar tanınması maddesi konmuştur. İşletmelerin yönetimine doğrudan katılan sendikalar, önerilerin gerçekleşmesi konusunda da sorumludurlar.

Bu arada kadın, erkek ve gençlerin ücretlerine zam yapılacağı, izin süresinin arttırılacağı ve çalışan emekçi kadınlara birçok yeni haklar sağlanacağı haber verilmektedir.

japonya

sendikaların tepkileri yoğunlaşıyor

ŞİLİ TOPLAMA KAMPLARINDA YURDSEVERLER, FAŞİST CUNTA TARAFINDAN İŞKENCE VE BASKI İÇİNDELER.

Japon Sendikalar Konseyi (SOHYO) Başkanı Motofumi Makieda, Tokyo'da düzenlediği basın toplantısında, Mart ayının sonlarına doğru yeni bir mücadeleye başlayacaklarını açıklamıştır. Geçmişteki hatalarından önemli dersler çıkardıklarını belirten Makieda, işçilerin satın alma güçlerinin çok azaldığını, gerçek ücretlerin çok düştüğünü ve enflâsyon oranının hızlandığını söylemiştir.

Bu arada işten çıkarma işlemlerinin arttığına da işaret eden Makieda, işsizlikle ve işten atmalarla yoğun bir biçimde mücadele edeceklerini açıklamıştır. Gemi yapımı sanayiinde 100 bin, çelik sanayiinde 4000, elektronik sanayiinde 8000 işçinin işlerine son verileceğinin kesinlik kazanması, Japonya işçi sınıfı tarafından büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Bu arada 1200 küçük ve orta işletmenin iflas etmesi, işsiz sayısının daha da artmasına yol açmıştır.

SOHYO'nun, Japonya'nın en ilerici sendikası olarak toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde kararlı bir tutum izleyeceği ve bu davranışıyla da diğer sendikalara örnek olacağı belirtilmektedir. 51 sendikanın üye olduğu SOHYO, 4 milyon 580 bin işçiyi temsil etmektedir.

Öte yandan Churitsu Roren Sendikası, işverenlere karşı mücadelede SOHYO'yu destekleyeceğini açıklamıştır.

latin amerika

latin amerika'da birçok sendikacı tutuklu

Latin Amerika'nın Uruguay, Paraguay, Brezilya, Şili, Arjantin, Nicaragua gibi çeşitli ülkelerinde, sendikal özgürlüklerin çiğnendiği ve pek çok sendika liderinin tutuklu bulunduğu bildirilmiştir.

Uruguay'da, ülkenin başta gelen siyasal kişiliklerinden ve sendika liderlerinden Jaime Perez, 1974 yılından bu yana tutukludur. Çok ağır şekilde işkence gördüğü bilinen Jaime Perez'in, son olarak nerede bulunduğu konusunda da askerî hükümet hiçbir açıklama yapmamaktadır. Dünya Sendikalar Federasyonu, 1976 Aralığında, Uruguay'da üç siyasal tutuklunun işkenceden öldüklerini hatırlatmış ve bunlardan birinin Perez olabileceği konusundaki endişesini dile getirmiştir.

Latin Amerika'da, Şili'den sonra sendikacıların ve işçi liderlerinin en güç koşullar altında bulundukları ülkenin Uruguay olduğu bildirilmiştir. Perez'den başka, Uruguay Memur Örgütleri Konfederasyonu, Latin Amerika Devlet Emekçileri Konfederasyonu, Dünya Sendikalar Federasyonu'nun önemli yönetici ve kişilerinden olan Luis Iguini Pereira hakkında dünya çapında yapılan bütün girişimler de cevapsız

KÜBA HARİÇ LATİN AMERİKA KAPİTALİST SİSTEMİN BUNALIMINDAN DOLAYI BÜYÜK ÖLÇÜDE SARSILMAKTADIR. LATİN AMERİKA'NIN ÇEŞİTLİ ÜLKELERİNİN BU EKONOMİK VE SOSYAL DURUMU DEVAM EDERKEN CPUSTAL (LATİN AMERİKA SENDİKALARI SÜREKLİ KONGRESİ) VE DÜNYA SENDİKALAR FEDERASYONU TEMSİLCİLERİ KÜBA'NIN BAŞKENTİ HAVANA'DA BİRARAYA GELDİLER. HERBİRİ ÖZELLİKLE İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN FAŞİST DİKTATORYAYA KARŞI ULUSLARARASI DAYÂNIŞMANIN ÖNEMİNİ BELİRTTİLER.

kalmıştır. Uruguay'da pek çok işçi ve sendikacının tutuklu bulunduğu bilinmektedir.

Nicaragua'da da, Anastasio Somoza hükümeti, ücretlerinin yükseltilmesini isteyen işçilere ve köylü kuruluşlarının yöneticilerine karşı azgın bir baskı kampanyası sürdürmektedir. Tutuklanan sendikacılar arasında Bağımsız Genel İş Konfederasyonu Genel Sekreteri Carlos Salgado Membrero da vardır.

Brezilya'da da sendikacıların tutuklanması ardı arası gelmeden sürmektedir. Hükümete karşı oldukları bilinen sendikacılar yıllarca sorgusuz sualsiz hapislerde tutulmaktadır. Dünya Sendikalar Federasyonu, Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) yu da, Brezilya'da, Demiryolu İşçileri Sendikası yöneticilerinden José Duarte'nin 1972'den beri yargı önüne çıkarılmadan tutuklu bulunduğundan haberdar etmiştir. Duarte'nin 65 yaşında olduğu ve gördüğü işkenceler sonucunda kalp krizi geçirdiği bildirilmektedir.

italya

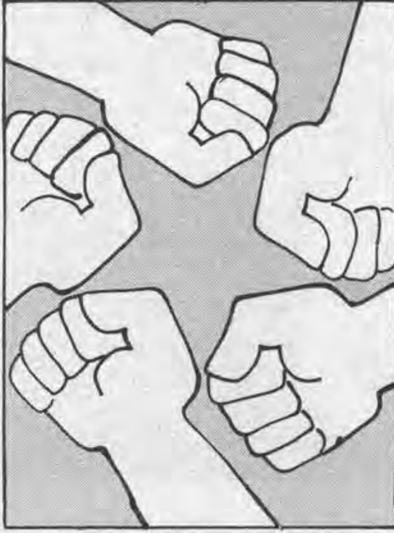
sendikalar yeni mücadeleye hazırlanıyorlar

İtalya'da, ücretleri hayat pahalılığına göre otomatikman yükselten eşel mobil sistemi üzerinde hükümetin yapmak istediği değişiklikler, çeşitli sendikalardan gelen 2 binden fazla delege tarafından reddedilmiş ve kınanmıştır. Delegeler, ülkedeki hayat pahalılığı karşısında, hükümetin ücretleri sabit tutmak ve geriletmek yolundaki teşebbüslerini, işçi düşmanı bir tutum olarak nitelemişler ve İtalyan işçi hareketinin en büyük kazanımlarından biri olan eşel mobil sistemi üzerinde oynanmak istenen oyunları kabul etmeyeceklerini bildirmişlerdir.

ispanya

DSF, ispanya'daki demokrasi güçlerini içtenlikle kutladı...

Dünya sendikalar federasyonu, İspanya'da aşırı sağ örgütlerin militanlarının giriştikleri terörist eylemleri, özellikle Madrid İşçi Komisyonları'nın davalarına bakan dört avukatın yazıhanelerinde öldürülmesini kınamış, bu türden eylemleri, İspanya'da demokrasinin yerleşmesini istemeyen frankocu güçlerin hain eylemleri olarak nitelemiştir. DSF, İspanya'da demokrasinin yerleşmesi için kararlılıkla mücadele eden güçleri ve bunların gerçekleştirmeyi başardıkları demokratik birliği de içten kutlamıştır.

DİSK bölge temsilcilikleri bulundukları bölgelerde DİSK'in sesi ve kulağıdır

Adana, K. Maraş, Mersin, Gaziantep ve Hatay illerini kapsayan DİSK 2. Bölge Temsilciliği 3 Nisan 1977 tarihinde açıldı. DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca'nın katıldığı ve başkanlık yaptığı 2. Bölge Temsilcilik Kurulu'nun ilk toplantısı Karaca ile Bölge Temsilcisi Bektaş Avşar'ın konuşmalarıyla açıldı. Bölgedeki DİSK'e bağlı sendikaların mahalli yöneticilerinin katıldığı toplantıda: Başta mekan birliği olmak üzere Mayıs 1976'da toplanan Gönen Konferansı kararlarının hayata geçmesini, bölgedeki sendika yöneticileri ile üyelerin eğitimine, DİSK Dergisi-DİSK'İN SESİ ile Politika'nın yaygınlaştırılmasına; maocu ve goşist akımlara karşı etkin savaşıma, DİSK'in seçimlere ilişkin kararının uygulanmasına, İstanbul'da yapılacak olan 1 Mayıs gösterisinin bölgedeki çalışmalarına ve bölgede DİSK ilkeleriyle bağdaşmayan tutum içinde olan sendika yöneticileri hakkında şikayetlerin DİSK Bölge Temsilciliği aracılığıyla Genel Merkeze bildirilmesine ilişkin kararlar alındı.

DİSK Genel Sekreteri Bölge Temsilcilik Kurulunda özetle şu konuşmayı yapmıştır:

«MC iki yılını ve de ömrünü doldurdu. MC'yi oluşturan dört kuruluşun hepsi bu sömürü, kâr ve baskı düzeninin bekçileridir. Milyonlarca emekçinin iş, toprak, ucuzluk, insanca yaşamaya elverişli bir gelir düzeyi, iş güvenliği, tüm çalışanlara sosyal güvenlik, eşit işe eşit ücret, 40 saatlik iş haftası gibi en doğal, en acil ekonomik ve toplumsal istemlerinin hiç birisi sağlanmamıştır. İnsanca bir yaşam savaşımına karşı, yönelen hayvanca saldırılar sonucunda çalışma, can, öğrenim ve hatta sokakta korkusuzca yürüme özgürlüğü bile yokedildiği gibi zaten iyice sınırlı olan demokratik, sendikal ve siyasal hak ve özgürlükler yokedilme noktasına getirilmiştir.

21-22 Şubat tarihinde toplanan Genel Yönetim Kurulumuz ile Başkanlar Konseyi demokratik bir ortam doğrultusunda bir hükümet değişikliğinin önümüzdeki seçimlerde mümkün olduğunu saptamış ve demokratik, sendikal ve siyasal hak ve özgürlüklerin genişletileceği bir ortamın yaratılması için CHP'yi destekleme kararı almıştır. Niye CHP'yi de, bir başka partiyi değil? Bu sorunun cevabı çok açıktır. Mevcut partiler arasında hem iktidar alternatifi, hem de faşizme karşı olan tek parti CHP'dir.

İşçi sınıfımızın tüm hak, çıkarları ve özgürlükleri ile, ileri demokratik düzen savaşımının gelişip, güçlenmesi açısından DİSK demokratik bir ortamın yaratılması için mücadeleye devam edecektir.

Konfederasyonumuzun kapitalist tekellerin artan sömürüsüne ve faşizm tehlikesine karşı sürdürdüğü savaşımın daha hızlı bir şekilde ilerlemesi DİSK'in daha da güçlenmesine, tüm yurt çapında örgütlenmesine, örgütlerini sağlamlaştırmasına bağlıdır. Bu nedenle son Genel Kurulumuzun aldığı karar ışığında DİSK Bölge Temsilciliklerinin saptanan tüm bölgelerde örgütlenmesine ve güçlendirilmesine büyük bir önem veriyoruz. DİSK Bölge Temsilcilikleri bulundukları bölgelerde DİSK'in sesi ve kulağıdır.

DİSK Bölge Temsilciliklerinin görevleri özellikle Anadolu'da daha büyük bir önem kazanmaktadır. İç Anadolu, Çukurova, Güney Doğu gibi bazı böl-

gelerimiz geçmişe göre nisbeten hızlı bir sanayileşme süreci içindedir. Kurulmakta olan büyük işletmeler eskiden geleneksel tarım ilişkilerinin egemen olduğu bu bölgelerin ekonomik yapısını değiştirmektedir.

Sanayi işçilerinin yoğunlaşması beraberinde modern sınıf savaşımını getirmektedir.

Köyle olan ilişkisini kesmeyen bu işçilerin örgütlenmesi sadece işverenin her türlü baskısına karşı bir güvence oluşturmakla kalmamakta, aynı zamanda çevre köylerdeki siyasal uyanışı da hızlandırmaktadır. Böylece işçi-köylü bağlaşıklığının koşulları oluşmaktadır. Bu açıdan DİSK'in yeni yeni sanayileşmekte olan bu bölgelerde örgütlenmesi son derece önemlidir. Kendi sınıfsal çıkarları açısından tehlikenin bilincinde olan büyük sermaye sahipleri, büyük toprak sahipleri ile birlikte DİSK'in buralarda örgütlenmesini her türlü baskı yöntemine başvurarak önleme girişimlerini sürdürmektedirler.

Nereye gidersek gidelim işçiler DİSK'te örgütlenme isteğindedirler. Bu isteğin yerine getirilmesi DİSK Bölge Temsilciliklerimizin çalışmasına, sendikalarımızın o bölgelerdeki örgütleri arasındaki birliğin pekiştirilmesine bağlıdır. Sendikalarımızın oldukça geniş bir alanı kaplayan DİSK Adana Bölge Temsilciliğimizin çalışmalarına destek olacaklarına inanıyorum. Hedefimiz, başta büyük işletmeler olmak üzere önemli bir sanayi merkezi haline gelen bu bölgedeki tüm işyerlerinde DİSK bayrağını dalgalandırmaktadır.»

Karaca'dan sonra söz alan Bölge Temsilcisi Bektaş Avşar' da özetle şu şekilde konuşmuştur:

«Türkiye'nin en gelişmiş ve tüm sanayii kollarını bünyesinde bulunduran sanayii bölgelerinden biri olan GÜNEY BÖLGESİNİN yapısının bizlerce çok iyi bilinmesi gerekir. Halen büyük bir kısmına «Ağa» diye hitap edilen sanayii burjuvazisinin, aynı zamanda tarım burjuvazisi olmaları, sanayii burjuvazisi ile tarım burjuvazinin iç içe girmesi bölgedeki sermaye sınıfının ayırıcı özelliğini teşkil etmektedir. Bugün Çukurova sermayesi Türkiye ekonomisi üzerinde söz sahibi haline gelmiştir. Türkiye'nin en büyük holdinglerinden ikisinin (ki, bunlardan biri AKBANK grubu diye adlandırılan SABANCI holding, diğeri ise PAMUKBANK'a bağlı ÇUKUROVA holdingdir.)

Seydişehir - İskenderun - Adana Mersin hattı Türkiye'nin en büyük sanayii işletmelerini bağrında toplamaktadır. Gaziantep'de gelişen sanayii merkezlerinden birisidir. İskenderun Demir-Çelik Fabrikasında 18.000'e yakın işçi çalıştırılmaktadır. Bu fabrika Türkiye' de en fazla işçi çalıştıran bir fabrika durumuna gelmiştir.

Bölgemizde onbinlerle ifade edilebilecek sayıda işçi, sigortasız olarak, asgari ücretin altında ve günde sekiz saatten fazla çalıştırılmaktadır.

Çizdiğimiz bu tablo, ne kadar büyük görevlerin bizleri beklediğini ortaya koymaya yeterli olduğunu sanırım.

Sınıf mücadelesinde işçi sınıfı olarak bu kadar büyük sorunların üstesinden gelebilmek, en iyi şekilde örgütlenmemize bağlıdır. Örgütlenmemizde rehberimiz işçi sınıfının bilimi ve ideolojisi ile DİSK'in ana prensipleri olacaktır.»

---

7. bölge

DİSK 7. bölge temsilciliği seçimi yapıldı

DİSK Samsun Bölge Temsilciliği 27 Mart 1977 tarihinde açıldı ve yapılan seçimler sonucunda Sabahattin Topuz 7. Bölge Temsilcisi olarak seçildi. Baysen-İş, Bank-Sen, Dev-

DİSK 7. bölge temsilciliğinin coğrafi sınırları

rimci Toprak-İş, Yeni Haber-İş, Genel-İş, Gam-Sen, Ges-İş, Lastik-İş, Dev Maden-Sen, Tek-İş sendikalarımızın bölgedeki yöneticilerinin katıldığı Bölge Temsilcilik Kurulu'na Genel Sekreter Mehmet Karaca şu başarı mesajını gönderdi:

Değerli Arkadaşlarım,

İşsizlik 3 milyonu aştı. Hayat pahalılığı dayanılmaz ölçülere ulaştı. Dış ticaret açığı ve dış borçlar durmadan artıyor. Kiralar aylık ücretlerin yarısını götürüyor. Bütün bunlar kapitalizmin buhranı olarak ortaya çıkıyor. Bir avuç yerli ve yabancı büyük sermaye sahibi daha aşırı kâr elde etmek ve tekelleşmeyi hızlandırmak için emekçi halkımıza cehennem hayatı yaşatmaktan çekinmiyor. Bu sömürü, kâr ve talan düzeninin siyasal buhranı da MC içindeki dört başlılık, faşist saldırı ve cinayetler şeklinde ortaya çıkıyor.

Başını işçi sınıfımızın çektiği ileri demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşımı daha geniş emekçi kitleleri kucaklıyor. Bu savaşımın seçimler yaklaştıkça daha da genişlemesi MC'nin sonunu yaklaştırırken saldırganlığını da arttırıyor. İnsanca ve özgürce yaşamanın ilk adımı insanlık düşmanı MC'yi saf dışı ederek demokrasiden yana güçlerin oluşturacağı bir seçim hükümeti ile seçimlere girmek ve seçimlerin de demokratik bir ortamla sonuçlanmasını sağlamaktır. İşçi sınıfımızın siyasal örgütlenmesine konan yasağın kaldırılacağı, demokratik hak ve özgürlüklerin eksiksiz bir şekilde kullanılacağı bir ortamı yaratmak mümkündür. Böyle bir ortamı oluşturmak işçi ve emekçi kitlelerin sürekli savaşımına, oyların seçimlerde CHP'ye yönelmesine, işçi sınıfının birliğine ve tüm demokratik güçlerin ortak tavrına bağlıdır. Bu açıdan DİSK Bölge Temsilciliklerine çok önemli görevler düşmektedir. DİSK ilkelerini ve kararlarını hayata geçirmek, bölgelerdeki sendikalarımızın her konuda uyum ve birlik içinde çalışmasını sağlamak, DİSK dışındaki işçi kitlelerini saflarımıza kazanmak ve demokratik hedeflere yöneltmek bölge temsilciliklerinden en önde gelen görevleri arasındadır. Bölge temsilciliklerimiz öncelikle DİSK'in seçimlere ilişkin görüşünü yaygınlaştırmalı ve hayata geçirmek üzere gerekli önlemleri almalıdırlar

Konseyinize başarılar diler, bölgenizdeki DİSK üyesi olan ve olmayan tüm işçi arkadaşlarımı içtenlikle selamlarım.

DİSK 7. Bölge temsilciliğine seçilen Selahattin Topuz Konseyde yaptığı konuşmada:

«1 Mayıs'ları yaratan işçi sınıfımız halkımızın bağımsızlık isteğini yerine getirecek tek güçtür. Ve bu güç işçi sınıfının tek sendikal kitle örgütü DİSK'in bayrağı altında büyümektedir.

Sermayenin sözcüsü iktidarlardan emir alarak sendikacılık yapanlar ve partilerüstü politika yutturmacısı işçi sınıfına ihanet edenler, bir gün mutlaka işçi sınıfından layık olacakları dersi alacaklardır.

Biz partilerüstü politikayı reddediyoruz.

Biz işçiye üç beş kuruş zam almayı sendikacılık kabul etmiyoruz.

Biz gerçek sendikacıyı: Her haklı direnişinde, fabrika kapılarına, işyerlerine dayanan panzerlerin, işçi sınıfının üstüne inen copların, kurşun sıkan ellerin arkasında kimlerin olduğunu anlatana diyoruz. Ve bunun içindirki halkın faşist baskılardan kurtarılması halktan yana demokratik bir iktidar kurulması için CHP'sini bu seçimlerde destekleyecek ve biz işçiler bu seçimlerde demokratik bir seçim için sandıklara sahip çıkacak ve onları koruyacağız» dedi.

bir avni öldüyse binlercesi var savaşacak...

MİLYONLARCA emekçinin dirimsel (hayati) istemlerine karşı, işbirlikçi-tekelci sermayenin yürüttüğü politika çözülüyor, çöküyor. Gittikçe daha çok emekçi, günlük yaşamımızı derinden etkileyen ekonomik ve politik bunalımın nedenlerini açıkça farkediyor. Bunun sonucu olarak da sömürüsüz ve savaşsız bir dünya için giden savaşta onurlu yerini alıyor, bu savaşıma aktif olarak katılıyor. İşbirlikçi büyük burjuvazi ile öteki emekçi katmanlar (tabakalar) arasındaki çelişkiler (zıtlıklar, uyumsuzluklar) her geçen gün keskinleşiyor. Saflar belirginleşiyor. Yeni koşullar, yeni olanaklar yaratıyor.

İşbirlikçi-tekelci sermayenin çıkarlarını temsil eden MC, emekçi halka karşı çetin bir savaş yürütüyor. Bunun sonuçlarını işçiler, köylüler, aydınlar, esnaflar, memurlar tüm barbarlığıyla yaşıyorlar. Artık yalnızca işçiler, gençler, öğretmenler öldürülmüyor. Sadece onlar sürülüp, hapislere atılmıyor. Sömürücü egemen sınıflar, toplumun üretici sınıf ve katmanlarının tümünü boyunduruğa sokmaya çalışıyorlar.

Bu sinsi olduğu kadar kanlı olan plânı gerçekleştirmek için, tekelci sermaye MC'nin ümmetçisini-faşistini ileri sürüyor. Centocusu, Natocusu, faşist cuntacısını harekete geçiriyor. Sadece bununla da kalmıyor, demokratik güçlerin saflarında karışıklık yaratmak, bozguna yol açmak ve böylelikle gedik yaratmak için - TÖB-DER mitinginde de olduğu gibi - maocuları, goşistleri, sekter ve dar grupçu akımları kullanıyor, ya da bireysel-grupsal şiddet eğilimlerini kışkırtıyor, ortalığa sürüyor.

Barış düşmanı ve savaş kışkırtıcısı işbirlikçi tekelci sermaye ile militarist güçlerin emeğe ve emekçilere karşı yürüttükleri savaşın yalnızca iki yıllık bilançosu bile korkunçtur. Tuttuğumuz defterlerde yüzlerce işçinin-aydının ölümü, binlerce yurtseverin yaralanması, tutuklanması vardır. Sorulacak hesaplar işte böylesi boyutlara ulaşmıştır. Bu bilanço daha kapanmış da değildir. Bugün, ilerici işçilerin-aydınların öldürülmesi, tutuklanması durmamıştır. Hapishaneler doludur. İnsanlık dışı işkenceler sürüp gitmektedir. Bu listeler, her gün kabarmakta saldırılar katliam düzeyine varacak biçimde artmaktadır.

Son olarak İzmir'de, bu kan denizine bir damla daha düştü. İşçi sınıfımız ve «Yolumuz işçi sınıfının yoludur» belgisi altında yürüyen ilerici-yurtsever gençler, bir yol arkadaşlarını daha; AVNİ ECE'yi kaybettiler. O, sömürü ve zulme karşı savaşım veren işçi sınıfının devrimci karakterine uygun, onurlu bir biçimde ekmek, barış ve özgürlük savaşına katıldı, bu haklı ve mutlaka zaferle noktalanacak dava uğrunda can verdi.

AVNİ ECE'nin faşistler tarafından hunharca katledildiği gün, bütün ilericiler, Lastik-İş Sendikamızın 28 nci kuruluş yıl dönümünü kutlamaya hazırlanıyorlardı. Lastik-İş'in söz ile anlatılamayacak olan savaşım tarihine yaraşır bir yıldönümü toplantısı için işçiler ve gençler, elele, var güçleriyle hazırlanıyorlardı. Tüm fabrikalara çağrılar dağıtılıyor, kentin du-

İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, BARIŞ VE TOPLUMSAL İLERLEME SAVAŞIMINDA FAŞİST CANİLERCE KATLEDİLEN AVNİ ECE'NİN BABASI KONUŞURKEN (SOLDA) VE BİNLERCE-KİŞİNİN KATILDIĞI CENAZESİ (SAĞDA)

varları ve tüm direkleri «Ekmek-Barış-Özgürlük» yazılı afişlerle mavileşiyordu. Coşkuyla ilerliyordu yıldönümü hazırlıkları... Cuma sabahı, gün ağarmak üzere iken, Alsancak-Darağacı bölgesini afişleme sorumluluğunu üstlenmiş olan gruba, faşist caniler, ateş açtılar. CIA beslemesi katiller, ellerine tutuşturulan silâhlarla AVNİ ECE'yi ağır yaraladılar. AVNİ, hastaneye götürülürken, öldü. Ama arkadaşlarının dediği gibi:

— «O ölmedi. Güneşe gömüldü. Uğrunda döğüştüğü inançlarımızla birlikte yaşayacak...»

AVNİ ECE, hastahaneden DİSK Bölge Temsilciliğine getirilirken, yüzlerce yurtseverin bir anda katıldığı bir anti-faşist gösteri doğdu.. Bu, gerçekten de, ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunda toprağa düşen devrimcilere yaraşan saygının en iyi ifade biçimiydi. DİSK'te, sabaha dek, İGD'li gençler ve DİSK üyeleri, bu genç işçinin başında nöbet tuttular, kavga arkadaşlarının anısına saygı görevlerini yerine getirdiler.

Matem tutmadı kimse..

Savaşımımızın simgesi olan marşlar, türküler söylendi hep bir ağızdan...

DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalar, savaşım saflarından koparılan genç işçiyi bağrına bastı, kavga arkadaşlarının öfkesini paylaştı. Onun cenaze törenine elinden gelen her olanağı seferber etti. Vurulduğu gün yapılan basın toplantısı ile bu hunhar cinayet basına ve kamuoyuna duyuruldu, lanetlendi .. İşyerlerinde çalışan işçileri 2 dakikalık saygı duruşuna çağırma ve işçilere cenaze törenine katılma çağrısı yapma kararı alındı.

Cumartesi günü saat 11'de, belediye otobüsleri korna çalarak ve durarak 2 dakikalık saygı duruşuna geçtiler. Fabrikalarda üretim 2 dakika durdu. Aynı anda tüm fabrikalardan, törene katılmak için, çelenkleriyle birlikte, işçi grupları, büyük bir disiplin içinde yürüyüş kolunu oluşturuyorlardı. Demokratik meslek kuruluşları, CHP temsilcileri ve gençlik örgütleri, bu anti-faşist kola katıldılar.

Tören, disipliniyle, çelenkleriyle, taşınan pankartlarıyla, katılanların niteliğiyle görkemliydi. Yürüyüş kolunda bütün ulusal demokratik güçlerin temsilcileri biraraya - omuz omuza - gelmişlerdi. İşçi sınıfının ve öteki emekçi katmanların yaşamsal istemlerini dile getiren yüzlerce pankart yurtseverlerin ellerinde yükseliyordu. Bu haliyle tören, gerçek bir anti-faşist gösteri halini almıştı.

— «O bir sosyalistti. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, gençliğin baş düşmanı işbirlikçi-tekelci sermayenin politik karargahı gerici faşist karması MC'nin düşürülmesi ve yerine ileri demokratik bir iktidarın kurulması savaşımını, diğer ulusal demokratik güçlerle birlikte, Türkiye işçi sınıfının biricik sınıf ve kitle sendikal örgütü DİSK'e katılma kararı alan BETON-İŞ saflarında büyük bir özveri ile sürdürüyordu!...»

Avni ECE, faşist barbarlığa, katliamlara, işkencelere, baskıya, teröre karşı sınıfsal örgütlülük içinde açılan savaşımın bayrağını daha da yükseklere çıkartmak için ant içmişti.

O, gençliğin somut istemlerinden yola çıkarak, ilerici gençlik hareketinin utkuya varması için, işçi sınıfı hareketi ile

uyumlu kılınması için yılmadan savaştı.

Bıkmadı, usanmadı. Yorgunluk duymadı.

Ve güneşe gömüldü.»

Bu sözler, Buca'ya varana dek, binlerce insanın kulaklarında çınladı, dillerinde destanlaştı. 17 kilometre boyunca sınıfdaşları, arkadaşları Avni ECE'yi selâmladılar, onun savaşkan ruhunun ve inancının bildirilerini dağıttılar.

Törene katılanların 5 saat boyunca gösterdikleri büyük disiplin aynı anda faşizme karşı savaşma kararlılığının da kanıtıdır. Üstelik, bu durumun, İzmir için önemi ayrıdır. Ulusal demokratik güçlerin yığınsal katılımı sağlanmış, demokrasiden yana yığınlar, işçi sınıfının sel yatağında, savaş alanlarında buluşmuşlardır. Bu durum, maocuların, faşistlerin herhangi bir provakasyona yeltenmesini de engellemiştir. İzmir'de, ilk kez, devrimci işçiler, binlerce kişilik gösteriyi yönelttiler. Önemle belirtmek gerekir ki, faşizme ve emperyalizme karşı giden savaşa katılanların sayısı durmaksızın artıyor. Binlerce öğrencinin gerici ders kitaplarına karşı, öğretmenleriyle birlikte düzenledikleri konferanslar, bunun ardından lise ve sanat okullarındaki öğrencilerin boykotları, işçilerin «REFERANDUM» uğruna katıldıkları mücadele, Avni ECE için düzenlenen son tören ve sendikamız Lastik-İş'in 28 nci yıl kutlama toplantısı... Bütün bunlarda, sadece katılanların sayısal fazlalığı değil, savaşım biçimlerinin çeşitliliği de önemlidir. Bu iki olguyu, yani faşizme karşı savaşıma katılanların sayısal artışını, bu savaşımda uygulanan biçimleriyle birlikte ele almak gerekir. Ancak o zaman, savaşımın vardığı boyutlar hakkında sağlıklı sonuçlara varmak olanaklıdır.

Lastik-İş Sendikamızın 28 nci yıldönümü ile ilgili olarak düzenlenen toplantı da, binlerce insanın katıldığı yığınsal bir anti-faşist gösteri niteliğindeydi.

Her işkolundan binlerce işçi katıldı. Avni'yi uğurlamaya gelemeyen yüzlerce işçi faşizme karşı savaşma kararlılıklarını ortaya koydular. Binlerce işçi ve yandaşı, «Faşizme geçit yok», «İleri Demokratik Türkiye», «Avniler Ölmez» belgilerini onlarca kez haykırdılar.

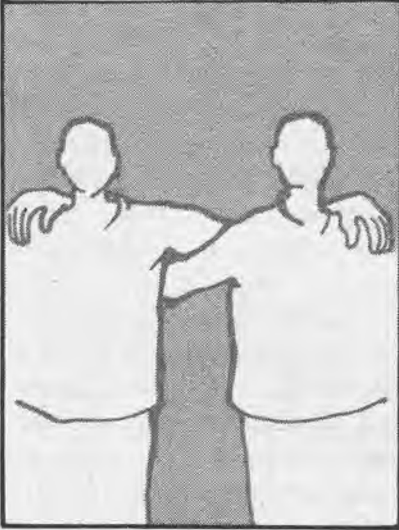
Kutlama toplantısında Lastik-İş Genel Sekreteri Celâl KÜÇÜK, Şube Başkanı Naîl KARAKAŞ, DİSK Bölge Temsilcisi Cemal KIRAL, Lastik-İş'in kuruluşunu, savaşımını, ülkemizin ekonomik-siyasal durumunu, işbirlikçi-tekelci sermayenin sinsi-kanlı oyunlarını ve maocuların, goşist, sekter akımların nesnel olarak sömürücü egemen güçlere hizmet ettikleri anlattılar. İşçi sınıfının büyük evladı Nazım'dan şiirler okundu. Koro, büyük bir coşkuyla ilerici işçilerin dillerinden düşürmedikleri ve işçi sınıfının şanlı savaşımının sembolleri olan marşları, türküleri söyledi.

Binlerce yurtsever, AVNİ'nin yiğit babasının ateşli anti-faşist çağrısını coşkuyla desteklediler. O, bu tavrı ile, yurtseverlere ölenlerin ardından yas tutulmaması gereğini hatırlatıyor ve:

— «Bir Avni öldüyse, binlerce arkadaşı var savaşacak...»

diyordu.

Yaşamın ve olayların gösterdiği gibi devrimcilerin her dökülen kanı sömürücülerin ve zalimlerin kasalarına giren kârları arttırıyor. Milliyetçi Cephe adı altında Tekelci Sermayenin politik sözcüleri birleşip iktidar olduktan bu yana iki yıldan fazla bir zaman geçti. İşçilerin gerçek ücretleri, bu süre içinde fiat artışlarının hep gerisinde kaldı. Ücretlerin satın alım gücü düştü. Ama kanlı şiddet, bütün yerleşim merkezlerinde esiyor, otoriter devlet görüşleri emekçilere kabul ettirilmeye çalışılıyor. İşçilerden, köylülerden, toplanan vergiler «teşvik plânları» adı altında parababalarına sermaye olarak aktarılıyor, ya da yurt savunması maskesi altında emekçi halk hareketine karşı kullanılmak üzere silahlanmaya ayrılıyor. Rüşvetler yeniyor. Tam anlamı ile ekonomik ve politik çürümüşlüğün kokusu her yerde duyuluyor. Fakat tekelci burjuvazinin yapacağı fazla bir şey yok. Daha şimdiden MC iktidarı içte ve dışta uyguladığı çağ dışı politikayla barıştan ve demokrasiden yana güçleri karşısına aldı. Birçok devletin desteğini yitirdi. Kanlı MC'nin faşizme bir adım daha atması, onun emperyalist uşağı katil Pinochet gibi tüm dünyadan hızla tecritini getirecektir. İşte bu yüzden tekelci burjuvazi ne yaparsa yapsın tarihsel yok oluşunu engelleyemeyecektir. Zulmün döktüğü her damla kan bir deniz yaratmakta, başka bir şey yapmamaktadır. Tekelci patronlar tek tek işçileri, yurtseverleri kiralık katillerine öldürtebilirler. Ama ne kadar kudururlarsa kudursunlar kitlelere hiç bir şey yapamazlar. Milyonlarca emekçiyi öldüremezler, zindanlara atamazlar, nasırlı ellere kelepçe vuramazlar. İşte bizim gücümüz ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin güçsüzlüğü buradadır.

selam olsun DİSK'e...

batı berlin barış ve özgürlük komitesi

Sn. Kemal TÜRKLER
DİSK Genel Başkanı

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelemizin öncüsü işçi sınıfımızın demokratik kitle ve sınıf örgütü DİSK'in tüm provakasyonlara burjuvaziye sarı sendikacılığa karşı yürütmüş olduğu zorlu mücadelelerini Batı Berlin Barış ve Özgürlük Komitesi olarak selâmlar, sömürüsüz ve savaşsız bir dünya için omuz omuza sloganı altında 10. Yılınızı kutlarız.

Batı Berlin Barış ve Özgürlük Komitesi

kıbrıs işçi federasyonu

Sevgili Arkadaşlar,

25.11.1976 tarihli mektubunuza ve 10. Yıldönümünüze katılmak üzere göndermiş olduğunuz çağrıya çok teşekkür ederiz.

Bu olay dolayısıyla İstanbul'a bir delegasyon göndermeyi içtenlikle istediğimizi belirtmek isteriz. Ama ne yazık ki, yakın geçmişteki olaylar dolayısıyla Kıbrıs ve Türkiye arasında varolan siyasi gerilim, bizim bu isteğimizi gerçekleştirmemizi engellemektedir.

Ancak, size en içten ve sıcak kardeşçe selâmlarımızı iletmek isteriz. Sizin Türkiye'de gerçek bir sınıf sendikacılığı hareketini yerleştirmek için vermiş olduğunuz çetin ve güç savaşımı ilgi ve dayanışmayla izliyoruz. Her zaferinizi kendi zaferimiz olarak kutladık, karşılaştığınız her güçlüğü kendi karşılaştığımız bir güçlük kabul ettik.

Bu olay dolayısıyla, Konfederasyonunuza ve Türkiye'nin siyasi olarak olgun sınıf güçlerine güvenimizi belirtmek isteriz.

Ülkelerimiz arasında varolan siyasi gerilimden söz ettik. Şunu da açıkça bildirmek isteriz ki, 1974 Temmuz ve Ağustos aylarında Kıbrıs'ta olanlardan kimin sorumlu olduğunu çok iyi biliyoruz: NATO ve Amerikan emperyalist güçleri...

Açıkça belirtmek isteriz ki, biz Kıbrıs işçileri, Türkiye halkına ve Türkiye işçi sınıfına hiçbir kötü duygu ya da kin beslemiyoruz. Türkiye halkının, işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, aydınların da aynı güçlerce ezildiğini ve Türkiye'de gerçek bir demokratik düzen için savaştıklarını biliyoruz.

Sevgili dostlar, mesajımıza son verirken, size, temsil ettiğiniz güçlere olan güvenimizi tekrarlamak isteriz. Bu güçlerin etkinliği arttıkça, Kıbrıs sorununa barışçı, adil ve ilkeli bir çözüm getirilmesi çabalarında mantık ve adaletin egemen olacağına inancımız artmaktadır.

Size mücadelelerinizde başarılar ve yeni zaferler dileriz, sevgili dostlarımız.

Andreas Ziartides
PEO Genel Sekreteri

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu
Genel Merkezi

Aziz Kardeşlerim

Birkaç gün önce size DİSK'in 10. yıldönümü nedeniyle bir mesaj gönderdik.

Şimdi de günlük ortak sorunları için Türk ve Yunan işçilerinin sendikal ve sınıf mücadeleleri hakkında resim, döküman vesair belge gönderiyoruz.

Bu resim ve malzeme sergileriniz için ilginç ve yararlı olursa memnun oluruz.

Yıldönümü töreninin başarılı olmasını dilerim.

Saygılarla.

Nikosya 2.2.1977
Andreas Ziartides
PEO Genel Sekreteri

Kıbrıs İşçi Federasyonu'nun gönderdiği doküman ve resimleri 10. Yıl Kutlama Toplantısında ve 10. Yıl Fotoğraf Sergisinde sergiledik. Dergimizde bunlardan birini yayınlıyoruz:

KIBRIS İŞÇİ FEDERASYONUNA ÜYE TÜRK VE RUM İŞÇİLER HAKLARI İÇİN ORTAK MÜCADELEDE YAN YANA. YIL 1963.

...ve diğerleri

2(32) Şubat 1977, DİSK Dergisinden başlayarak bu sayımıza kadar yayınladığımız 10. Yılda Gelen Mesajları yerimizin yetersizliği yüzünden gelecek sayılarda yayınlayamıyacağız. Yayınladıklarımız dışında, dergimize gelen mesajların bir kısmını ad olarak vermekteyiz.

Karikatürcüler Derneği, İlerici Y. Gazetesi, Tüm Yüksek Tekniker ve Teknikerler Derneği, 16 Eylül'de İzmir'de İşten Atılan İşçiler, Salihli İlerici Gençler Derneği, Turgutlu İlerici Gençler Derneği, Menemen İlerici Gençler Derneği, Ödemiş Kültür ve Dayanışma Derneği, Selçuk Kültür ve Dayanışma Derneği, Yazıbaşı Köyü Kültür ve Dayanışma Derneği, Manisa Gençlik ve Kültür Derneği, Stuttgart Türkiyeli İşçiler Derneği, Kemal Sülker, Köln Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği, CHP Simav Gençlik Kolu, Cumhuriyetçi Türk Partisi (Kıbrıs), Türkiye Halkçı Devrimci Birliği, Türkiyeli Öğrenciler Birliği - Batı Berlin, POL-DER, Türkiyeli Demokratik İşçi Derneği, Muenster Türkiyeli İşçi Öğrenci Derneği, Batı Berlin Barış ve Özgürlük Komitesi, Stuttgart Barış ve Özgürlük Komitesi, Batı Berlin Türkiyeli Kadınlar Birliği, Ruhr Bölgesi Gelsenkırçhen Kadınlar Birliği, Petkim-İş Aliağa İşçileri, DGM Direnişinden Atılan İpraş İşçileri, Toprak-Su DİSK Üyeleri Adına Abdullah Ertuş, Öncü Yayınevi, Edirne İlerici Yurdsever Gençlik Gazetesi Bürosu, Beylerbeyi Kültür Cemiyeti, Direnişteki 350 Turizm-İş Üyesi İnter İşçisi, Yenileşme Gazetesi, Lüleburgaz Demokratik Kültür Derneği, 1800 Bitaş İşçisi, Ürün Sosyalist Dergisi, Babaeski Halkevi, İzmit Karayolu İşçileri, Erkoz İlçesi Gençlik Kolları, Baştaş İşçileri, İzmir Konak Meydanı Kitab Sergicileri, Öncü Sahne, DİSK 3. Bölge Temsilciliğine Bağlı 22 Sendikanın Şubeleri, Töb-Der İstanbul Şubesi, İlerici Tıplılar Derneğ,i 1800 Bitaş İşçisi, Ürün Sosyalist Derneği, Babaeski Halkevi, İzmit Karayolu İşçileri, Ergani Kültür Derneği, Sosyalist Gençlik Birliği, Federal Almanya Türk Gazetecileri, Sendikacıları ve Sosyal Danışmanlar Koordinasyon Kurulu, Makina Mühendisleri Odası Adana Şubesi ve daha birçok milletvekili, kişi, demokratik örgüt, sendikalar.

DİSK OLAYLAR GELİŞİMİ

5 MART 1977

5-6 Mart 1977 tarihlerinde Cenevre'de toplanan 2. Avrupa Sendikalar Konferansı'na, 28 ülkenin 42 sendikal örgütünü temsilen 140'ı aşkın delege katıldı. Dünya Sendikalar Federasyonu WFTU'ya, Uluslararası Hür Sendikalar Konfederasyonu ICFTU'ya, Dünya Emek Konfederasyonu WCL'ye bağlı ve bağlantısız örgütler bir arada bulunuyorlardı. 1974'de toplanan 1. Konferansta olduğu gibi 2. sinde de Türkiye'yi DİSK temsil etti. Bu konu**daki ayrıntı bilgi iç sayfalarımızdadır.**

■ **DİSK 8. Bölge Temsilcisi Sıtkı Çoşkun basına ve kamuoyuna bir açıklama yaparak Bursa'da binlerce işçiyi kapsayan yetki ve toplu sözleşmelerin sürdürüldüğü bir dönemde yapılan** «Son İhtar Mitinginin» **bir tertip olduğunu belirtti. DİSK 8. Bölge Temsilciliğinin açıklaması özetle şöyle:**

«Ülkemiz ve emekçi halkımız üzerindeki faşizm tehdidi hergün biraz daha artıyor, somutlaşıyor. Öyleki artık faşist darbenin veya faşist darbeye dönüştürülecek girişimlerin günü saati üzerine dedikodular, haberler yayılıyor. Bütün bunlar sebepsiz değildir Emperyalistlerin, tekelci sermayenin ve büyük toprak sahiplerinin MC'si çökmek üzeredir. Sömürücüler ülkeyi yönetemez hale gelmişlerdir. Faşizme yönelmekten başka çareleri kalmamıştır.

5 Mart'ta Bursa'da düzenlenen miting bu çerçevede ele alınmalıdır. Miting, genelde, ülke düzeyinde faşist tehdit ve saldırıların iyice arttığı faşist darbe söylentilerinin güncel bir şekilde somutlaştığı şartlarda ve Bursa'da ise DİSK'e bağlı sendikaların, özellikle Maden-İş Sendikamızın 9 işyerinde birden yetki ve toplu iş sözleşmesi hazırlıklarını yürüttüğü bir dönemde yapılmaktadır.»

8 MART 1977

26-27 tarihleri arasında Düsseldorf'da yapılan ve Federal Almanya Türkiyeli İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF)in kurulması ile sonuçlanan İŞÇİ KURULTAYI'na katılan DİSK Genel Sekreteri Mehmet KARACA'nın yurt dışındaki işçilerimizin çeşitli sorunları ile seçme ve seçilme hakları üzerine basına ve kamuoyuna yazılı açıklama, yaptı:

Açıklamayı özetleyerek yayınlıyoruz.

«Türkiye burjuvazisi ile Ortak Pazar tekellerinin elbirliğiyle modern köle durumuna düşürdükleri işçilerimiz, bu ağır koşullara ve büyük yalnızlığa rağmen örgütlenmekte gecikmediler. Başta Federal Almanya olmak üzere çeşitli kapitalist Avrupa ülkelerinde dernekler, birlikler kurdular; bulundukları ülkelerin en güçlü sendikal örgütlerinde yer almaya başladılar. Hak ve çıkar eşitliği, insanlık onuru ve özgürlük için sürdürdükleri bu haklı savaşım 26-27 Şubat 1977 tarihinde yeni bir sıçrama noktasına ulaştı ve bugüne kadar kurdukları ilerici işçi dernek ve birliklerinden oluşan Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF)i kurdular.

Türkiye işçi sınıfı ve onun sendikal örgütü DİSK her zaman bu savaşımın yanında yer aldı. FİDEF'in kuruluşuna yol açan İŞÇİ KURULTAYI'nda bana karşı gösterilen içten ve sıcak gösteri, yurt dışındaki işçilerimizin DİSK'e duydukları güvenin heyecanlı kanıtıdır. Aynı ilgi ve sıcaklığı Federal Almanya'nın çeşitli bölgelerinde yaptığım işçi toplantılarında da gördüm.

Federal Almanya'da bulunduğum süre içinde işçilerimizin sorunları daha yakından inceleme olanağını buldum.

İşçilerimiz en acil olarak iş güvenliği, emeklilik, çocuklarının eğitimi ve oy kullanma hakkı sorunlarına çözüm bulunmasını istiyorlar. DİSK olarak işçilerimizin bu görüşünü paylaşıyor ve bu sorunlarına ilişkin istemleri için mücadele ediyoruz.»

15 MART 1977

Disk 1. Bölge Temsilciliği Konseyi Toplandı

DİSK 1. Bölge Temsilcisi Ali Kaya Bölge Temsilciliği Konseyini açarken yaptığı konuşmada «DİSK, kendi özünde ve pratiğinde devrimci ülkelere titizlikle sahip çıkacak, ama yurt ve işçi sınıfımızın içinde yaşadığı bugünkü politik ve toplumsal gerçekleri de asla gözden kaçırmaksızın, üstlendiği sorumluluğu çok iyi bilerek sürdürecektir» **dedi.**

17 MART 1977

DİSK Yürütme Kurulu işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı kutlama kararı aldı.

DİSK tarafından İSTANBUL'da yığınsal bir şekilde kutlanacak olan 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI için ön hazırlıklara başlanıldı.

12 MART 1977

DİSK 3. Bölge Temsilciler Kurulu İzmir'de bölge başkanı Cemal KIRAL'ın başkanlığında toplandı.

DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Fehmi IŞIKLAR'ın da katıldığı toplantıda DİSK 3. Bölge Temsilciler Kurulu'nun yaptığı açıklamayı 3(33) nolu DİSK Dergisinde yayınlamıştık.

26 MART 1977

DİSK Genel Yürütme Kurulu üyesi yonu Celal KÜÇÜK Kıbrıs Dev-İş Federasyonu **üyesi Devrimci Genel-İş Sendikası Genel Kululunda bulunmak üzere Kıbrıs'a gitti. Celâl Küçük Genel Kurul'da bir konuşma yaptı.**

«Türkiye'de demokrasi barış ve toplumsal ilerleme için mücadele veren işçi sınıfımızın ve DİSK'in Kıbrıs'taki kardeşlerinin aynı doğrultudaki mücadelesinin en yakın destekçisi olduğundan ve olacağından emin bulunabilirsiniz.

Kıbrıs sorunu, bölgemizdeki barış ve güvenlik açısından büyük önem taşımaktadır. Bu konuda, adil bir çözümün, Kıbrıs Türk ve Rum halklarının çıkarlarına saygı gösterilerek, barış yoluyla ve görüşmelerle sağlanacağına inanıyoruz.

Kıbrıs'ta barışın hakim olması, savaş tohumlarının, ırkçı, faşist gelişimlerin yok olması yine Kıbrıs Türk ve Rum işçilerinin ortak savaşımı ile gerçekleşecektir. Bu, dünya barışına hizmet yolunda önemli bir hedeftir.»

MART

ÜYE SENDİKALAR OLAYLAR GELİŞİMİ

1 MART 1977

■ Türkiye Maden-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu 1, 2, 3, 4 Mart tarihleri arasında Gönen'de toplandı.

■ Türkiye Petrol ve Kimya Sanayii İşçileri Sendikası İstanbul-Maltepe'de kuruiu Faglas Kimyevi Maddeler Sanayii işyerinde toplu sözleşmede 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak kabul ettirdi.

2 MART 1977

■ İzmir ESHOT Genel Müdürlüğünde çalışan 300 işçi Batı Anadolu Bes-iş Sendikasından istifa ederek işkolu düzeyinde tam yetkili sendika olan DİSK'e bağlı GENEL-İŞ Sendikasına üye oldular.

3 MART 1977

■ DİSK'e bağlı BESİN-İŞ Sendikası İstanbul Şubesi Olağan Genel Kurulu Toplandı.

5 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş Sendikası toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 7929 Maden-İş üyesinin çalıştığı 16 işyerinde uyuşmazlık zaptı tutuldu.

■ DİSK'e bağlı TEKNİK-İŞ Sendikası SİLKO işyerinde toplu sözleşme görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine grev kararı aldı.

6 MART 1977

■ Türkiye Maden-İş Sendikası 1457 işçi adına İstanbul'da 12, Kayseri'de 5 işyerinde başlattığı toplu sözleşme görüşmelerini sürdürüyor.

7 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Türkiye Petrol ve Kimya Sanayii İşçiler Sendikası Adapazarında kurulu Asetik Asit Sanayii işyerinde 50 işçi ve İstanbul Kartal'da kurulu Midiltipi Zirai İlaçlar işyerinde 100 işçi adına toplu sözleşme imzaladı.

9 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası Manisa'da kurulu Uncular Ekmek Fabrikası işvereninin il koordinasyon kurulunun kararına uymaması üzerine grev kararı aldı.

10 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'nın İstanbul'da Görgülü Pastahanesinin işyerinde çalışan işçiler adına sürdürdüğü toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

11 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde kurulu 19 işyerinde çalışan 2765 işçi adına toplu sözleşme görüşmelerini sürdürüyor.

■ Türkiye MADEN-İŞ Sendikası'nın TEMSAN işyerindeki grevi 3. ayını doldurdu.

12 MART 1977

■ Mannesman-Sümerbank Boru Fabrikası'nda Türkiye Maden-İş Sendikası'nın sürdürdüğü grev 85. gününü doldurdu.

13 MART 1977

■ DİSK'e bağlı GENEL-İŞ Sendikası 3.0 Aydın'da, 1'i Zonguldak'ta, 1'i Gaziantep'te olmak üzere 5 işyerinde toplu sözleşme imzaladı.

■ 852 işçinin çalıştığı Tuzla Porselen Fabrikasında Türk-İş'e bağlı Çimse-İş'in sahte üye fişleri düzenlediğinin iş mahkemesince saptanması üzerine DİSK'e bağlı Keramik-İş Sendikası'nın yetki alması kesinleşti.

■ DİSK'e bağlı TEKNİK-İŞ Sendikası İstanbul'da kurulu Feustel Nakliyat Şirketi; Manisa'da kurulu Bağcılar Bankası; Zonguldak'ta kurulu Kdz. Ereğli Özel TED Koleji işyerlerinde toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor.

■ DİSK'e bağlı Türkiye Petrol ve Kimya Sanayii İşçileri Sendikası toplam 510 işçinin çalıştığı Nazilli'de kurulu Selkim; Ankara'da kurulu Pursaş Plastik Kimya Sanayi; İstanbul'da kurulu Cihan Batarya; İzmit'te kurulu Ocakgöz Fabrikası işyerlerinde toplu sözleşme yetkisi aldı.

14 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Turizm-İş Ankara'da kurulu Anıt Otel'de toplu sözleşme imzaladı. 1 Mayıs'ın İşçi Bayramı olarak kabul edildiği sözleşme ayrıca şu önemli konuları da kapsıyor:

13 ve 17. maddenin işlerliğinin kaldırılması; DİSK'in kuruluşu olan 13 Şubat'ta çalışma halinde üç günlük ücret kabul edildi.

■ Bolu İş Mahkemesi; 431 işçinin çalıştığı Bolu Anatamirhane Müdürlüğü işyerinde Türkiye Maden-İş Sendikası'nın yetkili olduğunu ve Türk-İş'e bağlı Türk-Metal'in sahte fiş düzenlediğini tespit etti.

15 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Yeni Haber-İş Sendikası TRT Seçim Kurulu'nun İşgalci Karataş'ı görevden alarak Danıştay kararlarının yürürlüğe konulmasını isteyen açıklamada bulundu.

■ DİSK'e bağlı Basın-İş Sendikası Darphane ve Damga Matbaası işyerinde sürdürdüğü toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlığa düştü.

16 MART 1977

■ DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu toplandı

■ Genel-İş Sendikası 470 kişinin çalıştığı Urfa Belediyesi'nde toplu sözleşme imzaladı.

17 MART 1977

■ GIDA-İŞ Sendikası Saray Ekmek Fabrikasında (Manisa) greve başladı.

21 MART 1977

■ DİSK'e bağlı yeni Haber-İş Sendikası Baştemsilcisi Spiker Sacit Onan, işgalci Karataş tarafından görevden alınmasını protesto amacıyla açlık grevine başlaması üzerine polis tarafından gözaltına alındı.

22 MART 1977

■ DİSKe bağlı DEV-MADEN-SEN'e üye işçilerin Hasan Çelebi Demir Çelik İşletmesinde sürdürdükleri grev 7. ayını doldurdu.

26 MART 1977

■ Eskişehir'de kurulu Entel Döküm Fabrikasında Referandumu Türkiye Maden-iş Sendikası Türk-Metal Sendikası'nın bütün oyunlarına rağmen kazandı.

27 MART 1977

■ İzmir-Bornova'da kurulu İmbat Meşrubat işyerinde çalışan işçiler Türk-İş'e bağlı Tek Gıda İş'ten ayrılarak DİSK'e bağlı GIDA-İŞ Sendikası'na geçtiler.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

TÜM SAĞLIK PERSONELİ DERNEĞİ (TÜS-DER»

Sağlık emekçilerinin Demokratik le Örgütü TÜS-DER Yaklaşan Genel Seçimler üzerine Ekonomik ve Demokratik İstemlerini Basına ve Kamuoyunâ bir açıklama ile bildirdi. TÜS-DER Merkez Yürütme Kurulunun açıklaması özetle şöyledir:

«Türkiye sağlık emekçilerinin demokratik kitle örgütü olan TÜS-DER, işçi sınıfının örgütlü olarak katılmaması nedeniyle anti-demokratik olan 1977 seçimlerinde demokrasi güçlerinin bölünmeden tek bir vücut halinde hareket etmeleri için gerekli çabayı gösterecektir. TÜS-DER her zaman olduğu gibi bu günde demokrasi güçlerinin yanındadır ve bu güçleri açıkça destekler.

Seçimler sonucunda iktidara gelecek güçlerde aşağıdaki ekonomik ve demokratik sorunlarımıza çözüm getirmeleri ya da o yönde olumlu tavır almaları halinde örgütümüzün açık desteğini alacaktır:

1. 141 ve 142. maddeler kaldırılmalıdır.

2. Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendikal haklara kavuşmalıdır.

5. Irkçı şöven baskılar son bulmalıdır.

6. ABD ile olan tüm ikili anlaşmalara son verilmelidir.

7. NATO ve CENTO'dan çıkılmalıdır. Tüm üsler kapatılmalıdır.

8. Komşu ülke emekçileri ile dostluk ilişkileri kurulmalı ve savaş kışkırtıcılığına son verilmelidir. Bütçeden silahlanmaya ayrılan pay % 1u azatılarak bu miktar sağlık, eğitim, konut hizmetlerinde kullanılmalıdır.

9. Dernekler Yasası ve tüm antidemokratik yasalar iptal edilmelidir.

10. Öğrenim demokratikleştirilmeli, ırkçı, gerici ders kitapları kaldırılmalı, gençliğe öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği sağlanmalıdır.

11. Sağlık hizmetleri sosyalize edilmeli ilaç sanayii devletleştirilmelidir.

12. Sosyal güvenlik kurumları demokratikleştirilmeli, tüm çalışanlara aileleri ile birlikte sosyal güvenliğe kavuşturulmalıdır. Çalışanlara sosyal güvenlik kurumlarının yönetimine katılmalıdır.

13. Sağlık personeline sağlık kurum ve kuruluşlarının yönetimine katılma hakkı tanınmalı ve sağlık personeli meslek içi eğitim ve kurslar yoluyla yetiştirilerek kendi alanında en verimli hale getirilmelidir.

14. Asgari ücretler günün koşullarına göre yeniden düzenlenmeli tüm çalışanların almakta oldukları ücretin asgari ücret akadr olan tutarı vergiden muaf tutulmalıdır.

15. Eşit işe eşit ücret ödenmeli ve sağlık personeli arasındaki ayrıcalıklar kaldırılmalıdır.

16. Tüm baskılara son verilmeli, işyerlerinin sağlık koşulları iyileştirilmeli, yasaların emrettiği emzirme odaları ve kreşler açılmalıdır.

17. Mahrumiyet, işgüçlüğü, iş riski ve yolluklar günün koşullarına göre eşit işe eşit ücret ilkesine uyularak ödenmelidir.»

İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ

İlerici Gençler Derneği «Seçmen Yaşının 18; Seçilme yaşının 21» olması üzerine yayınladığı bildiride özetle şunları belirtmektedir:

«Biz 18-21 yaş arasındaki 2 milyon 800 bin genciz. Egemen güçler,

- Bizlerden vergi keserler.
- Alın terimizi sömürürler.
- Bizlere insanlık dışı muamele yaparlar.
- Yurt sorunlarıyla ilgilendiğimizde işgencelerden geçirirler.
- İdam sehpalarına gönderirler.
- Demokrasi mücadelesinde aktif bir güç olduğumuzdan bizden korkarlar.

Bu yüzden, en doğal hakkımız olan 18 yaşında oy kullanma ve 21 yaşında seçilme hakkının yasallaşması için İlerici Gençler Derneği'nin açmış olduğu imza kampanyasına katılalım»

TÜTED

TÜTED Genel Başkanı Aykut Göker yaptığı bir açıklamada, ücretlilerin üzerindeki vergi yükünün azaltılmasının acil bir ihtiyaç olduğunu, asgari geçim indirimini yükseltmek süretiyle bu yükü azaltmayı amaçladığı iddia edilen son hükümet tasarısının bu konuda yetersiz olduğu belirtmiştir.

İLERİCİ KADINLAR DERNEĞİ

8 Mart Dünya Kadınlar Gününü Türkiye'de 16 ilde yığınsal ve yoğun biçimde kutlayan İLERİCİ KADINLAR DERNEĞİ 8 Mart'ın 1977 Türkiyesinde kutlanma biçimlerini açıkladı:

İKD Genel Merkezi tarafından İstanbul'da 1 hafta boyunca düzenlenen gece sergiler ve gösterilerle 8 Mart kamuoyuna en geniş şekilde duyurulmuştur. İstanbul'da 8 Mart'ta Spor ve Sergi Sarayında düzenlenen gecenin açış konuşmasını İKD Genel Başkanı Beria Onger yapmış hazırlanan program büyük bir kalabalık tarafından ilgi ve coşkunlukia izlenmiştir. 9 Mart 1977 tarihinde Karikatürcüler Derneği ile ortak olarak «Çizgilerle Kadın» konulu bir karikatür sergisi düzenlenmiştir.

11 Mart 1977 tarihinde Harbiye Şehir Tiyatrosunda «Demokrasi, Bağımsızlık ve Barış Savaşımında Uluslararası Kadın Hareketinin Rolü, Yeri ve Önemi» konulu bir açık oturum düzenlenmiş, ayni günün akşamı ise ayni yerde «Dünyada ve Türkiye'de Fotoğraflarla Kadın» Konulu Fotoğraf Sergisi'nin açılışı yapılmıştır. 13 Mart Pazar günü ise «Sakindi Oranın Şafakları» isimli faşizme karşı savaşan kadınları konu alan film gösterisi büyük bir kalabalık tarafından izlenmiş ve beğeni kazanmıştır.

Hafta içinde yapılan tüm konuşma ve gösterilerde bir kez daha kadının kurtuluşunun toplumun kurtuluşundan ayrı düşünülemiyeceği vurgulanmıştır.»

TÜTED - İKD - KİMYAGERLER DERNEĞİ

TÜTED, İKD ve KİMYAGERLER DERNEĞİ'nin ortaklaşa Ankara'da düzenledikleri «Hava Kirliliğine Son» Kongresi 19-20 Mart günleri arasında toplandı.

Ayın Yorumu

TÜRK-İŞ Yönetim Kurulu «seçimlerde desteklenecek parti» **konusunu gene karara bağlayamadı. 11-12 Nisan günleri yapılan Yönetim Kurulu toplantısı, AP ve CHP'ye bir şartname gönderdi. Gelecek cevaplara göre karar almak üzere bir sonuç alamadan dağıldı. Basındaki haberlere göre Türk-İş yönetiminin istekleri her iki parti tarafından da reddedildi. Böylelikle 20 Nisan tarihindeki Yönetim Kurulu toplantısında da kesin bir tercihi belirleyen herhangi bir karar alınamadı. Bu durumda tüzük gereği olağanüstü kongreye gidilmesi gerekiyor. Fakat gelişmeler Yönetim Kurulunun kongreye gidilmesini engellemeye çalışacağını göstermektedir.**

Türk-İş'in içinde bulunduğu açmaz bu durumda iyice derinleşmektedir. Örneğin sosyal-demokrat bir Türk-İş yöneticisi bu açmazı şöyle dile getiriyor: «Şayet Türk-İş demokratik bir çizgiye çekilemezse ve seçimlerde CHP'nin desteklenmesi kararı alınmazsa, sendikaların tabanından başlıyacak selin önünde duramayız. İşçiler bir sel halinde Türk-İş'i terkeder. Bu sel bizi de götürür. Bunu burada itiraf ediyorum. Bu çöküşü kimse durduramaz. Türk-İş biter mahvolur.» **(Harp-İş Genel Başkanı K. Durukan, 14 Nisan 1977 tarihli gazeteler.)**

Her geçen gün, hele seçimler yaklaştıkça, Türk-İş içindeki bu bunalım, daha da derinleşecektir. Bu, sarı sendikacılığın bunlımıdır. Bu, sınıf sendikacılığı karşısında durmak bilmezcesine eriyip tükenen sarı sendikacılığın açmazıdır. Türk-İş yönetiminin son tavrı, işçi düşmanı sarı yüzünü iyice açığa vurmuş, istisnasız herkese karşı belgelenmiştir.

Türk-İş yönetimi, konuyu, «bir partiyi destekleme» **sorunu olarak ele alıyor. Sorun bu şekilde konulunca sınıf uzlaşmacılığı anlayışı iyice sırıtmaktadır. Oysa gerçek bir sendika için, sorun** işçi sınıfının çıkarlarının korunması ve geliştirilmesi, işçi sınıfının ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerinin sağlanması için **mücadele etmektir. Sömürüyü ortadan kaldırma yolundaki savaşımın, yani toplumsal gelişmenin şu ya da bu evresinde, herhangi bir siyasi partiyi destekleme görev olabilir. Bu takdirde tutulacak yol, işçi sınıfının talepleri ile belli ölçülerde uyuşan bir partinin desteklenmesidir. Yani, değişik görüşte olan işçileri birleştiren sendikal örgütler için esas sorun mutlaka bir partinin desteklenmesi değil, işçi sınıfının yığınsallaşan istemlerini gerçekleştirmesi yolundaki koşulları olgunlaştırmaktır. Bu açıdan, sınıf ve kitle sendikal anlayışının, DİSK'-in, soruna yaklaşış biçimi,** gerekçe**'de de belirtildiği gibi, son derece nettir, açıktır.**

Üstelik Türk-İş yönetimi «parti destekleme» **konusunda AP ile CHP'yi birarada ele almakta, görünüşte ikisinden birini seçme tartışmalarını sürdürmektedir. Bütün geçmişi ve uygulamalarıyla işçi sınıfına düşman bir niteliğe sahip olan AP'nin işçiler tarafından desteklenebilecek bir parti olabileceğini gündeme getirebilmek bile, Türk-İş yönetiminin tabanın çıkar ve görüşlerinden ne kadar kopuk olduğunun açık bir göstergesidir. İş bu kadarla da kalmamakta, her iki partiye de iğrenç pazarlıklar önerilmektedir ve bu açık açık açık yapılabilmektedir. Temel niteliği işçi sınıfını patronlara satmak olan sarı sendikacılık, şimdi de açıktan kendisini satılığa çıkarmıştır. Partilerden istenen kontenjanlar ve ayrıcalıklar, hattâ partilerin her türlü içişlerine müdahale hakkı verilmesini talep etmeler, bütün bunlar en sıradan demokrasi kurallarına bile ters düşmesine rağmen, bir kısım Türk-İş yöneticisi tarafından açık açık yapılabilmektedir. Bu durum bir yandan sarı sendikacılığın içinde bulunduğu açmazın bir sonucudur, bir yandan da gözünü hırs ve mevki bürümüş sarı yöneticilerin kendi kişisel çıkarları için herşeyi yapmaya hazır olduklarını kanıtlamaktadır.**

Sarı sendikacılığın yüzü iyice açığa çıkmıştır artık. Tekelci sermayenin belli kesimleri uzun süredir bir CHP - AP koalisyonunu savunmaktadır. İşte şimdi Türk-İş de bu iki partiyi birarada ele almaktadır. Emek ile sermayenin barış içinde birarada yaşamasını savunan uzlaşmacı sendikacılık, şimdi de siyasî plânda faşizme destek olan AP ile demokrasiyi savunan CHP'yi birlikte düşünmektedir. İşçilerin haklarını satması karşılığında birtakım çevrelerden sürekli bir ödeme alan bazı Türk-İş yöneticileri, şimdi de kendilerini satılığa çıkarıyorlar. Bütün bu yaklaşımlar bir rastlantı değil, sarı sendikacılığın uzlaşmacı niteliğinin bir sonucudur. Tüm bu iğrenç pazarlıkları başka türlü değerlendirme olanağı yoktur.

DİSK Dergisinin Mart 1977 sayısının başyazısında da belirtildiği gibi, uzlaşmacı Türk-İş yönetiminin bu konuda net bir karar alması zaten söz konusu olamazdı. Sarı sendikacılık, tabandaki işçilerin gelişen bilinci ile parababalarının çıkarlarına hizmet etme görevlerinin arasında sıkışıp kalmıştır. Türk-İş yönetimi, bu iyice darlaşan alandan kurtulmak için çırpınıp durmakta, fakat attıkları her adım kendilerini daha da batağa sürüklemektedir. Bir yandan hâlâ üyelerini siyasal mücadeleden uzak tutmak, siyasal konularda kafa bulandırmak, işçi sınıfının gözüne kum fırlatmak için işi uzatmakta, bir yandan da tabanın hızlanan muhalefeti karşısında ayakta kalabilmek için her türlü pisliğe girişmektedirler.

Fakat kitleler hızla bilinçlenmektedir. Bir sürü boş söz, safsata, yalan ve dolanın arkasında sömürücü sınıfın çıkarlarının yattığı görülüyor. Çok sayıda işçi, DİSK'in yürüttüğü sınıf sendikacılığının açtığı sel yatağında buluşuyor, birlik ve dayanışma türkülerini haykırıyor. Bu sel gerçekten durdurulamıyacaktır. CHP'yi destekleme kararı alarak Türk-İş'i çökmekten kurtarmaya çalışanların da bazı gerçekleri görmeleri gerekmektedir. Bu seçimlerde CHP'yi desteklemek, işçi sınıfının çıkarları için mücadele etmenin gereklerinden sadece bir tanesidir. Sınıf sendikacılığının gerektirdiği daha sayısız görev vardır. Bunlar yerine getirilmediği sürece, bilinçlenen işçi tabanı karşısında ayakta durmak hiçbir zaman mümkün olmıyacaktır.

Gerçek bir sendikanın görevi her konuda ve her alanda işçi sınıfının çıkarlarını korumak ve geliştirmektir. Böylesi bir politika izlemektir. Sınıf sendikacılığının gereklerini yerine getirmektir. Bir sendika bunu yaptığı sürece yaşar, ayakta kalabilir, işçiler kendisine sahip çıkar. Yoksa, gerçekten, gün gelir, tabandaki işçiler bir sel gibi bütün sarı şebekeleri ezer geçer. Bazı Türk-İş yöneticilerinin olağanüstü kongreye gidilmesini geciktirmeye ve engellemeye çalışmaları da, bu gerçeği iyi bildiklerindendir.

Bütün bu gelişmeler iki sınıf arasındaki mücadelenin keskinleşmesinin ve DİSK'in yürüttüğü sınıf ve kitle sendikacılığının sarı sendikacılığı köşeye sıkıştırmasının bir sonucudur. DİSK'in mücaelesi, tüm işçi sınıfının çıkarları açısından, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşımı açısından son derece olumlu bir gelişmedir. Türkiye'de sendikal hareket hızla bir yol kavşağına gelmektedir. Türk-İş içindeki son aylardaki hızlı gelişme bunun açık bir göstergesidir. Sarı sendikacılıkla tabandaki muhalefetin birarada varolması giderek olanaksızlaşmaktadır. Fakat şurası kesindir ki, işçi hareketinin bu kavşaktan güçlenerek geçmesi, herşeyden önce DİSK'in tutumuna bağlıdır. DİSK'in mücadelesini daha etkin ve kararlı yürütmesine bağlıdır. Sermayenin alanı boş bırakacağını sanmak saflık olur. Yıllardır besleyip, büyüttüğü, destek olduğu sarı sendikacılığın yıkılmasına sermaye kolay izin vermiyecektir. Mutlaka yeni tuzaklar, yeni tertipler ve plânlar uygulamaya çalışacaktır. Bu tertiplerin safdışı edilmesi; işçi sınıfımızın, DİSK'in mücadelesine ve aynı anda da tüm ilerici güçlerin birliğine, devrimci kararlılıklarına ve işçi sınıfımızın etrafında halkalanmalarına bağlıdır.

Bu anlamda, bugün karşılaşılan sorun, sadece işçi sınıfının seçimlerde doğru tavır almasının sağlanması olmuyor. Aynı zamanda işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması savaşımının geliştirilmesini de içeriyor. Tüm gelişmeler, işçi sınıfının sendikal savaşım içindeki ana eğilimini belirliyor. DİSK sayısal olarak hızla büyüyor. Ancak DİSK'in üyeleri, her zamankinden daha uyanık ve kararlıdırlar. Sayısal büyümeyi, nitel gelişme ile tamamlamak için vargücümüzle, sıkı bir çalışma gidiyor.

Böylesi bir çaba içinde, işçi sınıfından ve demokrasiden yana olan bu düzenin emekten yana değişmesin savunan herkesin de görevleri ve sorumlulukları artıyor.

Sarı sendikacılığın geriletilmesi ve sınıf sendikacılığının güçlendirilmesi savaşımı, tüm ülkeyi, boydan boya kaplıyor. DİSK, sınıf sendikacılığının bayrağını elden bırakmadan ülkemizin tek sendikal örgütü olma savaşımını kararlı olarak sürdürüyor. İşçi sınıfının ve tüm emekçi halkın acil istemleri konusunda, demokrasinin yerleşmesi konusunda, tüm ilerici güçler arasında belli bir güç ve eylem birliğinin koşullarını yaratıyor ve zorluyor. Tüm gelişmeler, sendikal harekette de, bir 3'üncü yolun olmadığı konusunda işçi sınıfımızın DİSK'in, görüşlerini doğruluyor. Ülkemizdeki sendikal hareketin gelişmesinin günümüzde dayattığı nokta budur ve herkes bu konudaki tutumlarıyla tarihsel bir sınavdan geçiyor

---

TÜRK - İŞ ÜZERİNE BU YORUMUMUZ, TÜRK - İŞ'İN «ÜYELERİNE SEÇİMLERDE SERBEST BIRAKMA KARARI»NIN ÖNCESİNDE YAZILMIŞTIR.

DİSK YAYINLARI

DÜZENLİ YAYINLAR

★ DİSK AJANSI (Her Salı ve Cuma günleri çıkar.)
★ DİSK AJANSI AYLIK ÖZETİ (Fransızca ve İngilizce)
★ DİSK DERGİSİ (DİSK'in aylık yayın organı.)
★ DİSK'İN SESİ (DİSK'in onbeş günlük yayın organı)

KİTAP VE BROŞÜRLER

1 — TÜRK-İŞ Çıkmazı, 1967 (Tükendi)
2 — DİSK Kuruluş Bildirisi, Anatüzüğü 1967 (Tükendi)
3 — İşçilerin Uyanışı, 1967 (Tükendi)
4 — II. Genel Kurul Çalışma Raporu, 1968 (Tükendi)
5 — Sıkıyönetim Anayasaya Aykırıdır, 1970 (Tükendi)
6 — DİSK'in 4. Mücadele Yılı, 1970 (Tükendi)
7 — TÜRK-İŞ'e Verilen Dörtlü Rapor, 1971 (Tükendi)
8 — Anayasa Mahkemesinin İptal Kararı, 1972 (Tükendi)
9 — IV. Genel Kurul Raporu, 1973 (Tükendi)
10 — Referandum, 1973 (Tükendi)
11 — Erdemir Grevinin İçyüzü, 1974 (Tükendi)
12 — Genel Af, 1974 (Tükendi)
13 — Anatüzük, 1974 (Tükendi)
14 — Ortak Pazar ve Türkiye, 1974 (Tükendi)
15 — V. Dönem Çalışma Raporu, 1975 (Tükendi)
16 — V. Genel Kurul Belgeleri, 1975
17 — Anatüzük, 1975
18 — Ana ve Emekçi Olarak İşçi Kadının El Kitabı
19 — 1 Mayıs, 1976
20 — Anatüzük, 1976
21 — Göçmen İşçiler Sorunu, 1976

DUYURU
POSTA ÇEKİ HESAP NO: 96 814

DİSK Yayınlarından elde etmek, bu yayınları sürekli izlemek ve **Basın Yayın ve Tanıtma** faaliyetlerimize maddi katkıda bulunmak isteyen dostlarımız, bağışlarını posta havalesi ile doğrudan adresimize yapabilecekleri gibi, bulundukları yerde bulunan PTT şubelerinden 96814 No. lu DİSK Posta Çeki Hesap Numarasına da yatırabilirler.

DİSK'e BAĞLI SENDİKALAR

1. **ASIŞ** 29 26 68
Gazi Mustafa Kemal Bulvarı 112/16
MALTEPE/ANKARA

2. **ASTER-İŞ** 28 35 10 / 11
Mimar Kemalettin Mah. Kızıltaş Sok. 7
AKSARAY/İSTANBUL

3. **BAR-DER-İŞ** 28 35 10 / 11
Laleli Mimar Kemalettin Mah. Kızıltaş Sok. 7
AKSARAY/İSTANBUL

4. **BASIN-İŞ** 22 61 97 - 27 67 37
Divanyolu, Klodfarer Caddesi No: 12
CAĞALOĞLU/İSTANBUL

5. **BANK-SEN**
Istiklâl Caddesi Luvr Apt. Kat 4
TAKSİM/İSTANBUL

6. **BAYSEN-İŞ** 29 09 34
Necatibey Cad. Sezenler Sok. 1/10
YENİŞEHİR/ANKARA

7. **BESİN-İŞ** 11 58 53
Çankırı Cad. Barısta İşhanı No: 6
ANKARA

8. **DEV MADEN-SEN** 29 39 40 - 29 47 92
Necatibey Cad. Sezenler Sok. Lozan Apt
No: 2/9 YENİŞEHİR/ANKARA

9. **DEVRİMCİ TOPRAK-İŞ** 18 83 61 - 25 49 56
Akay Cad. 25/5 Kat 2
BAKANLIKLAR ANKARA

10. **GAM-SEN** 45 54 96
Abdülhak Hamit Cad. No. 8 Kat 4
TAKSİM/İSTANBUL

11. **GENEL-İŞ** 17 54 59 - 17 52 53
Süleyman Sırrı Sok. 2/4
SIHHİYE/ANKARA

12. **GES-İŞ** 17 44 92
Necatibey Cad. No: 19/28 Kat: 7
YENİŞEHİR/ANKARA

13. **GIDA-İŞ** 21 30 47
Londra Asfaltı Merter Sitesi
AKSARAY/İSTANBUL

14. **HAS-İŞ** 28 26 40
Incili Çavuş Sok. Karadeniz Apt. Kat: 1
SULTANAHMET/İSTANBUL

15. **HÜRCAM-İŞ** 27 84 02
Divanyolu, Klodfarer Cad. 12/4
CAĞALOĞLU/İSTANBUL

16. **KERAMİK-İŞ** 26 49 28
Divanyolu, Klodfarer Cad. No: 12/3
CAĞALOĞLU/İSTANBUL

17. **LASTİK-İŞ** 25 42 70 - 71
Londra Asfaltı Merter Sitesi
AKSARAY/İSTANBUL

18. **MADEN-İŞ** 48 50 74 - 75 - 76
Barbaros Bulvarı No: 58/2-3-4-5
BEŞİKTAŞ/İSTANBUL

19. **TÜRKİYE PETROL VE KİMYA SANAYİİ İŞÇİLERİ SENDİKASI** 17 48 10 - 25 15 78
İzmir Cad. Fevzi Çakmak Sok. No: 7/13-14-15 ANKARA

20. **NAKLİYAT-İŞ**
Cibali Hisaraltı Sok. No: 98
UNKAPANI/İSTANBUL

21. **TEK-İŞ** 18 89 99 - 25 31 93
Bayındır Sok. 37/6
YENİŞEHİR/ANKARA

22. **TEKNİK-İŞ** 17 52 87 - 17 84 20
İzmir Cad. No: 45/13
YENİŞEHİR/ANKARA

23. **TEKSTİL** 26 85 90
Bâbıali Cad. Sıhhiye Apt. No: 19/3
CAĞALOĞLU/İSTANBUL

24. **TİS** 25 56 87 - 18 95 15
Tuna Cad. İnkilâp Sok. İnkilâp Apt. No: 5/6-7
YENİŞEHİR ANKARA

25. **TURİZM-İŞ** 45 73 82 - 49 00 90
İstiklâl Cad. Taksim Palas 27-29/3
TAKSİM/İSTANBUL

26. **TÜMKA-İŞ** 25 42 70 - 71
Londra Asfaltı Merter Sitesi
AKSARAY/İSTANBUL

27. **YENİ HABER-İŞ** 29 63 48 - 49 29 71-16
Gazi Mustafa Kemal Bulvarı Tulluoğlu
Apt. No: 71/1-2 MALTEPE/ANKARA

1 MAYIS

